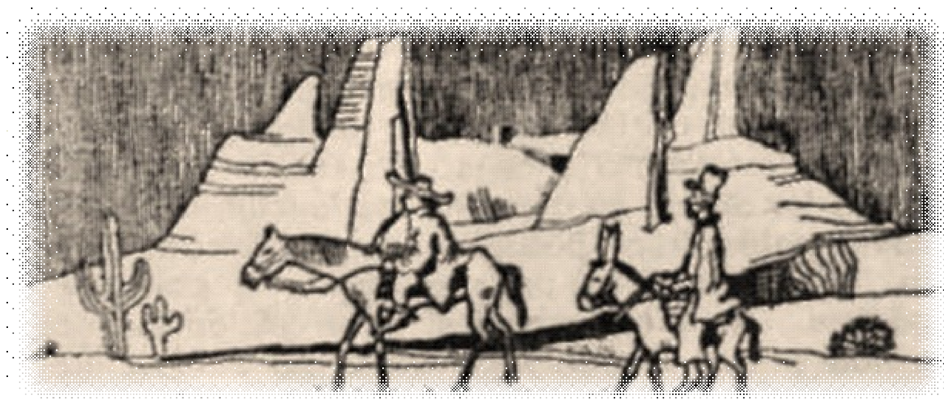
KARL MAY

fiul vînătorului de urși

COLECȚIA WESTERN 1

Capitolul I – După urme

Puţin spre apus de ţinutul unde se întâlnesc hotarele celor trei state nord-americane Dakota, Nebraska şi Wyoming călăreau fără grabă doi bărbaţi a căror apariţie ar fi făcut senzaţie în orice altă parte, decât în acest loc din Vest.

Erau cu totul deosebiţi la înfăţişare. Unul era lung, mai lung de doi metri şi avea o faţă atât de uscăţivă, de parcă era bântuită de secetă, iar celălalt scund şi rotofei, aproape ca o sferă. Totuşi, chipurile celor doi se găseau la aceeaşi înălţime, căci lunganul călărea un catâr mic şi slab, iar cel scund o gloabă costelivă, cu picioare lungi şi ciolănoase.

Aşa se face că la cel din urmă, curelele de piele folosite drept scări nu-i ajungeau calului nici până la pântece, iar lunganul nici n-avea nevoie de aşa ceva, căci picioarele îi atârnau până aproape de pământ, pe care l-ar fi atins la cea mai mică mişcare în lături, fără să coboare din şa. De fapt nu putea fi vorba de o şa adevărată la nici unul din ei, căci la cel scund aceasta era de fapt o blană de lup, iar uscăţivul avea sub el o pătură veche şi atât de zdrenţuită, încât călărea de-a dreptul pe spinarea goală a catârului.

La fel şi îmbrăcămintea lor avea o înfăţişare dintre cele mai curioase. Lunganul avea nişte pantaloni de piele pe cât de largi, pe atât de scurţi: fuseseră cu siguranţă croiţi pe vremuri pe măsura cuiva mult mai voinic şi, tot trecând prin ploi, arşiţă şi bătaia vântului, se încreţiseră şi se scurtaseră în aşa fel, încât partea lor de jos nu acoperea genunchii, iar folosirea îndelungată, drept batistă ori prosop de către stăpânul lor, îi înzestrase cu un strat lucios şi protector de grăsime. Ghetele, în care-şi vârâse picioarele goale, arătau şi mai ciudat. Ai fi crezut că au fost ale lui Noe, care le-a purtat în timpul Potopului, şi că de atunci încoace, o dată la o sută de ani, li s-a mai adăugat câte un petec. În afară de asta, nimeni n-ar fi putut spune cu hotărâre ce culoare aveau, pentru că fiecare porţiune a lor avea o nuanţă proprie. Pe trupu-i deşirat, călăreţul purta o cămaşă de vânătoare, din piele, cu franjurile tocite şi fără nasturi, care-i lăsa descoperit pieptul negricios. Din mânecile prea scurte ieşeau braţele slăbănoage, străbătute de vine umflate, iar gâtul lung îi era înfăşurat într-un şal de bumbac, despre care nici posesorul nu mai ştia dacă fusese odinioară alb

sau negru, verde sau galben, roşu sau albastru.

Partea luxoasă a acestei costumaţii era pălăria. Fusese pe vremuri un joben de culoare cenuşie, care poate că împodobise pe atunci capul vreunui lord englez, dar coborâse totuşi, mereu, treptele sorţii, ajungând acum la bătrâneţe pe capul lunguieţ şi ascuţit al acestui vânător din preerie, care nu avea însă deloc gustul rafinat al lordului din vechea Anglie.

Socotindu-i marginile de prisos, le smulsese pur şi simplu, lăsând numai în faţă o bucăţică pentru a-i ţine umbră şi ca să aibă de ce apucă atunci când voia să-şi descopere creştetul. Afară de asta, originalul posesor socotea că mintea să are nevoie de aerisire, astfel că găurise cu briceagul fundul şi laturile a ceea ce mai rămăsese din joben, încât înăuntrul acestuia se întâlneau toate cele patru vânturi.

Drept cingătoare, lunganul purta un ştreang gros, înfăşurat de câteva ori în jurul şalelor, din care se iţeau mânerele a două revolvere şi un pumnal. Mai atârnase de el cartuşiera, punga cu tutun, un săculeţ din piele pentru făină, un amnar şi încă alte diferite obiecte a căror întrebuinţare era un mister pentru un profan. Pe piept îi atârna, legată de o curea, pipa. Dar ce pipă! Era opera personală a vânătorului, care, având obiceiul fumătorilor pătimaşi de a mesteca ciubucul când se sfârşea tutunul, o tocise în aşa hal, încât din aceasta rămăsese doar o bucăţică găunoasă din lemn de şoc.

În cinstea westmenului nostru, trebuie spus că îmbrăcămintea să nu se compunea numai din ghete,

pantaloni, cămaşă şi pălărie. O, nu! Mai avea el ceva, de care nu oricine dispunea: o mantă de cauciuc, şi chiar una americană, adică cu acea calitate de a se strânge în lung şi în lat după cea dintâi ploaie, de rămâne jumătate din ce a fost. Şi fiindcă din acest simplu motiv n-o mai putea îmbrăca, o agăţase de umeri cu o sfoară ca pe o pelerină, într-un chip foarte pitoresc. Mai purta şi un lasou încolăcit, atârnând de pe umărul stâng peste şoldul drept. În faţă, de-a curmezişul picioarelor, ţinea o puşcă dintr-acelea cu ţeava lungă, cu care un vânător încercat nu greşeşte ţinta.

Era peste putinţă să ghiceşti vârsta acestui om după înfăţişare. Pe chipul lui uscăţiv erau nenumărate cute şi cutişoare. Şi totuşi părea tânăr datorită privirii când poznaşe, când pătrunzătoare, dar întotdeauna atât de sinceri, încât ai fi luat-o drept privirea unul copii. Ochii mori, albaştri, dădeau feţei lui acea trăsătură specifică marinarilor sau locuitorilor câmpiilor întinse. Ciudăţenia e că, deşi se afla într-un ţinut neprimitor, avea bărbia şi obrajii proaspăt bărbieriţi; căci în Vest mulţi îşi fac din acest lucru o chestiune de onoare.

Catârul îşi purta cu uşurinţă călăreţul greu, osos, şi, dacă uneori se mai opunea cu îndărătnicia specifică rasei lui. Părea că o face mai mult în glumă: după scurte opriri, la o strângere din pulpe a stăpânului, o luă repede din loc, parcă mulţumit că şi-a susţinut şi el punctul de vedere.

Cât îl priveşte pe celălalt călăreţ, ar fi trebuit să ne surprindă: deşi rotofei, rezistând deci mai greu căldurii, purta pe arşiţa aceea o haină de blană lungă, cu gulerul şi reverele jupuite de îndelungata folosinţă. De sub şubă

ieşeau, în dreapta şi în stingă, nişte cizme uriaşe, iar mânecile acesteia erau atât de lungi, că mâinile nu i se putea vedea. Pe cap, omul purta o pălărie cu boruri late şi prea largă, astfel că trebuia să o împingă mereu pe ceafă ca să poată vedea. De sub pălărie se iţea uneori o chelie lucioasă, presărată ici-colo cu câte un smoc mic de păr, întocmai cum în pustiurile nesfârşite dai, din când în când, peste câţiva cactuşi. Faţa merita să fie luată în seamă: obrajii roşii, fără urmă de barbă, erau aşa de plini. Încât născiorul încerca zadarnic să iasă la iveală dintre ei. Tot aşa se întâmpla şi cu ochii, mici, întunecaţi, îngropaţi între sprâncene şi obraji. Căutătura lor arăta, deodată, bunătate şi viclenie, părând să spună: „Priveşte-mă, sunt un omuleţ încântător cu care e o plăcere să ai de-o face dacă eşti de treabă; altfel s-or putea să o păţeşti!

În bătaia vântului, blana rotofeiului se desfăcuse puţin în faţă. Lăsând să se vadă o pereche de pantaloni albaştri din bumbac şi o bluză la fel. Într-un brâu de piele, peste care se revărsa burta, purta acelaşi arsenal ca şi lunganul, la care se adăuga şi o măciucă indiană. Mai avea şi un vechi puşcoci cu două ţevi care arăta că a fost deseori folosit ca armă, în luptele corp la corp.

Cine erau aceşti doi originali westmeni? Cel mic se numea Jacob Pfefferkorn, iar lunganul purta numele de David Holbers. Dacă ai fi spus aceste două nume unui om din Vest, unui squatter sau unui vânător, ţi-ar fi răspuns că n-a auzit nicicând de ele. Totuşi, cei doi erau renumiţi şi de ani de zile la focurile popasurilor se istoriseau isprăvile lor. Numele de familie şi de botez le mai erau cunoscute, cu

siguranţă, doar lor, căci în preerie nu te întreabă nimeni de actul de naştere. Acolo fiecare capătă un nume potrivit isprăvilor sau înfăţişării sale. Primul se făcuse cunoscut cu porecla de Dick Hammerdull, sau „Rotofeiul” Dick, iar lunganului i se spunea „Pitt” Holbers. Deşi deosebiţi şi după origine (unul era din îndepărtata Germanie, iar cel de-al doilea american get-beget), cei doi erau inseparabili. Cel puţin nu există om care să-şi aducă aminte să-l fi văzut pe unul fără ca peste puţin să apară şi celălalt. Lumea se obişnuise într-atât cu acest lucru, încât dacă Dick intra într-o prăvălie să-şi cumpere praf de puşcă şi tutun, cu siguranţă era întrebat ce cumpără pentru lunganul Pitt.

Tot aşa de nedespărţite se simţeau şi cele două animale ale lor. Oricât de sete i-ar fi fost iepei lui Dick, aceasta n-ar fi băut dintr-o apă dacă o dată cu ea catârul nu şi-ar fi aplecat capul să bea; iar acesta or fi rămas nemâncat în mijlocul ierbii celei mai grase, dacă n-ar fi venit şi iapa sforăind încetişor, de parcă ar fi spus: „Vezi, ăştia doi şi-au pus la fript pulpă de bivol. Hai să cinăm şt noi”. Se apărau unul pe celălalt în faţa oricărui duşman, aşa cum stăpânii lor îşi salvaseră de multe ori unul altuia viaţa. Dar, cu totul, cei patru, oameni şi animale, erau strâns legaţi unul de celălalt, formând o familie pe cât de trăsnită, pe atât de unită.

Acum mergeau voioşi spre nord. De dimineaţă animalele avuseseră parte de o păşune bogată şi apă din belşug, iar vânătorii de o ciozvârtă de cerb. Cei doi mai aveau provizii, astfel că nimeni nu se temea de foame. Între timp, soarele începuse să coboare uşor spre asfinţit. Era într-adevăr

foarte cald, dar adia asupra preeriei un vânt răcoritor, iar covorul de iarbă presărat cu mii de flori nu avea încă înfăţişarea arsă de toamnă. Verdele său proaspăt înviora ochiul; departe, în zare, Munţii Stâncoşi erau luminaţi pieziş de razele soarelui ce stă să apună, strălucind într-o splendoare de culori care se pierdeau spre răsărit în tonuri tot mai şterse, mai întunecate.

– Pitt, şobolan bătrân, cam cât mai mergem astăzi? Întrebă într-o doară Rotofeiul, după ce ore întregi nu scoseseră o vorbă.

– Cât am mers şi ieri, răspunse acesta.

– Bine!, râse dispus Dick. Adică până când ne oprim.

– Îhî.

Pitt avea obiceiul să dea aparenţa unui veşnic sâcâit, prin răspunsurile sale nu tocmai protocolare şi presărate cu interjecţii şi alte prescurtări de acest fel, care aveau darul să taie elanul vorbăreţilor. Nu şi lui Dick, însă. Mai trecu o vreme. Rotofeiul tăcea, ferindu-se să mai capete un astfel de răspuns fără echivoc la vreo întrebare, dar îşi privea din când în când tovarăşul cu o privire vicleană şi aştepta ocazia să se răzbune. În cele din urmă, liniştea deveni apăsătoare şi pentru lungan. Arătă cu dreapta în direcţia în care mergeau şi întrebă:

– Cunoşti aceste locuri?

– Foarte bine!

– Ei, ce sunt?

– America!

Supărat, Pitt îşi depărta picioarele lungi şi-i dădu catârului o lovitură. Apoi spuse:

– Mare afurisit!.

– Cine?

– Tu!

– Eu? De ce? Se miră Dick, cu inocenţă.

– Eşti răzbunător ca un bivol rănit.

– Ba, deloc. Când îmi răspunzi atât de prosteşte, nu văd de ce m-aş strădui eu să-mi consum inteligenţa la întrebările tale.

– Inteligent! Tu şi inteligent! Pufni lunganul. Ai atâta carne pe tine, încât inteligenţa n-a mai avut loc.

– Păi, ce, ai uitat ce am făcut eu în bătrâna mea patrie?

– Îhî, o clasă de liceu. Ştiu asta şi n-am cum s-o uit, că-mi aminteşti de cel puţin treizeci de ori pe zi.

Hammerdull se umflă în pene:

– Se şi cuvine. De fapt, ar trebui să-ţi amintesc de patruzecişicinci de ori pe zi, ca să arăţi respectul cuvenit unui om ca mine. Că n-am făcut numai o clasă de liceu, ci trei.

– Ca să mergi mai departe n-ai avut destul cap.

– S-o crezi tu! Bani n-am avut. Minte aveam mai multă decât îmi trebuia. Uite, ştiu şi la ce te-ai gândit când m-ai întrebat de locurile astea. Colo, după culmile alea, ne-am cunoscut.

– Îhî, fusese o zi grea. Când mi-am terminat praful de puşcă, sioucşîii ăia m-au doborât şi m-au legat cobză.

– Da, ai avut noroc. Proştii ăia aprinseseră un foc mare, de se putea vedea din Canada. L-am văzut, m-am furişat şi i-am zărit pe cei cinci sioucşi şi pe tine legat. Am făcut ceva risipă de gloanţe să le dau impresia că-s mai mulţi atacatori

şi i-am pus pe fugă. După care te-am dezlegat.

– Păi, da. Eram liber şi furios pe tine.

– De ce? Fiindcă doar îi rănisem pe doi dintre indieni! Dar şi ei sunt oameni şi nu-mi trece prin cap să ucid pe cineva dacă nu e neapărată nevoie! Eu sunt german, nu canibal.

– Eu ce-oi fi?

– Tu! Bombăni Dick. Parcă te-ai mai schimbat, începi să semeni a om. Noroc că te-am mai învăţat câte ceva, că ştiai numai să omori indieni.

– Ce să zic. Când te-aude lumea, zice că eşti moale ca untul şi blând ca un predicator. Dar ce-i cu bâta aia de la brâu?

Rotofeiul nu răspunse. Ochişorii lui mici priveau nu departe, la poalele unei stânci, unde prin iarbă se zărea o dungă ştearsă. Pitt opri şi el catârul, puse mâna streaşină la ochi şi exclamă:

– Pariez pe o pulpă de bivol nefriptă că alea-s urme!

– N-ai cu cine, că tot aşa zic şi eu. Hai, bătrâne şobolan, să le vedem mai de aproape. Vrei?

– Să vreau? Păi, trebuie! N-ai învăţat că dacă nu vrei să te trezeşti dimineaţa mort, trebuie să ştii cine dă târcoale în jurul tău prin preerie?

Merseră călare până lângă stâncă şi acolo se opriră, cercetând urmele cu ochi cunoscători. Dick sări de pe gloaba lui şi se lăsă în genunchi, tăcut. Iapa vâri şi ea botul în iarba călcată şi sforăi încetişor. Catârul se apropie la rândul lui, mişcând din coadă şi din urechi, dându-şi parcă cu părerea în legătură cu ceea ce vedea.

– Ei? Întrebi lunganul, părându-i-se cercetarea prea

lungă. Ce-i aşa de important acolo?

– Sunt urmele unui indian, spuse fără urmă de glumă Dick.

Pitt deveni şi el serios.

– Crezi, tu? Ar fi într-adevăr surprinzător, căci nu suntem pe domeniul de vânătoare sau păşunea vreunui trib. Eşti sigur că-i aşa?

– Da. Calul nu era potcovit.

– Totuşi, putea să fie un cal indian călărit de un alb.

– Da, la asta mă gândesc şi eu, dar... dar... Dădu din cap gânditor şi cercetă urma mai departe, apoi strigă: Ia vino-încoace! Vezi? Calul era foarte obosit, s-a poticnit de mai multe ori. Totuşi a fost mânat în galop. Călăreţul era deci foarte grăbit...

Pitt descălecă şi el, aplecându-se asupra urmelor. Animalele îi urmau încet, parcă aşteptând concluziile celor doi.

– Ascultă, vorbi lunganul. Cine goneşte un cal istovit în halul ăsta, trebuie să aibă motive temeinice. Ori e urmărit, ori se grăbeşte să ajungă, cu orice preţ, într-un loc anume.

– Aşa e.

– Cam cât de vechi zici că-s urmele?

– Nu mai mult de două ore.

– La fel cred şi eu. Dar nu se vede că l-ar fi urmărit careva, şi când călăreţul ăsta are înainte un avans de două ore, nu-şi omoară calul, gonindu-l să-şi scape pielea. De altfel, la câte stânci sunt pe aici, ar fi putut să facă neobservat un ocol şi să cadă în spatele urmăritorului.

– Aşa-i, şobolan bătrân. Nouă ne-ar trebui două minute

să-l înfundăm pe urmăritorul cu nasul cel mai fin. Deci, omul ăsta vrea să ajungă repede undeva; dar unde? Îşi învârti Rotofeiul intrigat ochişorii lui mici împrejur.

– În orice caz, nu departe de aici. Dick îl privi mirat.

– De unde dracu' ştii?

– M-am gândit un pic.

– Păi şi eu mi-am bătut capul, dar degeaba.

– Nu e de mirare din partea ta.

– Cum aşa?

– Eşti prea îndesat. Până să te pătrundă vreo idee, pot să treacă ani. Păi nu putea să fie ţinta acestui călăreţ prea departe, altfel şi-ar fi cruţat cât de cât calul, că doar nu l-a urmărit nimeni.

– Nu e rău ce spui tu, dar eu tot mă mir.

– De ce?

– După treizeci de ani de hoinăreală prin savană, ai scos şi tu ceva deştept din tine. În orice caz, omul e un curier. Era zorit. Misiunea lui e de cea mai mare importanţă, şi, după toate probabilităţile, dacă e indian, pe aici pe aproape sunt piei roşii. Un indian nu poate fi decât trimisul indienilor, e clar.

Lunganul fluieră uşor, lăsându-şi privirea să alunece gânditoare împrejur.

– Rău, foarte râu, mormăi el. Ne găsim între indieni şi habar n-avem pe unde sunt ei. Foarte uşor putem da peste o ceată, care să ne ducă scalpurile la iarmaroc. Adică de la tine nu prea au ce lua, adaugă privind chelia lui Dick.

Acesta se făcu că n-aude.

– Da. Asta cam aşa e.

– Măcar suntem în avantaj, că ştim la ce ne putem aştepta. Totuşi, grozav aş vrea să ştiu, la wigwamurile cărui trib mi s-o odihni scalpul, dac-o fi să fie.

– Greu de ghicit. Acolo, sus, în Montana de Nord, trăiesc indienii Picior Negru şi indienii Pigan.

– Nu vin ei până aici. La cotul fluviului Missouri îşi au sălaşul cei din tribul Riccarees, dar nici ei n-au ce căuta pe-aici. Rămân sioucşii. Ai auzit că în vremea din urmă ar fi dezgropat securea războiului?

– Nu!

– Acum, ce să ne mai batem capul; dar prevăzători tot trebuie să fim. Ne găsim într-un ţinut paşnic, şi dacă nu facem prostii, nu ni se poate întâmpla nimic. Haide!

Au încălecat, pornind după urme, fără să le piardă din ochi şi privind atent în toate părţile. Trecu o oră şi mai bine; soarele asfinţise şi căldura zilei scăzuse simţitor.

De la o vreme băgară de seamă că indianul lăsase calul la pas, iar într-un loc cu ridicături se părea că acesta, de oboseală, se poticnise şi căzuse în genunchi. Pitt Holbers descăleca îndată şi cercetă locul.

– Ai avut dreptate, grăsane. E un indian. A sărit jos de pe cal. Are mocasini împodobiţi cu ţepi de porc spinos. Uite un vârf de spin rupt. Şi aici... da, omul ăsta trebuie să fie încă foarte tânăr. Dacă n-o fi vreo femeie…

– Pe dracu', mormăi Dick. Femeile n-au ce căuta pe aici.

– Atunci e un tânăr de cel mult optsprezece ani.

– Asta nu-i prea bine. Ştii şi tu că la multe dintre triburile indienilor tocmai puştii ăştia sunt folosiţi ca iscoade, şi-s daţi naibii. Să fim atenţi.

Au pornit mai departe. De unde până atunci trecuseră călare prin iarbă şi printre florile preeriei, acum începuse să se ivească ici-colo câte un tufiş răzleţ, iar în depărtare se zăreau câţiva copaci. Au ajuns apoi într-un loc în care ghiciră după urme că indianul se oprise ca să-i lase calului câteva clipe de odihnă şi îşi continuase drumul pe jos, ducând calul de căpăstru. Tufişurile stânjeneau deja privirea; încât se cerea şi mai multă băgare de seamă. Pitt călărea înainte, Dick după el. Deodată, cel din urmă spuse:

– Ascultă, şobolan bătrân, să ştii că a fost un cal negru.

– De unde ştii?

– Aici, în tufiş, atârnă un fir de păr smuls din coadă.

– Îhî. Mai răcneşte-ţi tu mult concluziile pe aici, şi-o să dăm nas în nas cu nişte oameni pe care o să-i vedem numai după ce ne-au împuşcat.

– De asta nu mi-e frică. Iapa mea nu-i suportă p-ăia care vor să mă împuşte, şi-o să înceapă să sforăie îndată ce-i miroase a duşman.

Lunganul nu-l mai asculta. Îşi oprise catârul şi privea încruntat în pământ.

– Pe toţi dracii, murmură el. Aici s-a petrecut ceva.

Dick Hammerdull îşi îndemnă calul până la câţiva paşi de un tufiş, spre un loc gol. În faţa lor se ridica una din acele stânci răzleţe, des întâlnite în preerie. Urmele duceau chiar până lângă ea, apoi, deodată, se abăteau la dreapta. Cei doi văzură foarte lămurit acest lucru, şi încă ceva pe deasupra: de cealaltă parte a stâncii, alte urme. Mai numeroase, veneau din lateral peste cele ale indianului.

– Ce-ţi ciripeşte creieraşul, grăsane? întrebă Pitt.

– Că în dosul acestei stânci au poposit urmăritorii călăreţului nostru în clipa în care l-au zărit, la stai tu aici, după tufişuri! O să-mi vâr puţin nasul acolo, după colţ.

– Vezi să nu-l vâri în ţeava unei puşti!

– Nu. Pentru asta ar fi mai potrivit nasul tău. Descălecă şi lăsă frâul în mâna lunganului, apoi o luă la fugă spre stâncă. „Vulpoi şiret”, mormăi Pitt, mulţumit. „Ca să se furişeze, i-ar fi trebuit prea mult timp. Cine ar fi crezut că grăsanul e aşa de vioi!” Când ajunse după stânca, Dick se strecură încet, precaut, pierzându-se după o creastă ieşită mai în afară. Curând însă apăru iar şi-i făcu lunganului un semn, descriind cu braţul o curbă. Acesta înţelese că nu trebuie să ajungă de-a dreptul la stâncă, aşa că înainta uşor printre tufişuri, ocolit, apropiindu-se de Dick.

– Ce crezi, băi mălai-mare? Întrebă acesta, arătându-i locul dinaintea lor.

Acolo fusese un ascunziş. Pe jos, în iarbă, erau împrăştiate mai multe lopeţi şi topoare, câteva pachete mari şi mici, două ceaune, o râşniţă de cafea şi alte mărunţişuri. Urme de foc nu se vedeau.

– Ei, răspunse Pitt, cei care s-au aşezat aici aşa gospodăreşte, merită câteva ciomege pe spinare, ca nişte ageamii ce sunt. Au venit în Vest ca la picnic. Uite-aici, urmele a cel puţin cincisprezece cai, dar unul n-a fost priponit sau împiedicat.

– Chiar că merită. Ce fraieri! Sigur, nu oricine a învăţat la liceu...

– ... ca tine, completă Pitt pe dată.

– Da. Ca mine. Da' ia lasă asta! Fii atent: simt că pe aici,

pe undeva, e pe cale să se petreacă o nelegiuire.

– Păi, să ne grăbim, să vedem ce putem face.

– Mult drum n-o să avem de făcut. Calul indianului e prea istovit ca să-l mai fi dus prea departe.

Încălecară din nou, mergând cu prudenţă după urme. După câtva timp, Rotofeiul opri deodată calul. Auzise glasuri şi se trase repede după un tufiş, urmat de Pitt. Amândoi erau numai urechi. Se auzeau mai mulţi bărbaţi vorbind deodată.

– Stau pe loc, spuse primul. Hai să tragem cu urechea. Priponeşte-ţi catârul, că n-oi vrea s-o fac eu şi pe asta, adaugă Dick în timp ce-şi lega iapa scurt, cu frâul de nişte arbuşti.

Se furişară în partea dinspre care veneau glasurile. Un pârâiaş puţin adânc, dar ale cărui maluri înalte arătau însă că primăvara se umple cu multă apă, le tăia calea. La un cot al acestuia se aflau nouă bărbaţi, unii în picioare, alţii trântiţi în iarbă. În mijlocul lor era un indian tânăr, legat foarte strâns de mâini şi de picioare, cu nişte curele de piele. Dincolo de apă, unde malul era mai jos, calul indianului lovea din picior şi sforăia, căci simţise prezenţa celor doi vânători. Ceilalţi cai erau în apropierea stăpânilor lor.

Aceştia, luaţi la un loc, nu prea făceau o bună impresie. Privindu-i, orice om din Vest şi-ar fi zis că are în faţă o ceată de vagabonzi, numai buni de dat pe mâna judecătorului, dacă între timp nu şi-ar lăsa din prostie scalpurile în seama indienilor.

Dick şi Pitt se tupilară după un tufiş, ascultând. Se hotăra

soarta prizonierului.

– Cum îţi plac? Întrebă Rotofeiul încetişor.

– Ca şi ţie; adică deloc. Nişte mutre de-ţi vine să-i pălmuieşti. Mi-e milă de bietul tânăr indian. Din ce trib crezi că e?

– Încă nu sunt dumirit. Nu e vopsit, dar nici nu poartă alt semn deosebit. E sigur însă că el nu le-a căutat pricină. Îl luăm sub protecţia noastră?

– Se înţelege. Hai să vorbim puţin cu ei.

– Şi dacă nu vor să ne asculte?

– Vedem noi, dar să fim atenţi.

– De aceşti şmecheri nu mă tem, dar la fel te poate doborî şi glonţul unui mişel.

Capitolul II – Hobble Franck

– Cei doi vânători şi-au luat puştile şi, printr-un ocol, s-au apropiat furiş de pârâu. Coborând spre malul acestuia într-o porţiune în care firul apei se îngusta, printr-un salt făcut cu atenţie, fără nici un zgomot, au trecut deîndată în partea cealaltă. Aici, opriţi o clipă chiar lângă locul unde se aflau cei urmăriţi, şi-au aranjat puştile pentru a le avea mai la îndemână în caz de primejdie, după care se arătară dintr-o dată la marginea taberei.

– Hello!, strigă rotofeiul Dick. Dar ce-i asta? Ne credem singuri-singurei în această binecuvântată preerie, şi când colo dăm peste această societate aleasă. Sperăm să vă

găsim bucuroşi de oaspeţi!

Cei trântiţi în iarbă au sărit deîndată în sus, toţi îndreptându-şi privirile mirate spre noii veniţi. Din primul moment, nu prea s-au arătat însă plăcut surprinşi de noua lor companie, dar, luând mai bine seama la statură şi îmbrăcămintea celor doi, toţi au izbucnit într-un râs zgomotos.

– Thunder storm![1] strigă unul, care purta la brâu un întreg arsenal de arme. Ce comedie-i asta? În mijlocul verii, carnaval şi bal mascat?

– Îhî, încuviinţă lunganul. Ne mai lipseau nişte bufoni. De-aia am venit la voi.

– Cred că aţi greşit adresa.

– N-aş zice!

– Cu aceste cuvinte, făcu cu picioarele-i lungi un singur pas peste focul aflat nu departe de malul apei, iar după încă unul se opri în faţa celui care vorbise. Se aflau chiar în mijlocul taberei. Dick îl urmă, alăturându-i-se.

– Iată-ne. Good day[2], domnilor, cât mai e ziuă!, zise el. Nu cumva aveţi ceva de băut? Că dacă-i bal, bal să fie!

– Apa-i acolo, îi arătă pârâul cel înarmat până-n dinţi, cu care se întreţinuse Pitt.

– E-te-te! Crezi că am de gând să mă ud pe dinăuntru şi să răcesc? Asta nu-i trece prin cap nici nepotului bunicului meu! Dacă n-aveţi ceva mai bun, vă sfătuiesc să părăsiţi scena carnavalului, adică această frumoasă poiană şi să vă căraţi acasă, că decorurile nu par să vă priască de vreme

[1] Mii de trăsnete (engl.).

[2] Bună ziua *(engl.).*

ce ţineţi regim.

– Luaţi preeria drept cârciuma?

– Negreşit. N-aţi văzut? Fripturile trec pe la nasul fiecăruia. Trebuie să le mai pui numai puţin foc.

– Se pare că meniul ăsta îţi prieşte de minune!

– Chiar aşa, râse Dick, lăsându-se tihnit pe burtă.

– Şi ce-ţi rămâne îi prinde bine tovarăşului tău.

– Da. El primeşte raţia numai pe jumătate. Trebuie să recunosc că şi-a mai pierdut din frumuseţe din pricina asta, dar îl ţin lângă mine ca sperietoare, ca să nu se apropie prea mult de noi vreun urs sau vreun indian. Dar, cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, ce anume v-a adus pe malul acestui frumos pârâu?

– Nu ne-a adus nimeni. Am găsit singuri drumul. Tovarăşii lui au început să râdă la acest răspuns, găsindu-l foarte spiritual. Rotofeiul Dick spuse, însă, foarte serios:

– Adevărat? Asta n-aş fi crezut-o, că, după cum citesc pe mutrele voastre, nu vă văd în stare să găsiţi singuri vreun drum.

– Iar mutra ta mă face să cred că n-ai putea să vezi drumul, chiar dacă te-ar aşeza cineva cu nasul pe el. De când ai ieşit din şcoală?

– Nici n-am intrat, fiindcă n-am avut înălţimea necesară, dar sper să învăţ de la voi cel puţin tabla înmulţirii. Vrei să-mi fii dascăl?

– N-am timp de asta. Am de făcut lucruri mai importante decât să lecuiesc prostia prin zona asta.

– Aşa? Dar care-s lucrurile alea importante? Şi se prefăcu că abia acum îl zăreşte pe indianul legat. Se trase înapoi, ca

şi cum s-ar fi speriat la vederea lui, şi îşi puse palma grăsulie pe piept, în dreptul inimii: Hopa, ce aveţi aici? Dar e un indian, şi chiar unul roşu!

Oamenii au început să râdă iar şi mai zgomotos; cel care vorbise până atunci şi părea să fie căpetenia lor spuse:

– Vezi să nu leşini, domnule. Cine n-a mai văzut până acum astfel de mutre, poate să tragă o spaimă groaznică. Numai încetul cu încetul te deprinzi să-l priveşti. Pun rămăşag că n-ai mai văzut niciodată un indian.

– Ba am văzut unii domestici, dar asta pare să fie sălbatic.

– Da. Să nu te apropii de el!

– E aşa de primejdios? E legat doar! Voi să se apropie de prizonier, însă şeful i se aşează în cale.

– Am spus să nu te apropii de el. Nu e treaba dumitale. Şi, la urma urmei, aş vrea să ştiu şi eu, cine sunteţi şi ce învârtiţi pe aici?

– Ah, îndată. Am uitat să ne prezentăm. Camaradul meu se numeşte Holbers, iar pe mine mă cheamă Pfefferkorn. Jacob Pfefferkorn. Noi...

– Pfefferkorn? I se taie vorba. Ăsta-i nume nemţesc.

– Cu permisiunea dumneavoastră, da.

– Atunci, să te ia dracu'. Nu pot să-i suport p-ăştia de teapa ta.

– Asta din pricină că nu eşti deprins cu lucrurile fine. Şi dacă-i vorba de teapa mea, tu n-ai putea să-mi ajungi nici până la cot în ceea ce te priveşte.

Ultimele cuvinte le adăugă pe un ton aspru, altfel decât cel uşuratic de până atunci. Celălalt ridică mânios din

sprâncene şi întrebă ameninţător:

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic mai mult decât adevărul.

– Drept cine crezi că mă iei? Spune repede! Puse mâna pe un pumnal înfipt la brâu. Dick făcu un gest dispreţuitor şi-i răspunse:

– Pune la loc briceagul ăla, domnule. Nu ne sperii pe noi cu el. Ai fost un mojic cu mine, şi nu puteai să te-aştepţi ca eu să-ţi răspund cu delicateţuri. N-am ce să-ţi fac dacă nu-ţi plac, şi nici nu mă gândesc să-mi pun frac şi mănuşi aici, în Vest, de dragul dumitale. Prin părţile astea nu prea are preţ haina, ci ăla care e vârât în ea. Ţi-am răspuns la întrebări şi acum aş vrea să ştiu cine eşti.

– Oamenii făcuseră ochii mari auzindu-l pe rotofei vorbind astfel. Câţiva chiar puseră mâna pe arme, dar purtarea bărbătească a omuleţului grăsuliu îl descumpăni pe şeful lor, care răspunse:

– Mă cheamă Brake. E destul atât. Celelalte opt nume ale camarazilor mei tot n-o să le ţii minte.

– Să le ţin minte aş putea eu; dar când crezi că n-am nevoie să le ştiu, ai dreptate. Al dumitale e prea deajuns, că ăla care te vede ştie imediat şi câte parale fac ceilalţi.

– Ascultă, asta e o insultă! Zise Brake, ridicându-se. Vrei să punem mâna pe arme?

– Nu te sfătuiesc. Eu şi lunganul ăsta de colea avem douăzecişipatru de gloanţe, iar jumătate din ele le-aţi şi încasa, până să ridicaţi voi puştile spre noi. Ne luaţi drept începători, dar nu suntem. Dacă vreţi să facem o probă, n-avem nimic împotrivă.

Repede ca fulgerul scoase amândouă revolverele, încă în timp ce vorbea, iar Pitt le avea şi el gata pregătite pe ale lui, când Brake voi să pună mâna să-şi ridice puşca din iarbă. Rotofeiul îl sfătui:

– Lasă puşca în pace. Legea preeriei spune aşa: cel care trage primul are dreptate, şi cel care are dreptate învinge.

În timpul dialogurilor de mai sus dintre şeful grupului şi cei doi străini, toţi fuseseră atât de neprevăzători încât îşi lăsaseră puştile deoparte. Acum nu mai îndrăznea unul să întindă mâna spre vreo armă.

– Staţi, deveni împăciuitor Brake. Parcă aţi vrea să ne înghiţiţi de vii pe toţi, încercă el să glumească.

– Nici gând. Oricare din voi ne-ar sta-n gât. Un singur lucru vreau să aflu: ce v-a făcut acest indian?

– Vă interesează?

– Da! Dacă fără motiv ridicaţi mâna asupra lui, orice alb nevinovat va fi în primejdie să sufere răzbunarea tribului din care el face parte. Aşadar, de ce l-aţi prins?

– Fiindcă aşa am vrut. E un indian ticălos, şi asta e un motiv temeinic

– Destul. Acum ştiu că acest om nu v-a prilejuit nici un motiv de duşmănie. Am să-l întreb însă şi pe el.

– Să-l întrebi? Râse batjocoritor Brake, iar tovarăşii lui îi ţinură isonul. Nu înţelege nici o boabă englezeşte şi n-a scos nici un sunet, oricât l-am bătut!

– L-aţi bătut?! Strigă Dick, amuţindu-i. Nu sunteţi în toate minţile! Să baţi un indian e mai rău decât să-l omori! Nu ştiţi că este o insultă pe care o poate spăla numai cu sânge?

– N-are decât să ne verse sângele; dar sunt curios cum ar putea.

– Are să vă arate el, îndată ce va fi liber.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Vreţi să-l omorâţi?

– Ce o să facem cu el, asta ne priveşte numai pe noi, ne-am înţeles? Câinii ăştia roşii trebuiesc stârpiţi oriunde îi găseşti. Acum ţi-am răspuns, eşti mulţumit? Dacă, înainte de a vă cărăbăni de aici, vreţi să vorbiţi cu el, n-am nimic împotrivă. El nu pricepe limba voastră, iar voi nu faceţi impresia unor profesor de limba indiană. Sunt şi eu curios ce puteţi scoate de la el.

Dick ridică din umeri şi se îndreptă spre indian.

Cu ochii pe jumătate închişi, acesta zăcea pe o parte, strâns legat de mâini şi de picioare cu nişte curele de piele. Privirea sa era absentă, ca şi cum n-ar fi înţeles nimic din ce se vorbise. Era tânăr, chiar foarte tânăr, să tot fi avut optsprezece ani, după cum presupusese rotofeiul atunci când călăreau pe urmele lui. Avea părul negru lins. Iar cărarea trasă în creştetul capului nu era vopsită în nici o culoare; de asemenea, nici faţa. Purta o cămaşă din piele moale şi pantaloni din piele de căprioară, împodobiţi cu franjuri. Printre acestea nu se vedea nici un fir de păr de om, ceea ce însemna că tânărul nu răpusese încă nici un duşman. Mocasinii erau împodobiţi cu ţepi de porc spinos, aşa cum remarcase mai înainte rotofeiul. Dincolo, pe malul celălalt, unde calul se ridica chiar atunci şi, ajuns la pârâu, sorbea cu sete din unda acestuia, căzuse în iarbă un cuţit de vânătoare, iar de şa era legată o tolbă acoperită

aproape în întregime cu inele din piele de şarpe şi un arc făcut din coarne de ţap de munte. Dotarea această simplă era o dovadă sigură că indianul nu se afla prin aceste locuri cu gânduri duşmănoase.

Nimic din cele de mai sus nu arăta cărui trib aparţine tânărul războinic. În clipele în care Dick îl privise, chipul său nu avea nici o expresie. Indianul e îndeobşte prea mândru, ca să-i lase pe străini, şi mai ales pe duşmani, să-i ghicească pe faţă simţămintele. Trăsăturile îi erau blânde, tinereşti, iar pometţii proeminenţi nu-i dăunau frumuseţii. Numai când rotofeiul se aplecă asupra lui, deschise ochii de tot. Erau negri şi strălucitori în amurgul ce începea să cuprindă preeria. În iris îi jucau micşorate flăcările focului aprins de cei care-l făcuseră prizonier. Ridică puţin capul şi îl privi prietenos pe vânător.

– Fratele meu roşu înţelege limba albilor? Îl întrebă Dick în englezeşte.

– Da, răspunse cel întrebat. De unde ştie fratele meu alb acest lucru?

– Înţeleg după ochii tăi că ai priceput ce am vorbit.

– L-am auzit pe fratele meu alb şi ştiu că e prieten al oamenilor roşii.

– Vrea să-mi spună fratele meu dacă poartă nume?

– Pentru un indian mai în vârstă, o astfel de întrebare este o mare jignire, coci cine nu poartă un nume, nu şi-a dovedit curajul prin nici o faptă şi deci nu este socotit între războinici. Dată fiind tinereţea prinsului, Hammerdull îşi îngădui o astfel de întrebare. Flăcăul răspunse:

– Mă crede fratele meu alb un mişel?

– Nu, dar eşti mult prea tânăr.

– Albii i-au silit pe roşii să înveţe să moară de tineri. Fratele meu n-are decât să-mi desfacă la piept cămaşa şi va găsi răspunsul.

Dick îngenunche şi-i deschise cămaşa de vânătoare, scoţând la vedere trei pene de vultur vopsite în roşu.

– E cu putinţă? Strigă. Dar tu... nu poţi fi căpetenie!

– Nu, păru că zâmbeşte tânărul. Dar am voie să port penele Mah-siş, fiindcă mă numesc Wohkadeh.

Aceste două cuvinte sunt din limba tribului mandanilor. Cel dintâi înseamnă „vulturul războiului”, iar cel de-al doilea „piele de bivol alb”. Deoarece bivolii albi sunt o raritate, la multe triburi uciderea unuia are mai multă valoare decât a unui număr mare de duşmani şi dă dreptul la purtarea penelor de vultur, care sunt însemnele căpeteniei. Tânărul indian ucisese un astfel de bivol şi primise numele Wohkadeh.

Nu era ceva pred curios; dar atât Dick cât şi Pitt se arătară miraţi de faptul că acesta îşi luase numele din limba mandanilor. Mandanii treceau drept o seminţie stinsă; de aceea mititelul întrebă:

– Cărui trib aparţine fratele meu roşu?

– Sunt un numangkake şi un dakota.

„Numangkake” îşi ziceau mandanii, iar „dakota” este numele colectiv al tuturor triburilor de sioucşi.

– Atunci ai fost adoptat de indienii dakota.

– Da! E aşa cum spune fratele meu alb. Fratele mamei mele era vestitul şef Mah-to-tohpah[3]. Purta acest nume

[3] Patru urşi (dialectul mandan).

după ce a ucis odată patru urşi în aceeaşi zi. Când au venit oamenii albi la noi, ne-au adus boala frigurilor şi aproape toţi cei din tribul meu au pierit, afară de câţiva războinici, care, ca să poată merge după înaintaşii lor în tărâmurile veşnice ale vânătoarei, îi provocau într-una pe sioucşi până când au fost ucişi cu toţii. Tatăl meu, viteazul Wah-Kih[4], a fost numai rănit şi apoi silit să se facă sioux. Aşa se face că eu însumi sunt pe jumătate un dakota, dar inima mea este a strămoşilor mei pe care Marele Spirit i-a chemat la el.

Era neobişnuit ca un indian să vorbească atât de mult. Un războinic în toată firea n-ar fi depănat întreaga poveste, dar Dick puse faptul pe seama tinereţii şi emoţiilor prin care acesta trecuse.

– Sioucşii îşi au sălaşurile de cealaltă parte a munţilor. Cum ai ajuns aici?

– Nu vin din munţii aceştia, cum crede fratele meu, ci tocmai din munţii înalţi de la vest, şi am să duc o ştire foarte importantă unui tânăr frate alb.

– Şi acest tânăr frate alb e pe-aici prin apropiere.

– De unde ştie acest lucru fratele meu?

– Am mers pe urmele tale şi-am văzut că ţi-ai gonit calul ca unul care-i aproape de ţintă.

– Ai socotit drept. Dacă aceste „feţe palide” nu m-ar fi urmărit, aş fi ajuns. Calul meu era prea obosit şi n-a mai putut sări apa, s-a prăbuşit. Wohkadeh a căzut şi el şi Marele Spirit i-a luat simţirea. Când s-a trezit, era legat.

Indianul scrâşni, adăugind în limba sioucsă:

– Sunt nişte viermi. Nouă să sară pe unul singur. Dacă m-

[4] Scutul (dialectul mandan).

aş fi putut lupta cu ei, scalpul capetelor lor ar fi fost al meu.

– Te-au şi lovit?

– Nu vorbi de asta, căci doar vorba şi miroase a sânge. Fratele meu alb îmi va desface legăturile şi apoi Wohkadeh se va purta cu ei voiniceşte.

Vorbi cu atâta siguranţă, încât burtosul Dick nu se putu abţine să nu zâmbească:

– N-ai auzit că nu mă lasă să le poruncesc nimic?

– Fratele meu alb nu se teme nici de o sută de astfel de oameni. Sunt nişte Wakon Kaneh[5].

– Crezi? De unde ştii tu că nu mi-e frică de ei?

– Wohkadeh ştie multe. A auzit la multe focuri de tabără vorbindu-se de cei doi renumiţi luptători albi Dick-petahtşeh şi Pit honkey[6] şi i-a recunoscut de îndată.

Vânătorul voi să-i răspundă, dar Brake îl întrerupse:

– Opreşte-te, nu ne-a fost vorba aşa! Ţi-am dat voie să vorbeşti cu prizonierul, dar numai englezeşte. Mă plictisesc ascultând păsăreasca voastră. Pot crede şi că urziţi planuri împotriva noastră. De altfel, destul că am aflat că ştie englezeşte. Nu mai am nevoie de voi şi puteţi pleca de unde aţi venit. Iar dacă nu vă hotărâţi repede s-o ştergeţi, vă fac eu s-o luaţi din loc!

Dick se uită spre Pitt. Acesta îi făcu uşor cu ochiul stâng, fără ca să bage cineva de seamă. Pentru rotofei însă, acest semn fusese plin de înţelesuri. Holbers îl îndemnase astfel să se uite spre tufişurile din stânga lor. Dintr-o privire scurtă, iscoditoare, observă că jos, aproape la firul ierbii, se

[5] Muieri (dialectul mandan)

[6] în limba sioucsă: Dick Scurtul şi Pitt Lungul

zăreau printre ramuri gurile a două puşti cu două ţevi. Aşadar, acolo erau ascunşi doi oameni. Erau prieteni, sau duşmani? Lipsa de îngrijorare pe care o arăta lunganul îl linişti, aşa că îi răspunse calm lui Brake:

– Grozav aş vrea s-o văd şi p-asta! Noi n-avem nici un motiv, aşa cum aveţi voi, ca s-o luăm din loc.

– Cum avem noi?! De cine să fugim noi?

– De aceia care până ieri au fost stăpânii căilor de colo. Ai înţeles?

Spunând acestea, arată spre doi armăsari murgi; care stăteau deoparte de ceilalţi cai. Şi strânşi unul într-altul, de parcă se ştiau a fi pereche.

– Cum! strigă Brake. Drept cine ne iei? Noi suntem nişte căutători de aur cinstiţi şi ne îndreptăm spre Idaho, unde s-au descoperit noi zăcăminte, şi...

– Şi tocmai fiindcă n-aveaţi cai pentru această călătorie. V-aţi făcut pe deasupra nişte cinstiţi hoţi de cai. Pe noi nu ne duceţi aşa uşor cu zăhărelul.

– Ascultă, dacă mai scoţi o vorbă, te împuşc. Caii aceştia au fost cumpăraţi cinstit, cu bani.

– Unde, mă rog, cinstite domn Brake?

– În Omaha, de unde venim.

– Da? Acolo v-aţi făcut şi provizii de negreală pentru potcoave? De ce, mă rog. Sunt atât de fercheşi murgii ăia, de parcă abia au fost scoşi din grajd? De ce au potcoavele lustruite, pe când gloabele voastre, care au mers la fel de mult, sunt aşa de prăpădite? Păi să vă spun eu, scumpilor: până ieri murgii au avut alt stăpân. Să vă mai spun, dacă nu ştiţi, şi că aici, în Vest, furtul cailor se pedepseşte prin

atârnarea făptaşului de o creangă, cu o frânghie cât mai trainica în jurul gâtului.

– Mincinosule! Urlă ca scos din minţi Brake şi puse mâna pe puşcă.

– Ba, are dreptate, se auzi din tufişuri o voce. Sunteţi nişte ticăloşi de hoţi de cai şi o să vă primiţi răsplata. Să-i împuşcăm, Martin!

– Nu-i împuşcaţi, strigă lunganul Pitt. Cu patul puştii! Nu merită să strici un glonte pe ăştia!

Ridicase între timp patul puştii, pocnindu-l pe Brake în cap şi doborându-l la pământ, în nesimţire. Cu puştile la ochi ţâşniră dintre tufişuri doi oameni, un băiat vânjos şi un bărbat, năpustindu-se asupra pretinşilor căutători de aur. La fel de fulgerător, Dick se aplecase şi din două mişcări îi tăie legăturile lui Wohkadeh. Acesta sări în picioare şi se aruncă pe dată asupra unui vlăjgan, îl apucă de grumaz, îl dădu peste cap şi apoi îl târî de păr spre pârâu, unde îi căzuse cuţitul. Nimeni nu l-ar fi crezut aşa de voinic.

– Ajutor, ajutor, pentru Dumnezeu, ajutor! Zbieră cel prins, stăpânit de groaza morţii.

Wohkadeh ridicase cuţitul, când privirea lui fulgerătoare căzu asupra chipului descompus de frică al celui de sub el, şi mâna înarmată coborî încet.

– Ţi-e frică? Întrebă el.

– Ddd... da... Îndurare, îndurare... scânci vlăjganul, devenit o grămadă amorfă de carne tremurândă şi udă.

– Spune că eşti un câine!

– Spun, spun. Sunt un câine!

– Atunci poţi să trăieşti, spre ruşinea ta. Un om moare

curajos, fără văicăreli, dar tu nu eşti om. Wohkadeh nu poate purta la brâu scalpul unui câine. M-ai bătut, deci ar fi trebuit să te ucid; dar un câine râios ca tine nu merită această cinste. Fugi de aici! Wohkadeh trebuie să se spele pentru că a pus mâna pe tine!

Îi împinse cu piciorul. În clipa următoare, omul nu mai era acolo. Totul se petrecuse repede, mult mai repede decât s-ar putea povesti. Brake zăcea în continuare la pământ, alţi trei aflându-se în nesimţire lângă el. Restul îşi luaseră tălpăşiţa, lăsând armele şi toate celelalte vraişte. Caii fugiseră după ei. Cei doi murgi însă, rămaşi pe loc, îşi frecau capetele de umerii stăpânilor lor, iviţi pe neaşteptate.

Băiatul să fi avut vreo şaisprezece ani, dar era mai bine dezvoltat decât mulţi tineri la vârsta lui. Faţa albă, părul blond şi ochii albaştri-cenuşiu îi trădau originea germană. Era îmbrăcat în nişte haine albastre de pânză şi avea capul descoperit. La brâu, într-o centură de piele, purta un pumnal al cărui mâner de os avea o frumoasă lucrătură indiană. Puşca cu două ţevi o purta într-o mână, cu uşurinţă. Din pricina luptei, obrajii i se îmbujorară, dar mişcările îi erau calme, ca şi când s-ar fi petrecut ceva foarte obişnuit pentru el.

Tovarăşul său se deosebea întrutotul. Era un omuleţ subţirel şi spin. Avea încălţăminte indiană, pantaloni de piele şi o bluză de pânză decolorată. Culmea e că deasupra ei purta, nici mai mult, nici mai puţin, decât un frac albastru închis, cu mâneci bufante, pulpane şi nasturi de alamă tociţi, dar strălucitori. Această parte din îmbrăcămintea lui,

făcând casă bună cu jobenul lui Pitt, trebuie să fi datat din timpuri străvechi. Numai pe atunci se ţesea un astfel de postav, sortit să trăiască o eternitate. Fireşte că fracul era îngrozitor de decolorat, doar pe la cusături se mai păstrau urme din cerneală cu care fusese vopsit ultima oară; dar asta se întâmplase demult. N-avea însă nici cea mai mică găurică. Pe cap, omuleţul purta o uriaşă pălărie de amazoană, împodobită cu un mănuchi de pene, o imitaţie de pene de struţ, vopsite în galben. Acest obiect de lux aparţinuse, cu mulţi ani înainte, vreunei lady din Est şi fusese aruncată în Vest de un capriciu al sorţii. Deoarece borurile din cale afară de late îl fereau de soare şi ploi, proprietarul actual nu-şi făcuse prea multe complexe estetice şi, fără să stea pe gânduri, trecuse la întrebuinţarea ei ca atare. Armamentul celui pe care îl descriem se rezuma, ca şi în cazul tânărului, doar la puşcă şi cuţit, îi lipsea până şi cureaua de la brâu. Semn că omuleţul nu se afla departe de casă. Acum mergea preocupat de colo-colo pe câmpul de bătaie şi examina lucrurile părăsite de învinşi în graba fugii lor. Şchiopăta vizibil de piciorul stâng. Cel dinţii care a băgat de seamă acest lucru a fost Wohkadeh. Se apropie de el. Îi puse mâna pe umăr şi îl întrebă:

– Nu cumva fratele meu alb este vânătorul pe care „feţele palide” îl numesc Hobble-Frank?

Mititelul clipi surprins şi răspunse afirmativ, în englezeşte. Indianul arătă apoi spre tânăr şi întrebă mai departe:

– Şi acesta este Martin Baumann, fiul vestitului

Matopoka?

Matopoka este un cuvânt derivat din limbile sioucsă şi utah, însemnând „Ucigaşul de urşi”.

– Da, răspunse cel întrebat.

– Atunci pe voi vă căutam.

– La noi veneai? Vrei să cumperi ceva? Avem o mică prăvălie şi facem negustorie cu tot felul de lucruri trebuincioase unui vânător.

– Am de îndeplinit o solie faţă de voi.

– De la cine?

Indianul aruncă o privire cercetătoare în jur, apoi răspunse:

– Aici e locul nimerit. *Wigwamul*[7] vostru e departe de aici?

– Într-o oră putem ajunge acolo.

– Atunci, să mergem. Când vom sta la focul vostru, voi vorbi. Haideţi!

Sări apa, îşi luă calul, care se odihnise şi se arăta în stare să-l poarte restul de drum, încălecă şi porni fără să se uite dacă ceilalţi îl urmează.

– Asta nu cere prea multă ceremonie, zise mititelul.

– Veţi fi vrând să ţină discursuri? Râse deşiratul Pitt. Un indian ca ăsta ştie ce face şi vă sfătuiesc să-l urmaţi pe dată.

– Şi voi ce faceţi?

– Venim şi noi. Dacă palatul vostru se află aşa de aproape, ar fi o mojicie din partea voastră să nu ne poftiţi

[7] Cort, sălaş. Este folosit cu acelaşi înţeles de majoritatea triburilor amerindiene.

ca să îmbucăm ceva. Şi fiindcă aveţi prăvălie, poate câştigaţi de la noi şi câţiva dolari.

– Zău! Aveţi ceva dolari! Spuse cel mic pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nu îi socotea chiar milionari pe cei doi vânători.

– Asta o s-o vedeţi când om vedea şi noi marfa. Ne-am înţeles?

– Bine, bine. Dar dacă noi plecăm toţi acum, ce se va întâmpla cu şmecherii care ne-au furat caii? Cel puţin şefului, lui Brake, nu-i putem lăsa o amintire aşa, ca să nu ne uite niciodată?

– Nu. Lasă-i să se ducă, omule! Sunt nişte neisprăviţi care se tem şi de un briceag. Nu vă face nici o cinste să vă ocupaţi prea mult de ei. V-aţi luat caii înapoi, şi cu asta basta!

– Măcar să-l fi pocnit mai sănătos. Şi-a pierdut numai cunoştinţa.

– Anume am făcut aşa. E cam neplăcut să omori un om. Când îl poţi face şi altfel nevătămător, completă Pitt.

– Poate că ai dreptate. Veniţi să vă luaţi caii.

– De unde ştii locul în care i-am priponit?

– Păi cum, crezi că suntem într-atât de nepricepuţi în ale Vestului, încât să nu fi tras noi cu ochiul primprejur, înainte de a ne lăsa văzuţi?

Omuleţul şi tânărul său prieten încălecară pe cei doi murgi şi îşi îndrumară caii de-a dreptul spre locul în care, ciulindu-şi nerăbdători urechile, catârul lui Pitt şi gloaba lui Dick îşi aşteptau stăpânii. Peste puţin cei patru călăreau împreună în urma indianului, pe care ¡1 zăreau cu greu

înaintea lor prin pâcla înserării. Acesta nu-i lăsa să se apropie prea mult, ci ţâşnea întotdeauna înainte, ca şi cum cunoştea perfect drumul. Hobble-Frank mergea alături de rotofeiul Dick, a cărui tovărăşie părea să-i facă mare plăcere.

– N-aţi vrea cumva să-mi spuneţi, domnilor, ce vă aduce prin aceste locuri? Întrebă el.

– Voiam să mergem în nord, spre Montana, unde este vânat mai bun. Sunt pe acolo oameni adevăraţi ai pădurii şi savanei, care vânează pentru a trăi şi din plăcerea de a vâna, nu din pornirea de a ucide. Aici se măcelăresc animalele, şi noi nu mai puteam suporta să vedem asta. Vânătorii de duminică se năpustesc asupra bizonilor şi îi ucid cu miile, doar pentru că pielea lor e mai bună pentru curele decât aia de vită. E un păcat şi o ruşine. Nu?

– Aveţi foarte mare dreptate, domnule. Altădată nu era aşa. Atunci erau bărbaţi adevăraţi, vânătorii se luptau în mod cinstit cu vânatul ca să-şi câştige carnea de care aveau nevoie, şi-şi puneau viaţa în primejdie. Acum vânătoarea a ajuns un asasinat mişelesc din ascunzătoare. Vânătorii de viţă veche dispar. Oameni ca dumneavoastră sunt astăzi rari. Bani nu cred să aveţi. În schimb purtaţi nume cunoscute, drept care vă dau marfă şi pe datorie, dacă aveţi nevoie.

– Ne ştiţi numele?

– La fel de bine ca pe al meu.

– De unde?

– Wohkadeh le-a spus, când eram cu Martin în tufe şi trăgeam cu urechea. De fapt, nu prea ai siluetă de om din

Vest. Ai mai mult siluetă de morar sau de brutar, sau de berar, însă...

– Cum? Vorbeşti despre Germania! Da' de unde şi până unde... se repezi, precipitat, Rotofeiul.

– Păi cum? Dacă sunt neamţ până-n vârfurile unghiilor, se sumeţi, răspunzându-i pe dată, cu o voce mândră, omul cel mic de stat.

– Şi eu! Sări cel dintâi.

– Adevărat? Întrebă Frank, oprind calul. La drept vorbind, ar fi trebuit să mă aştept. Un yankeu de statura ta nu cred să existe. Mă bucur din toată inima de a fi întâlnit un concetăţean. Dă mâna încoace, omule! Fii binevenit!

Aşa se strânseră, că de durere fiecare îşi scutura pe ascuns mâna. Dick spuse:

– Hai, acuma mână-ţi calul, că doar n-o să rămânem încremeniţi aici pe vecie. De când eşti în Statele Unite?

– Sunt mai bine de zece ani.

– Între timp cred că ai cam uitat limba părintească.

Până acum, cei doi vorbiră englezeşte. Dar la aceste din urmă vorbe, Frank îşi înălţă în şa atât cât putu mica sa făptură, şi răspunse jignit în germană:

– Să-mi uit eu limba mea? Ar fi ceva nesăbuit să crezi asta. Sunt neamţ, şi neamţ am rămas. Ai putea să-mi spui, cu aproximaţie, unde mi-a fost leagănul?

– Nu, că n-am fost de faţă.

– Lasă gluma! Trebuie să recunoşti după felul meu de a vorbi că sunt coborâtor din acel ţinut în care se vorbeşte cea mai curată limbă germană.

– Da? Şi care-i ăla?

– Saxonia! Nu poate fi decât Saxonia! Am mai vorbit eu şi cu alţi nemţi, dar nu i-am înţeles aşa de bine ca pe cei născuţi în Saxonia. Saxonia este inima Germaniei! Se înfierbântă micuţul. Dresda e un oraş clasic. Elba e un fluviu clasic, Leipzig este clasic şi el, Elveţia saxona de asemenea! Cea mai frumoasă şi curată limbă se aude în preajma clasicului oraş Meissen, unde eu am văzut lumina zilei şi, mal târziu, mi-am început cariera. Eram ajutor de pădurar la Moritzburg, un vestit castel de vânătoare. cu o faimoasă galerie de tablouri şi mari heleşteie cu peste. Cel mai bun prieten al meu era învăţătoru' de acolo, cu care jucam în fiecare seară, „66” şi vorbeam despre artă şi ştiinţă. Acolo mi-am făcut o frumoasă cultură generală. Sau poate te îndoieşti de asta? Parcă te-ai cam strâmbat.

– N-am siguranţa că într-adevăr aşa stau lucrurile cum spuneai tu Să. Ştii că am fost si eu cândva elev la liceu şi am declinat „mensa”, aşadar...

Mititelul îi aruncă o privire piezisă şi îl întrerupse:

– Zău? Ai declinat „mensa”?

– Da!

– Atunci n-aveai dreptul să mă întrerupi, că nici dumneata n-ai stat mult la liceu Nu se zice.. „declinat”, ci „declamat”, şi nu.. „mensa” ci.. „pensa”. Ai declamat „Pensa”, poate şi „Blestemul bardului” de Hufeland, sau „Freischütz” de Marta Leineweber[8]”. Dar n-o să ne certăm pentru atât. Fiecare a învăţat cât a putut şi eu, când văd un neamţ. Mă bucur oricum, chiar dacă nu-i nici aşa băiat

[8] Texte şi autori din manualele de literatură germană de la începutul sec. XIX.

deştept şi nici saxon. Aşadar, rămânem prieteni, nu?

Se înţelege, râse Rotofeiul. Am auzit mereu despre saxoni c-ar fi băieţi simpatici. Dar de ce ai părăsit frumoasa noastră ţară?

– Tocmai din cauza artei şi a ştiinţei.

– Cum aşa?

– O întâmplare nefericită. Să-ţi spun despre ce a fost vorba, într-o seară, la cârciumă, discutam politică şi istorie. Eram trei la masă, şi anume: eu, argatul şi paznicul de noapte, învăţătorul se aşezase la o altă masă, la un loc cu notabilităţile. Eu, fiindcă am fost dintotdeauna un om milos şi cu înţelegere pentru cei umili, mă aşezasem cu cei doi, care erau fericiţi de această bunăvoinţă. Vorbind despre istorie, am ajuns şi la papă Wranghel[9], despre care spuneam că aşa s-a deprins cu verbul „mehrschtenteels”[10], că îl întrebuinţa la fiecare ocazie. Atunci, cei doi băieţi au început să se certe cu mine asupra pronunţării acestui cuvânt. Fiecare avea altă părere. Eu spuneam că trebuie să se pronunţe „mehrstenteels”, argatul zicea „mehrschtenteils” şi paznicul de noapte „meistenteels”. Certându-ne, mă înfierbântai, dar ca un funcţionar cult şi ca un cetăţean ce eram, am avut puterea să mă stăpânesc şi să mă adresez prietenului meu, învăţătorul. Natural că eu aveam dreptate, dar ori că el era prost dispus ori că era

---

[9] Contele Friedrich Heinrich Ernst von Wranghel (1784— 1877), figură populară a armatei prusace, în legătură cu care în Întreaga Germanie circulau foarte multe anecdote.

[10] Literar „meistenteils”, cu sensul de „în cea mai mare parte” (germ.).

cam ameţit, devenise trufaş, ca orice învăţat, şi mi-a tăiat-o scurt, zicând că nici unul din noi nu are dreptate. Susţinea că în cuvântul „mehrschtenteels” trebuie să fie de două ori, „ei”. Fiindcă eu ştiu bine că doi de „ei” nu sunt decât în cuvântul „Reisbrei”[11], m-am necăjit. Eu nu mă amestec niciodată încercând să pocesc vorbirea cuiva, dar vreau ca şi a mea să fie respectată, mai ales când ştiu că e corectă. Dar paznicul nu voia să priceapă acest punct de vedere al meu. Spunea că ştie să vorbească şi el corect, şi atunci am făcut ceea ce ar fi făcut orice om cu simţul onoarei. I-am aruncat în cap onoarea mea ofensată, împreună cu halbă de bere. Au fost, negreşit, mai multe scene de care nu prea-mi aduc aminte, dar la sfârşit am fost învinuit de tulburarea liniştii publice şi rănire premeditată. Trebuia să fiu degradat şi pedepsit. Astea le-aş mai fi îndurat eu, dar ca să-mi pierd şi slujba, era deja prea mult. După ce mi-am ispăşit cele câteva zile de închisoare, am plecat. Şi pentru că orice fac eu, fac temeinic, am plecat tocmai în America. Aşa că, numai bătrânul Wranghel e vinovat că mă întâlneşti azi aici.

Îi sunt recunoscător pe chestia asta, pentru că-mi placi, îl asigură Rotofeiul, apropiindu-se călare de el şi bătându-l prietenos pe spate.

– Da? Adevărat? De fapt şi eu am simţit de la bun început un fel de simpatie pentru dumneata, simpatie care-şi are explicaţia ei. Întâi şi-ntâi, fiindcă nu eşti băiat rău. Al doilea, fiindcă nici eu nu sunt băiat rău, şi al treilea, fiindcă semănând noi atâta, am putea deveni buni prieteni. Ne-am

---

[11] Pilaf de orez (germ.).

şi ajutat unul pe altul, aşa că legătura care trebuie să ne unească într-un mod atât de plăcut e ca şi făcută. După cum vezi, mă exprim numai în cuvinte alese, şi din acest lucru poţi să deduci că vreau să fiu demn de simţămintele dumitale de prietenie. Un saxon este întotdeauna şi un nobil, chiar în situaţii mai puţin plăcute decât aceasta. De exemplu, dacă acuma un indian s-ar repezi să mă scalpeze, întâi şi-ntâi m-aş simţi îndemnat să-i răspund politicos: „Vă rog să poftiţi, acesta este părul meu. Serviţi-vă, puteţi lua cu piele cu tot.”

– Dick începu să râdă:

– Şi dacă el ar fi tot aşa de politicos, ar trebui să-ţi lase pielea pe ţeastă. Da' acuma, stai că vreau să te întreb ceva. Tovarăşul dumitale, tânărul, este într-adevăr fiul cunoscutului vânător de urşi, Baumann?

– Da, Baumann este amicul meu, iar fiul său Martin îmi zice „unchiu'”, deşi eu am fost singurul copil la părinţi şi nici însurat n-am fost. Ne-am cunoscut la St. Louis, când goana după aur a făcut o mulţime de căutători să se îndrepte spre munţii ăştia. Amândoi aveam, la un loc, o sumă bunicică de bani şi am hotărât să ne asociem şi să deschidem împreună o prăvălie aici. În orice caz, era mai plăcut decât să te speteşti săpând după aur. Lucrurile mergeau bine. Eu mă ocupam de prăvălie, iar Baumann vâna, ca să facă rost de hrană. Mai târziu s-a dovedit că prin aceste părţi nu se prea găsea aur. Căutătorii au plecat, şi am o mulţime de marfă nevândută. Mai trece din când în când câte un vânător, dar nu-i mare scofală. Ultima afacere am făcut-o acum două săptămâni. Atunci ne-a căutat un

mic grup, care voia să-l tocmească pe amicul meu ca să-i ducă până-n Yellowstone. Spuneau că acolo s-ar găsi grămezi de pietre semipreţioase şi că ei se pricep la ele, fiind şlefuitori. Baumann a consimţit, s-au învoit la preţ, le-am vândut o mare cantitate de muniţii şi alte lucruri trebuitoare şi au plecat împreună. De atunci am rămas singuri în cabana noastră, adică eu cu fiul său şi cu un negru, un băiat de ispravă, care s-a aciuat pe lângă noi la St. Louis.

– Yellowstone e un ţinut foarte primejdios.

– Acum nu prea mai este.

– Crezi? E adevărat că de când s-au descoperit minunile acelei regiuni. Congresul Statelor Unite a trimis mai multe expediţii ca să-l măsoare. Ţinutul a fost declarat Parc Naţional; dar indienilor nici că le pasa. Ăla a rămas loc de vânătoare al indienilor snake.

– Păi, tribul ăsta a îngropat securea războiului.

– Am auzit că de la o vreme ar fi dezgropat-o iar. Fără îndoială că prietenul dumitale este în mare primejdie. Şi, apoi, tânărul indian care vă caută... Nu presimt nimic bun.

– Bine, dar trimisul ăsta e un sioux.

– Se codea, ai văzut, să-şi spună solia. Ei obişnuiesc asta; dacă ar fi adus o veste bună, nu s-ar fi sfiit, şi zicea, pe deasupra, că vine de la Yellowstone.

– Mă duc repede după el.

Micul Frank dădu pinteni calului, ca să-l ajungă pe Wohkadeh. Îndată ce îi văzu, acesta îşi înfipse călcâiele în coapsele calului şi fugi înainte. Dacă nu voia să se ia la întrecere, mărunţelul trebuia să renunţe la a mai vorbi

numaidecât cu indianul.

În acest timp, Martin, fiul vânătorului de urşi, fusese ajuns de Dick. Acesta ar fi vrut să afle câte ceva despre Baumann; căpătă răspunsuri, dar nu aşa de amănunţite precum dorea. Băiatul era închis din fire şi scurt la vorbă.

În sfârşit, pârâul coti după un deal, pe care zăriră o cabană întărită; aşezarea o făcea la fel de rezistentă ca şi un fort în cazul vreunui atac indian. Din trei părţi, colina avea povârnişuri atât de repezi, că nimeni nu le putea urca. Cea de-a patra latură era închisă de o dublă împrejmuire de pari. La poale era un câmp semănat cu porumb şi ceva tutun. Pe aproape, păşteau doi cai. Martin arătă spre ei şi spuse:

– De acolo ne-au furat caii, pe când lipseam de acasă. Dar unde o fi Bob, negrul nostru?

Vârî două degete în gură şi scoase un fluierat puternic. Un chip ca abanosul se arătă din porumbul înalt. Printre buzele groase se vedeau două rânduri de dinţi cu care s-ar fi putut mândri şi un jaguar; apoi; se arăta privirii întreaga statură herculeană o negrului. Ţinea cu uşurinţă în mâini un stâlp gros şi greu şi spuse, rânjind:

– Bob stat ascuns şi păzit. Dacă mai vin tâlhari care vrut să fure doi cai, Bob spart la ei capetele cu băţul ăsta.

Ridică stâlpul cu uşurinţă ca pe o nuia.

Indianul nu se sinchisi de el. Trecu călare pe lângă lanul de porumb, urcă în goană colina până la dubla împrejmuire, unde sări de pe cal dincolo de gard şi dispăru vederii.

– Mojic om roşu, se supără negrul. Să treacă pe lângă masser Bob să nu zică good day? Sărit peste gard, nu

aşteptat masser Martin dat voie să intre. Masser Bob face pe el politicos... şi-şi agită parul.

Bunul negru se intitula „masser” Bob, adică „mister”, sau domnul Bob. Fusese răscumpărat şi eliberat din sclavie şi se simţea ofensat că indianul nu-l salutase.

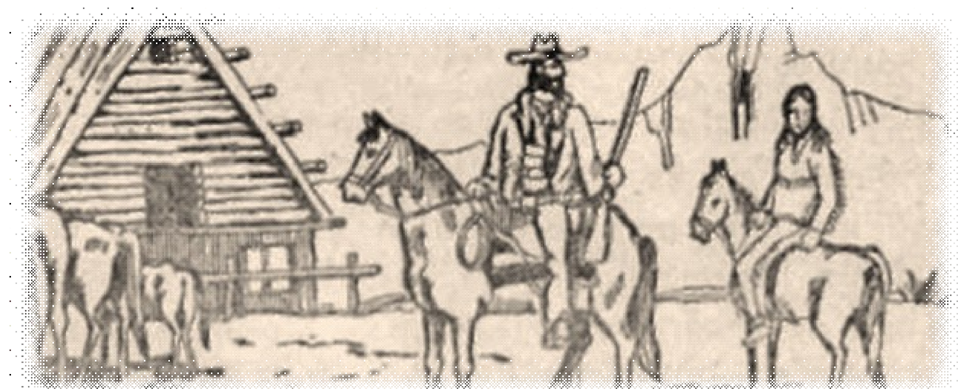
– Să nu-l superi. Îl preveni Martin. Este prietenul nostru.

– Asta este altă lucru. Omul roşu prieten lui massa Martin, atunci prieten şi lui masser Bob. Găsit massa cai? Omorât la tâlhari?

Nu au fugit. Hai, deschide poarta.

– Bob se duse cu paşi mari şi dădu în lături cele două părţi grele ale portii, ca şi cum ar fi fost de hârtie. Apoi intrară cu toţii în curte.

Capitolul III – În adăpost

În mijlocul împrejmuirii se află adăpostul, o cabană pătrată din bârne. O dată intraţi, bărbaţii l-au putut vedea pe indian aşezat în mijlocul cabanei. Părea că nu-i pasă unde şi-a lăsat calul, care intrase alături de ceilalţi într-un ţarc din curte.

Martin şi Hobble Frank apucară abia să-i salute pe cei doi oaspeţi cu afectuoase strângeri de mână. Noii veniţi priveau cu atenţie în jurul lor. În partea din spate a cabanei se afla prăvălia, ale cărei mărfuri, deşi împuţinate, erau rânduite pe tejghele. Câteva capace de lăzi, bătute pe câte patru pari, formau mesele. Scaunele, mai joase, erau înjghebate la fel. Într-un colţ se aflau culcuşurile: într-atât

de preţioase, încât aveai de ce-i invidia pe locuitorii adăpostului. Erau alcătuite dintr-un mare număr de blănuri de urs cenuşiu, cel mai fioros şi mai primejdios animal al pădurilor americane. Ridicat pe labele de dinapoi, astfel de urs adult e mai înalt cu aproape doi metri decât un bărbat dintre cei mai voinici. Uciderea unui astfel de animal trece la indieni drept o faptă eroică şi chiar un vânător alb bine înarmat se fereşte din calea lui, dacă nu e silit să se lupte cu el.

Pe pereţi atârnau felurite arme, trofee de război şi de vânătoare, iar lângă vatră spânzurau de nişte cuie din grindă bucăţi mari de carne afumată.

Ziua sfârşită împingea prin nişte obloane fără geamuri ultimele pâlpâiri ale amurgului, aşa că în colibă era mai degrabă întuneric.

– Masser Bob face foc, sări îndatoritor negrul, ca o bună gazdă ce se afla. Aduse târâş o sarcină mare de lemne uscate, le frânse lesne ca pe nişte chibrituri şi le aprinse în vatră cu ajutorul unui amnar.

După scurtă vreme, statura uriaşă a negrului era viu luminată de flacără. Purta o haină largă din stambă ieftină. Capul nu-i era acoperit, din motive estetice: bunul Bob, cam vanitos altfel, nu voia să treacă drept african curat, dar din nefericire creştetul îi era acoperit cu o pădure de păr scurt şi des, în bucle creţe şi fiindcă această lină îi trăda originea in chipul cel mai evident îşi dăduse toată osteneala să înşele aparenţele; de aceea îşi unsese părul din belşug cu seu de cerb şi îşi împletise claia lânoasă în nenumărate şuviţe de păr care stăteau drepte şi-n toate pârtiile, ca nişte

ţepi de arici. La lumina focului era o privelişte stranie.

Până atunci abia de schimbase câteva cuvinte. Acum Hobble Frank i se adresă indianului în engleză:

– Fratele meu roşu se găseşte în casa noastră. E binevenit aici şi-şi poate îndeplini solia.

Indianul aruncă în jur o privire iscoditoare şi răspunse:

– Cum poate vorbi Wohkadeh, când nu a fumat cu fraţii săi pipa păcii?

Atunci Martin, fiul vânătorului de urşi, lua o pipă şi o îndesă cu tutun. Pe când ceilalţi se aşezară în apropierea indianului, el o aprinse, trase din ea de şase ori, suflă fumul în sus, în jos, în cele patru puncte cardinale şi spuse:

– Wohkadeh este fratele nostru, noi suntem fraţii lui. Acum, fumează cu noi pipa păcii, apoi ne va spune solia sa.

Apoi îi întinse indianului pipa. Acesta o luă, se ridică, trase şi el tot de şase ori şi spuse:

– Wohkadeh n-a mai văzut până acum aceste „feţe palide” şi nici pe negru. A venit către ei şi a fost prins de câinii de tâlhari. Ei l-au scăpat. Duşmanii voştri sunt şi ai lui Wohkadeh şi prietenii lui sunt prietenii voştri. Howgh!

Acest „howgh” înseamnă la indieni „da”, „aşa să fie”, „desigur”. E întrebuinţat ca un semn de întărire a celor spuse, o pecete de onoare folosită de vorbitor la sfârşitul afirmaţiilor.

– Dădu pipa mai departe. Pe când aceasta făcea ocolul, el se aşeză jos şi aşteptă până când Bob, cel din urmă, întări şi el frăţia prin fumul păcii. La această solemnitate, el se comporta cu aceeaşi seriozitate ca şi un bătrân şef de trib. De asemenea. Martin, deşi încă un băieţandru, avea

acea greutate a gesturilor din care se putea cunoaşte că el face oficiile de gazdă în lipsa tatălui.

– Când Bob puse jos pipa, Wohkadeh începu:

– Cunosc fraţii mei albi pe vestitul vânător alb numit de sioucşi „Non-pay-Klama”[12]?

– Old Shatterhand, vrei să zici, interveni Dick. Încă nu l-am cunoscut, deşi am vrea, dar oricine îi cunoaşte renumele. Ce-i cu el?

– Iubeşte pe oamenii roşii, deşi el este „fată palidă”. Este cel mai vestit cititor de urme. Glonţul lui e fără greş şi numai cu pumnul fără armă, doboară pe cel mai puternic vrăjmaş. El cruţă viaţa şi sângele duşmanului. Ii răneşte numai cât să nu mai poată lupta şi îl omoară numai când nu poate altfel. Acum şapte ierni a fost atacat de sioucşii ogellallaşi la Yellowstone. Era sus pe o stâncă şi nu-l puteau nimeri cu gloanţele. Atunci el a păşit înainte şi a cerut să lupte pentru viaţa lui cu trei războinici roşii înarmaţi cu măciuci, l-a ucis pe toţi trei cu pumnul, unul din ei fiind Şi-tşa-pahtah[13], omul cel mai tare din tot tribul. În wigwamurile ogellallaşilor a fost atunci mare jale. Astăzi jalea s-a pornit din nou, căci s-a împlinit un shakow[14], şi luptătorii cei mai viteji ai tribului au pornit la acea stâncă unde sunt mormintele celor ucişi. Albul întâlnit de ei în acest drum este pierdut: războinicii îl vor lega la stâlpul caznelor pe mormintele celor trei şi va muri în chinuri, pentru că sufletul lui să slujească spiritul morţilor pe

12 „Pumnul care zdrobeşte”.

13 „Focul Rău” (dialectul sioux).

14 Perioadă de şapte ani, la încheierea căreia indienii îi comemorau pe cei ucişi în lupte.

plaiurile veşnice ale vânătoarei.

Neobişnuit parcă să vorbească atât de mult, făcu pauză. Ceilalţi îl priveau ţintă. Apoi indianul încheie, cu vocea înăbuşită:

– Vânătorul de urşi şi celelalte feţe palide care-l însoţeau au căzut prinşi, pe când dormeau, în mâinile ogellallaşilor.

Martin sări în sus, strigând:

– Bob, repede şeile pe cal! Frank, strânge degrabă muniţii şi merinde. Eu voi pregăti puştile şi voi ascuţi pumnalele. În cel mult un ceas pornim spre Yellowstone!

– Se înţelege!, strigă Frank, ridicându-se.

– Pe toţi dracii, au să plătească scump pieile roşii dacă...

Negrul se înălţase ca un munte şi strângea spasmodic părul în mâini:

– Arată masser Bob la ei! Masser Bob pune pielea pe ăsta băţ la toţi câinii roşii de ogellalla!

– Atunci indianul, rămas calm lângă foc, ridică mâna şi zise:

– Sunt oare fraţii mei albi nişte muşte care zboară fără rost atunci când le stârneşti? Sau sunt bărbaţi care ştiu că înainte de faptă trebuie chibzuire? Wohkadeh n-a terminat ce a avut de spus. -

– Tatăl meu e în primejdie şi asta-i de ajuns!, izbucni tânărul.

Pe dată, lunganul Pitt îl îndeamnă:

– Linişteşte-te, tânărul meu prieten. Graba strică treaba. Întâi să lăsăm pe Wohkadeh să povestească, apoi vom vedea ce avem de făcut.

– Ce avem de făcut? Veniţi cu noi?

– Se-nţelege! Am fumat împreună pipa păcii, suntem deci prieteni şi fraţi. Lunganul Pitt şi amicul său, Dick cel gras, n-au părăsit niciodată pe cineva la nevoie. Nouă ne e totuna dacă mergem în Montana la vânătoare de zimbri sau facem mai întâi o mică excursie până în Yellowstone ca să-i tragem un vals cu sioucşii ogellallaşi. Fiecare lucru are însă rostul lui şi mai întâi trebuie să gândeşti la el; cel puţin aşa judecăm noi, vânători bătrâni. Aşa că stai jos şi fii liniştit, cum se cuvine.

Dojana îşi făcu pe dată efectul, mai ales că in-interveni şi Frank.

– Aşa e, aşa e, Martin! Grabă nu e niciodată bună. Să fim chibzuiţi.

După ce se aşezară din nou cu toţii, tânărul indian continuă:

– Wohkadeh a fost crescut de sioucşii ponca, trib prieten cu „feţele palide”. Mai târziu a fost silit să devină un ogellallas, dar aştepta numai un prilej ca să plece de la ei. A trebuit să meargă cu războinicii la Yellowstone şi a fost de faţă când Vânătorul de urşi şi celelalte „feţe palide” au fost atacaţi noaptea. În tot acest drum, ogellallaşii trebuiau să fie prevăzători, fiindcă sus, în munţi, locuiesc indienii shoshoni, duşmanii lor cei mai crunţi. Wohkadeh a fost trimis ca iscoadă la wigwamurile shoshonilor, dar el nu s-a dus acolo ci a alergat în cea mai mare grabă spre răsărit, la coliba marelui vânător alb, ca să dea de ştire fiului său că acesta a fost prins.

– Îţi mulţumesc, frate, şi n-am să uit asta niciodată. - Vorbi Martin. Dar tatăl meu ştie ceva despre asta?

– Wohkadeh i-a spus şi l-a întrebat pe unde e drumul. A vorbit aşa de tainic cu Vânătorul de urşi, încât nici unul dintre ogellallaşi n-a văzut.

– Dar vor bănui, dacă nu te întorci curând.

– Nu. Au să creadă că Wohkadeh a fost ucis de shoshoni.

– Tata ţi-a dat ceva instrucţiuni pentru noi?

– Nu. Wohkadeh trebuia să vă spună că el şi tovarăşii lui sunt prinşi. Mai departe, tânărul meu frate alb ştie ce are de făcut.

– Desigur că ştiu! Voi pleca, chiar deîndată, să-l eliberez!

Înfierbântat, Martin se ridică din nou, dar Dick îl apucă de braţ:

– Stop, băiete! N-am aflat încă tot. Wohkadeh să ne spună unde au fost atacaţi vânătorii albi, îl întrebă Rotofeiul pe indian.

Acesta răspunse cumpănit; pe faţa lui nu se citea nici o emoţie, deşi trecuse prin destule întâmplări:

– Apa pe care „feţele palide” o numesc Silver River este formată din patru braţe. Atacul s-a petrecut pe cel din apus.

– Bun! Ar fi deci dincolo de Camp Mac Kniej, la sud de ferma lui Murphy. Această zonă nu-mi e cu totul necunoscută. Şi cum au ajuns ogellallaşii acolo? Ce cale au urmat?

– Prin munţii numiţi de către albi „Cornul Gros”.

– Aha, Big Horn. Şi de acolo?

– Au trecut pe lângă „Capul Spiritului Rău”.

– Da, pe la Deavil's Head.

– Acolo am auzit despre shoshonii vrăjmaşi şi Wohkadeh a fost trimis să-i spioneze. Mai departe nu ştie pe unde au

mers indienii ogellallaşi cu prizonierii lor.

– Nici nu e nevoie. Avem ochi buni şi o să le găsim urma. Când a fost atacul?

– Acum patru zile.

– Şi marea sărbătoare a morţilor când va avea loc?

– În ziua lunii pline. În acea zi au fost omorâţi cei trei.

– Dacă e aşa, avem destul timp ca să-i ajungem. Până la luna plină, avem destul timp că să-i ajungem. Până la lună plină, avem douăsprezece zile întregi. Dar câţi războinici ogellallaşi sunt?

– Când am plecat de la ei, numărau de cinci ori zece şi încă şase.

– Aşadar, cincizeci şi şase de luptători. Câţi prizonieri au?

– Cu Vânătorul de Urşi sunt şase.

– Acuma ştim destul şi ne putem pregăti de plecare. Ce zici, Martin?

Tânărul se ridicase şi îşi înălţă mâna dreaptă, ca pentru un jurământ:

– Făgăduiesc solemn să-mi salvez tatăl sau să-i răzbun moartea, chiar de-ar fi să-i urmăresc singur pe sioucşi! Mai bine mor, decât să-mi calc jurământul.

– Nu, nu vei pleca singuri strigă micul Hobble Frank. Eu merg cu tine şi nu te voi părăsi cu nici un preţ!

– Şi masser Bob merge! Sări de la locul lui negrul. Liberează pe bătrân massa Bauma' şi bate sioucşii ogellalla! Toţi merge la iad! Strânse pumnii şi scrâşni tare din dinţi. Era înspăimântător.

– Şi eu merg. Îmi va face plăcere să le joc o festă ogellallaşilor. Dar tu, Pitt?

– Nu vorbi prostii, răspunse calm Lunganul. Crezi tu câ o să rămân aici, să-mi pun petece la ghete sau să macin cafea, în timp ce voi faceţi cine ştie ce mari isprăvi?

– Bine, şobolan bătrân, fii mulţumit, te luăm cu noi. Dar ce va face fratele nostru Wohkadeh?

– Wohkadeh este un mandan, cel mult un fiu adoptiv al sioucşilor ponca, dar nicidecum un ogellallas. Dacă fraţii lui albi îi dau o puşcă şi gloanţe, el îi însoţeşte, moare cu ei sau învinge.

– Băiat de treabă, spuse micul Frank. Vei căpăta o puşcă şi tot ce-ţi trebuie, chiar şi un cal odihnit, căci avem patru, deci unul ne prisoseşte. Al tău e obosit şi poate merge pe delături, până se mai întremează. Când pornim, oameni buni?

– Îndată, se-nţelege, răspunse Martin.

– Negreşit că nu putem pierde timp, se învoi Rotofeiul. Dar, iarăşi nu e cuminte să ne pripim. Avem de trecut prin ţinuturi fără apă şi fără vânat, deci trebuie să luăm cu noi provizii. Afară de asta, s-ar putea ca ăia nouă hoţi de căi să nu fi părăsit aceste locuri, şi mai mult ca sigur că ne poartă sâmbetele. Apoi, ce faceţi cu casa asta? O lăsaţi nepăzită?

– Da!, spuse tânărul nerăbdător să se vadă cât mai curând plecat să-şi salveze tatăl.

– Atunci se poate întâmpla ca la întoarcere să o găsiţi prefăcută în cenuşă sau devastată.

– Devastarea o putem înlătura.

Tânărul luă un topor şi săpă pământul bătătorit în forma unui pătrat. Se arătă încetul cu încetul capacul unui chepeng, acoperit cu pământ, de nevăzut altminteri. Sub el

se găsea o pivniţă mărişoară, în care puteau ascunde tot ce nu luau cu ei. O dată bătătorit pământul la loc peste chepengul închis, nici un nepoftit nu putea ghici ascunzătoarea. Chiar de s-ar fi dat foc casei, lucrurile adăpostite aici erau protejate de stratul de pământ bătătorit.

Cu toţii munceau, cărând în ascunzătoare toate lucrurile de care nu aveau trebuinţă la drum. Tot aşa făcură şi cu blănurile de urs. Una din acestea era neobişnuit de mare şi foarte frumoasă. Pe când Rotofeiul o admira zgomotos, Martin i-o smulse din mână şi o aruncă prin gura chepengului.

– Las-o, arunc-o... spuse el cu o voce moale. Nu pot să văd această blană, fără să-mi aduc aminte de cele mai îngrozitoare ore ale vieţii mele.

– Asta sună ca şi cum ai fi trăit de două ori cât mine, tinere!

– Poate că într-adevăr am trecut prin mult mai multe chiar decât un bătrân vânător.

– Oho! Nu exagera!

Privirea lui Martin se îndreptă aproape mânioasa asupra lui Dick. Il întrebă:

– Crezi dumneata că fiul Vânătorului de Urşi minte? Pot să-ţi spun numai atât: cu ştrengarul din blană pe care o admirai m-am luptat când aveam şase ani.

– Un copil de şase ani? Cu un urs de o asemenea mărime? Ştiu că aici, în Vest, copiii sunt croiţi din alt material decât băieţaşii de la oraş, care îşi lipesc picioruşele de sticle cu apă caldă când dorm! Am văzut în

preerie băieţi de ispravă, care la New York ar trece drept elevi proşti, dar aici mânuiesc puşca la fel de bine ca nişte, oameni ai Vestului cu experienţă. Dar cum a fost atunci cu ursul?

– Totul s-a petrecut în munţii Colorado. Mama era afară, în faţa cabanei, ca să spargă lemne de foc, căci era iarnă şi foarte frig în munţi. Eu eram înăuntru, numai cu surioara mea, mititica Luddy, surioara mea cea drăguţă, care avea trei ani. Ea şedea jos, pe podea, între uşă şi masă şi se juca; eu tocmai îi cioplisem o păpuşică dintr-o surcea şi apoi mă căţărasem pe masă ca să crestez cu cuţitul un, M” şi un „L” într-o grindă groasă, care mergea dintr-un perete într-altul al încăperii. Erau iniţialele mele şi ale drăgălaşei Luddy. Voiam să trecem în nemurire, aşa cum obişnuiesc băieţii să o facă, cu ajutorul briceagului. Cufundat în acest lucru, auzii cum uşa este împinsă cu putere. Credeam că intră mama cu braţele pline de lemne, şi, fără să mă întorc, i-am vorbit:

– Mamă, aici e pentru mine şi Luddy. Pe urmă, vine rândul tău şi al taţii.

În locul răspunsului ei, am auzit un gâfâit înăbuşit. M-am întors. Trebuie să ştiţi, domnilor, că se întunecase. Afară însă sclipea zăpada şi în vatră ardea o buturugă a cărei flacără lumina odaia. Ceea ce am văzut la lumina ei a fost groaznic. Chiar în faţa bietei, micuţei Luddy, care de spaimă scâncea încetişor, era un uriaş urs cenuşiu. Blana îi era plină de ace de gheaţă. Pe nări scotea o răsuflare fierbinte, care se preschimba pe dată în aburi datorită frigului pătruns prin uşa deschisă. Surioara îi întinsese

rugătoare păpuşa, ca şi când ar fi vrut să-i spună „ „ia-mi păpuşa, dar nu-mi face mie nimic, ursule dragă”... Dar ursul a trântit-o jos cu o labă pe Luddy şi dintr-o muşcătură ii strivi micul căpşor blond. Şi astăzi aud zgomotul. Vai, nu pot să-l uit... niciodată, niciodată!...

Se opri din povestit. Nimeni nu rupse tăcerea care se lăsase; după câteva clipe îşi înălţă fruntea îmbrobonata de sudoare şi continuă:

– Nici eu nu mă puteam mişca de spaimă. Voiam să strig după ajutor, dar nu puteam să scot nici un sunet. Am văzut dispărând membrele surioarei în pântecele fiarei, care apoi s-a apucat să lângă podeala năclăită de sânge, împingând cu limbă de colo-colo păpuşica de lemn. Strângeam în micul meu pumn mânerul cuţitului lung cu care cioplisem, când ursul se ridică pe masă cu labele dinainte. Respiraţia lui puturoasă îmi duhnea aproape în faţă, şi frica şi scârba îmi dădură puteri. Am luat cuţitul între dinţi şi am apucat grinda, făcându-mi vint sus, pe ea. Voind să se caţere după mine, fiara răsturnă masa. Asta a fost scăparea mea. Am început să ţip după ajutor, dar zadarnic. Mama nu venea, deşi ar fi trebuit să mă audă prin uşa deschisă. Ursul se înălţase în toată lungimea lui ca să mă tragă jos de pe grindă, l-aţi văzut blana, aşa cu mă puteţi crede când vă spun că mă ajungea tocmai bine cu labele dinainte; dar aveam cuţitul în mână. Cu stângă mă ţineam bine, iar cu dreapta îl înţepam în labă întinsă către mine. Cum să vă descriu lupta, jalea şi frica mea? Câtă vreme m-am apărat în acest fel, nu ştiu. În starea în care eram atunci, şi un sfert de oră mi-ar fi părut o veşnicie. Deşi amândouă labele

ursului erau înţepate de mai multe ori şi mie puterile îmi slăbeau din ce în ce, deodată, cu tot mormăitul înfuriat al fiarei, am auzit lătratul câinelui nostru pe care tata î1 luase cu el la vânătoare. Afară, în faţa cabanei, latră aşa de tare, cum n-am mai auzit vreodată un câine lătrând.

– Se repezi apoi înăuntru şi se năpusti asupra uriaşului animal. Era un dulău urât, dar neobişnuit de curajos şi devotat. Se aruncă dintr-o dată asupra beregatei ursului şi se încleşta de gâtul lui, dar fu sfâşiat într-o clipă de labele puternice, deşi rănite, ale fiarei, care, şi mai înfuriată, se îndreptă iarăşi spre mine.

– Dar tatăl dumitale? Întrebă Dick, care, la fel ca şi ceilalţi, ascultase cu cea mai mare încordare. Când vine câinele, trebuie să fie şi stăpânul pe aproape.

– Aşa a şi fost. Abia se ridicase ursul iar spre grindă, ca să mă ajungă, cu spatele spre uşă, când în pragul acesteia apăru tata, alb ca varul la faţă. Tată, ajutor! Strigam eu, împungând disperat labele ursului cu cuţitul. Nu răspunse, îi ghiceam gura încleştată. Ridică puşca încărcată, gata să tragă, dar apoi o lăsă în jos. Era aşa de tulburat, că îi tremura mâna. Aruncă puşca, smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti pe la spate asupra animalului înşfăcându-l cu stânga de blană, înfipse lungul tăiş până la mâner, între două coaste. Într-o clipă sări apoi într-o parte, ca să nu fie apucat de ursul în luptă cu moartea. Puternicul animal horcăia şi gemea într-un chip groaznic, zgâria duşumeaua cu labele, şi, după scurtă vreme, rămase nemişcat. După cum s-a văzut mai târziu, vârful cuţitului îi lovise inima.

– Slavă Domnului! Oftă adânc Dick. Ai avut noroc cu

ajutorul venit la timp. Dar mama, tinere?

– Pe mama n-am mai văzut-o.

Martin se întoarse şi, cu o mişcare neobservată, îşi şterse două lacrimi.

– N-ai mai văzut-o? Cum aşa?

– Când tata m-a dat jos de pe grindă, el tremurând şi eu dârdâind din toate mădularele, întrebă de mica Luddy. Suspinând, i-am arătat urmele de sânge de pe podea. N-am mai văzut niciodată o faţă omenească precum a tatei în clipa aceea. Era cenuşie şi împietrită. Un singur ţipăt scoase, dar ce ţipăt! Apoi se linişti. Se aşeză pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu răspundea nicicum mângâierilor mele. Când l-am întrebat de mama, a ridicat capul. Am vrut să fug afară. M-a apucat de braţ aşa de tare, încât mi-au dat lacrimile de durere. „Stai aici!”, mi-a poruncit. „Asta nu e o treabă pentru tine!” Am rămas aşa multă vreme, până ce focul s-a stins cu totul şi în odaie s-a lăsat întunericul. Apoi a ieşit afară, m-a încuiat înăuntru şi a început să trebăluiască în spatele cabanei. Am încercat să dau la o parte cu vârful cuţitului muşchiul crescut într-un loc între două bârne şi am putut privi afară. Tata săpase o groapă adâncă. Ursul, înainte de a intra în cabană, o sfâşiase cu ferocitate pe mama. N-am mai putut privi cum tatăl meu o aşeza în groapă pentru veşnica odihnă...

– Groaznic, groaznic... murmură Dick, ştergându-şi ochii cu mâneca mantalei.

– Da, a fost într-adevăr groaznic. Tata a zăcut multă vreme. Vecinul nostru cel mai apropiat, un om tare de treabă, trimitea zilnic un argat de-al lui ca să-l îngrijească şi

să vadă de mine. Apoi, când s-a făcut bine, am părăsit acel ţinut şi ne-am făcut vânători de urşi, Când tata aude că undeva s-a arătat un urs, n-are astâmpăr până ce nu-l răpune cu glonţul sau cu cuţitul. Şi eu — acum pot să vă spun — şi eu am făcut câte ceva ca s-o răzbun pe biata, micuţa Luddy. La început îmi bătea inima grozav când îndreptam ţeava puştii asupra unui urs. Dar un talisman mi-a dat curaj şi mă apără, aşa că în faţa unui urs cenuşiu sunt la fel de liniştit ca şi cum aş avea de tras la ţintă.

– Talisman? Întrebă lunganul Pitt. Aş, nu se poate. Tinere, nu mai crede în fleacuri. Păcătuieşti împotriva primei porunci.

– Nu, căci talismanul despre care v-am vorbit este altfel decât s-ar crede. Priviţi-l colo. E agăţat sub Biblie.

Martin arătă spre un perete, unde pe o poliţă era o veche Biblie. Sub ea de un cui de lemn era agăţată o bucată de lemn, lungă de un deget şi jumătate; se vedea bine că partea de sus ar fi vrut să reprezinte un cap.

– Hm! Bombăni bunul Pitt, care, ca toţi yankeii pur-sânge, ţinea la părerea lui. Totuşi nu vreau să cred că acest obiect reprezintă un idol. Nu, hotărât lucru, nu e idol…

– Eu sunt un bun creştin, domnule, spuse Martin cu o voce tremurând de. Emoţiile şi durerile răscolite. Ce vedeţi e păpuşica de lemn, pe care i-o cioplisem în ziua aceea drăgălaşei Luddy ca să se joace. Am păstrat această amintire din clipele de groază şi mi-o atârn de gât, ori de câte ori îl însoţesc pe tata la vânătoare de urşi. Oricât de mare ar fi primejdia, doar atingerea ei, şi face ca ursul din faţa mea să fie pierdut! Mă puteţi crede!

Rotofeiul Dick, adânc mişcat, îi puse tânărului mâna pe umăr şi-i zise:

– Martin, eşti un băiat de treabă, primeşte să-ţi fiu prieten, şi nu vei fi înşelat. Pe cât mă vezi de gras, să ştii că pe atât de mare poate fi încrederea pe care o poţi avea în mine. Iar lunganul ăsta cârcotaş de lângă mine, Pitt, este cel mai blând şi mai de treabă vânător din Vest, mai bun la suflet şi decât toate văduvele caritabile la un loc. Primeşte prietenia noastră şi-ţi vom dovedi că ai ce face cu ea!

Capitolul IV – Old Shatterhand

În după-amiaza celei de-a cincea zile de la părăsirea cabanei cei şase călăreţi lăsau în urmă regiunea izvoarelor lui Silver River şi se îndreptau înspre munţii Big Horn.

Şesurile întinse dintre Missouri şi Munţii Stâncoşi au rămas până astăzi una din zonele cele mai puţin primitoare ale Statelor Unite. Acest ţinut este aproape în întregime acoperit de iarbă înaltă a preeriei, lipsit de orice tufă sau copac dătător de umbră, iar sub soarele arzător călătorul

are de mers zile întregi până să ajungă să cunoască răcoarea apei vreunui izvor. Spre răsărit, preeria lasă locul primelor coline, care, pe măsură ce înaintezi, sunt din ce în ce mai înalte şi chiar prăpăstioase pe alocuri, însă lipsa de lemn şi de apă rămâne aceeaşi. Ţinutul descris mai sus este numit, nu fără motiv, „Bad Lands”, iar de către indieni „Mah-Kosietşa”, adică „Pământul Rău”.

– Mai departe, în nord, la izvoarele fluviilor Cheyenne, Silver şi Big Horn, se află un pământ mai bun. Iarba a grasă, tufişuri adunate în pâlcuri sparg monotonia preeriei şi călătorul păşeşte chiar în umbra unor copaci seculari. Aici se află teritoriile de vânătoare ale shoshonilor sau indienilor snake, ale sioucşilor, cheyennilor şi ale arapahoeşilor. Fiecare dintre aceste neamuri se împarte în mai multe comunităţi cu interese deosebite şi de aceea nu e de mirare că între ele se dezgroapă deseori securea războiului. Iar dacă ţinuturile locuite de indieni cunosc o perioadă mai lungă de linişte, apare aici domnul „faţă palidă” şi îl stârneşte într-atât pe omul roşu, încât luptele reîncep cu şi mai mare violenţă. Astfel, este de la sine înţeles că pe terenurile de vânătoare disputate intre mai multe seminţii indiene, siguranţa poate fi oricând pusă în primejdie de un atac neaşteptat. Shoshonii au fost întotdeauna duşmanii indienilor sioucşi şi de aceea ţinuturile din Dakota şi până la sud de fluviul Yellowstone, spre munţii Big Horn au fost deseori stropite din belşug cu sângele războinicilor roşii sau chiar al „feţelor palide”.

Dick Rotofeiul şi Lunganul Pitt ştiau bine acest lucru şi de aceea au făcut tot posibilul spre a nu da nas în nas cu vreo

ceată de indieni, indiferent de seminţia din care făceau parte. Wohkadeh, înarmat cu o puşcă, se afla în fruntea grupului, întrucât locurile îi erau bine cunoscute, îl urmau cei doi prieteni pomeniţi mai sus, unul pe gloaba-i costelivă iar celălalt călărindu-şi catârul îndărătnic, care la fiecare cinci minute încerca zadarnic să scape de călăreţul său. Era de ajuns ca Pitt să-şi pună fără greutate talpa unei ghete pe pământ pentru a-şi consolida poziţia. Pe catârul său arăta întocmai ca un aborigen zeelandez, care şi-a prevăzut frageda sa pirogă cu suporţi laterali care-i împiedică răsturnarea. Dar Lunganul n-avea nevoie de astfel de suporţi, li erau de ajuns picioarele.,

La rândul său, micuţul saxon, cu aceeaşi pălărie de primadonă a unor timpuri de mult apuse şi acelaşi frac albastru, făcea o bună impresie, dacă exceptăm ciudata-i vestimentaţie: călărea cu siguranţă, ca un vânător destoinic. De asemenea, era un deliciu să-l priveşti pe Martin Baumann cum stă în şa. El călărea cel puţin la fel de bine ca şi Wohkadeh. Părea să facă corp comun cu calul său, având bustul puţin aplecat înainte, ceea ce-i permitea călăreţului să reziste de-a lungul unei călătorii îndelungate, fără mari eforturi. Îmbrăcase un costum de vânătoare din piele de căprioară, iar echiparea să nu lăsa nimic de dorit. Cu toată vârsta-i fragedă, prospeţimea feţei, privirea atentă a ochilor săi albaştri emanau siguranţa şi maturitatea unui bărbat în toată firea.

– Cu totul altfel arăta Bob. Se vedea cât de colo că arta călăriei nu a fost niciodată pasiunea lui. Stătea pe cal într-o poziţie aproape indescriptibilă. Omul avea mari necazuri cu

animalul, la fel cum, la rândul lui, animalul avea mari necazuri din cauza instabilei sale poveri. Bob nu reuşea nici cel puţin 10 minute să şi păstreze aceeaşi poziţie: după se călărise o vreme chiar aproape de grumazul calului, la fiecare pas aluneca spre partea posterioară a acestuia, fiind în pericol de a cădea. Moment în care se trăgea din nou cât mai mult în faţă, iar alunecarea începea din nou, aducându-l pe Bob în cele mai comice poziţii. În locul unei şei, se folosea de o pătură, căci bietul negru ştia, datorită unor încercări anterioare, că nu se putea ţine în şa la un ritm mai vioi, se trezea întotdeauna în spatele acesteia. Picioarele le ţinea depărtate de cal, Când i s-a spus că trebuie să şi le apropie strâns, a răspuns:

– De ce Bob strângă pe biet cal cu picioare? Calul nu făcut lui nimic rău! Picioare de la Bob nu sunt cleşte!

– Călăreţii ajunseră la marginea unui povârniş, care cobora într-o adâncitură circulară, cu diametrul de vreo şase mile[15], înconjurată în trei părţi de uşoare ridicături de pământ; în partea dinspre răsărit o străjuia o înălţime remarcabilă, acoperită cu arbuşti şi copaci. Fundul acestei căldări fusese locul unui gheţar, care cu timpul se topise; la rândul său, lacul care luase astfel fiinţă, nefiind alimentat de vreun izvor sau pârâu, dispăruse de asemenea. De aceea, cei şase înaintau acum mai greu, întrucât copitele cailor se afundau în solul nisipos, presărat numai ici şi colo cu câteva petice de iarbă. După cum explică Pitt, această regiune se numeşte „Paare-paap”, adică „Lacul Sângelui”, pentru că albii au măcelărit odată aici o ceată de shoshoni.

[15] O milă engleză are 1.609 metri.

– Fără şovăire, Wohkadeh îşi mâna calul prin nisip, îndreptându-se spre deal. Locul era lipsit de primejdie, căci se putea vedea de departe dacă venea cineva pe jos ori călare. Să fi mers aşa vreo jumătate de oră, când indianul îşi opri calul:

– Uff!, Făcu el.

– Ce este?, întrebă Dick.

– Şi-şi!

Acest cuvânt „din limba mandană înseamnă propriu-zis „picioare”, dar poate să însemne şi „urme”.

O urmă? Întrebă Rotofeiul. De om, sau de animal?

– Wohkadeh nu ştie. Fraţii mei să privească şi ei.

– Doamne Dumnezeule! Un indian nu ştie dacă este urmă de om sau de animal? Trebuie să fie ceva din cale-afară de ciudat! Ia să ne uităm şi noi! Dar, descălecaţi frumos şi nu-mi călcaţi pe ea, oameni buni că atunci nu mai vedem nimic!

– Se vede, spuse Wohkadeh. Dâra este lungă. Vine dinspre sud şi merge spre nord.

Călăreţii au descălecat ca să cerceteze misterioasa urmă. La indieni, orice băieţaş de trei ani ştie să deosebească o urmă de om de urma unui animal; Era de neînţeles cum Wohkadeh nu e-o în stare să facă acest lucru: dar după ce privi urmele, Dick dădu şi el din cap. Privi la stânga, dincotro veneau urmele, apoi la dreapta, încotro duceau, dădu din cap de mai multe ori şi apoi îi spuse Lunganului:

– Ei, prietene, ai mai văzut în viaţa ta aşa ceva? Cel întrebat se scărpină mai întâi după urechea dreaptă, apoi după cea stângă, scuipă de două ori la rând. Semn că se

afla în încurcătură, apoi răspunse:

– Nu, niciodată!

– Dumneata, domnule Frank? Saxonul se uită şi el la urme:

– Numai dracu ar putea şti!

– Mda... făcu Dick. Ceea ce e sigur, e că o fiinţă o trecut pe aici. Dar ce fel de fiinţă? Câte picioare avea?

– Patru. Îşi dădură toţi cu părerea, în afară de indian

– Da, asta se vede bine. Numai să-mi spuneţi bine cu ce fel de patruped avem de-a face!

– Cerb n-a fost, fu de părere Frank.

– Ferească Dumnezeu! Nici tata cerbilor nu lasă aşa urme mari.

– Să fi fost un urs?

– Să zici că ursul poate lăsa în nisip urme aşa de lămurite, că şi un orb se împiedică de ele; dar astea nu sunt nici urme de urs. Nu sunt lungi şi mai şterse în partea dinapoi, ca la cineva care calcă pe talpă, ci aproape rotunde. Parcă sunt peceţi săpate cu mâna. Parcă s-ar zice că animalul ăsta a avut un fel de potcoave. Că n-a avut nici gheare, nici copite.

– Cal? Întrebă Frank.

– Hm, bombăni Dick. N-a putut să fie cal. Ar trebui să fie o urmă cât de mică de copită sau cui de potcoavă. Urmele sunt vechi de cel mult două ore, timp prea scurt ca de atunci să se fi pierdut semnele. Şi ce, unde-ai văzut dumneata cal cu copite aşa de mari? Dacă am fi în Asia sau în Africa, şi nu în această veche, simpatică savană, aş zice că pe aici a trecut un elefant bătrân.

– Da, exact aşa a fost, râse Pitt.

– Ce, mă, şobolan bătrân, ai văzut tu vreodată un elefant?

– Chiar doi. Unul la Philadelphia într-o cuşcă şi altul aici, adică pe tine, grăsanule!

– Dacă vrei să faci o glumă, cumpără-ţi de gata una mai bună. Face zece dolari. Ai priceput? Urmele ar fi destul de mari pentru un elefant, admit; dar paşii sunt prea mici. La asta nu te-ai gândit, Lungane? Nici cămilă n-a fost, căci atunci aş putea băga mâna în foc că ai trecut chiar tu pe aici, acum două ore. Pe mine la atâta mă duce capul.

Bărbaţii au mai făcut câţiva paşi înainte şi înapoi, privind ciudatele urme; dar nici unul nu putea să-şi facă o idee cât de cât asupra lor.

– Ce spune despre asta fratele meu roşu? Întrebă Dick.

– Maho akono! Răspunse tânărul indian, făcând cu mâna un gest de respect.

– „Spiritul preeriei”, vrei să zici?

– Da. N-a fost nici om. N-a fost nici animal.

– Ei, drăcie! Spiritele voastre par să aibă nişte tălpi foarte mari. Ori „Spiritul preeriei” suferă de reumatism şi şi-a cumpărat încălţări de postav?

– Fratele meu alb n-ar trebui să ia asta în batjocură. Spiritul ne poate face rău. Să mergem călare în linişte, mai departe.

– Asta nu, în ruptul capului. Trebuie să ştim sigur ce-i cu urmele astea. N-am mai văzut aşa ceva şi voi merge după ele, până aflu ale cui sunt!

– Fratele meu va merge la pierzanie. Maho akono nu

suferă să fie zgândărit!

– Asta e o nebunie. Când mai târziu Dick va povesti că a văzut nişte urme şi nu va şti să spună ale cui erau, va fi luat în râs. Pentru mine, ca om al Vestului, e o chestiune de onoare să lămuresc acest mister.

– O să facem un ocol aşa, şi nu avem timp.

– Nici nu cer asta. Până se înserează mai sunt patru ceasuri. Ştie fratele meu roşu un loc unde putem face popas?

– Da. Dacă mergem înainte, ajungem într-un loc în care colina are o trecătoare, care se întretaie apoi cu o vale. Urcând pe această vale, găsim după un ceas de mers o râpă. Acolo e loc bun de popas, fiindcă vom găsi arbuşti şi copaci care să ascundă focul nostru şi un izvor cu apă de băut.

– E uşor de găsit. Mergeţi voi mai departe, eu o să mai cercetez urmele astea.

– Fratele meu alb să asculte...

– Ce?! Se irită Pitt Lunganul. Dick are perfectă dreptate. Ar fi o ruşine pentru noi să lăsăm nedibuite urmele astea ciudate pe care le-am găsit. Se spune că înainte de crearea pământului ar fi existat nişte animale faţă de care un bivol era cât un viermişor. Poate că a rămas măcar vreun monstru de pe atunci şi aleargă pe aici, prin nisip, ca să-şi numere anii după coarne. Mi se pare că dihania asta se cheamă mamat.

– Mamut, îl corectă Rotofeiul.

– O fi! Vedeţi, dar, ce ruşine ar fi când dăm peste astfel de urme străvechi, să nu încerce măcar unul din noi să

vadă animalul la faţă. Merg şi eu cu tine, Dick.

– Asta nu se poate, bătrâne şobolan, fiindcă, noi doi, fără să ne lăudăm, avem cea mai mare experienţă, aşa că suntem oarecum conducătorii. De aceea, nu trebuie să plecăm amândoi deodată. Mai bine lasă pe altcineva.

– Domnul Dick are dreptate, spuse Martin. Am să merg eu cu el.

– Nu, tinere, obiectă Rotofeiul. Ştiu că la vârsta dumitale eşti gata oricând pentru astfel de isprăvi; dar e posibil ca acest drum să nu fie lipsii de primejdie, iar noi ne-am luat pe tăcute obligaţia de a veghea asupra dumitale, ca să te ducem tatălui tău nevătămat.

– Atunci, merg eu!, strigă Hobble Frank.

– Da, n-am nimic împotrivă! L-am scărmănat eu atunci pe vremuri, la Moritzburg, pe argat şi pe paznicul de noapte, aşa că n-o să mă tem de un mamut! Nici, nu mă gândesc!

– Atunci, aşa rămâne. Ceilalţi merg înainte.

– Iar noi ne abatem la dreapta.

Aşa au şi făcut. Ceilalţi continuară drumul întrerupt, pe când Frank şi Dick au pornit deîndată spre miazănoapte, după urme. Deoarece ei aveau de făcut un ocol, dădură pinteni cailor, astfel că, în scurt timp, i-au pierdut din ochi pe tovarăşii lor. Apoi urmele s-au abătut dintr-o dată de la direcţia de până atunci, aşa încât cei doi mergeau acum paralel cu prietenii lor, dar, fireşte, la mai bine de o oră depărtare de ei.

Tăcuseră până acum. Iapa ciolănoasă a lui Dick, zorită, bătea drumul cu picioarele-i lungi, încât cu greu calul lui Frank se putea ţine de ea. Acum, Rotofeiul îi schimbă

treptat trapul într-un pas mai domol, aşa că Frank putea merge alături de el. Dacă până mai înainte membrii micii expediţii folosiseră de preferinţă limba engleză, acum cei doi nemţi, ajunşi singuri, preferau limba maternă:

– Nu-i aşa, începu Frank, că adineauri a fost numai o glumă cu mamutul?

– Natural.

– Mă gândeam eu că mamuţi de-ăştia n-or mai fi existând astăzi.

– Ai mai auzit vorbindu-se despre aceste animale antediluviene?

Eu? Ba, bine că nu! Ştii, învăţătorul acela de la Moritzburg, care mi-a fost mie mamă spirituală, acela ştia multă zoologie a plantelor. Cunoştea fiecare copac, de la molift şi până la măcriş, şi fiecare animal, de la şarpele de mare până la cel mai mic burete. De la el am învăţat eu multe lucruri.

– Mă bucur, râse Rotofeiul. Poate că pot învăţa şi eu ceva de la dumneata.

– Asta se-nţelege de la sine. De exemplu, despre mamut iţi pot da cele mai exacte informaţii.

– Ai văzut cumva vreunul?

– Nu, căci înainte de facerea lumii nu eram nici eu înscris în registrul de naşteri, dar învăţătorul a găsit mamutul pomenit în scrierile vechi. Cât de mare îţi închipui că era dihania?

– Mult mai mare decât un elefant.

– Elefant! Ei, nu e el chiar atât de mare. Dar când, odată, mamutul s-a împiedicat de-o piatră şi s-a uitat în jos s-o

vadă, această piatră era, nici mai mult, nici mai puţin, decât o piramidă egipteană! Gândeşte-te ce înălţime poate avea un astfel de animal. Şi dacă i s-a aşezat o muscă pe vârful cozii, abia după paişpe zile i-a ajuns acest lucru în minte şi l-a băgat de seamă. Acuma, gândeşte-te la lungimea unui astfel de animal!

– La naiba! Spuse Dick cu admiraţie. Şi de unde ştii astea aşa de bine?

– Ei, dacă n-ar fi izbucnit atunci ceartă pentru vorba aia a lui Papa Wranghel, atunci „Nolens, Coblentz”[16], aş fi urmat Academia de Silvicultură şi n-aş mai fi avut nevoie să hoinăresc prin Vestul sălbatic, să mă împuşte sioucsii şi să mă lase şchiop. N-aş mai fi alergat acuma, olog cum sunt, după mamuţi!...

– Cum, nu eşti şchiop din naştere? Frank se uită mustrător la Rotofei.

– Şchiop din naştere? Nu, am avut picioare sănătoase, de când mă ţin minte; dar când am venit atunci cu Baumann aici, în Black Moutains, ca să deschidem magazinul de mărunţişuri printre căutători de aur, am avut un ceas rău şi de atunci şchiopătez.

– Cum s-a întâmplat?

Pe neaşteptate, aşa cum vin toate. Când nu ştii dinainte ce-o să fie. Ca şi cum ar fi azi, aşa îmi stă în faţa ochilor ziua aia. Stelele sclipeau şi broaştele orăcăiau tare în păpurişul din apropiere, căci, din nenorocire, de fapt nu era ziuă, ci noapte. Baumann era plecat la Fort Fettermann, ca să mai cumpere ceva provizii, Martin dormea, iar Bob,

---

[16] Corect „Volensnolens”, odică, „Vrei, nu vrei” (lb. Latină)

negrul, plecase să încaseze nişte datorii şi nu se întorsese încă. Plecase călare, şi de-aia m-am cam îngrijorat când calul a venit înapoi singur. A doua zi a venit si el, şchiopătând, cu mâinile scrântite şi fără nici un ban: îl trântise calul. Cum spuneam, stelele străluceau pe cer, când cineva bătu la uşă. Aici, în Vest, trebuie să fi prevăzător; de aceea n-am deschis îndată, ci am întrebat dinăuntru cine e. Ca să nu mai lungim vorba, erau cinci indieni sioucşi care voiau să schimbe blănuri pe praf de puşcă. Pieile roşii spuneau că dacă nu le deschid, trebuie să meargă pe jos toată noaptea la înapoiere, şi cu asta au mişcat inima mea cea bună de saxon. Aşa că le-am dat drumul înăuntru.

– Ce lipsă de prevedere!

De ce? Eu nu ştiu ce e frică. Şi apoi, înainte de a deschide, le-am pus condiţia să lase toate armele afară. Trebuie să mărturisesc, spre cinstea lor, că au îndeplinit această cerinţă. În timpul în care le dădeam cele de trebuinţă, natural că aveam pistolul în mână, lucru pe care nu mi-l puteau lua în nume de rău, fiind sălbatici. În realitate, făcusem cu ei o afacere strălucită: praf de puşcă prost pe blănuri bune de castor.. Ori de câte ori pieile roşii fac afaceri cu albii, sunt cei păcăliţi. Îmi pare rău de asta, dar nu pot să mă schimb. Lângă uşă erau atârnate trei puşti încărcate. Când indienii se hotărâră să plece, cel din urmă se opri în uşă, se întoarse şi mă întrebă dacă n-aş vrea să le dau o înghiţitură de rachiu. E interzis să li se vândă indienilor rachiu dar, cum eu sunt un băiat bun, am vrut să le fac plăcerea asta. M-am întors să mă duc într-un ungher,

unde era o sticlă cu rachiu. În clipa când m-am întors, îl văd dispărând pe indian, care luase o puşcă din cui. Natural, am lăsat repede sticla deoparte, am luat a doua puşcă şi am ieşit pe uşă afară. Ieşind aşa dintr-o dată de la lumină la întuneric, nu vedeam tocmai bine. Am auzit paşi repezi, apoi a scăpărat ceva lângă gard. Indianul a tras; eu am avut impresia că ceva m-a lovit în picior. L-am văzut când voia să-şi facă vânt peste gard. Am ochit şi am tras dar în acelaşi timp am simţit în picior o durere aşa de mare, că m-am prăbuşit la pământ. Glontele meu şi-a greşit ţinta, iar puşco a rămas pierdută. Cu mare greutate m-am întors în cabană. Glontele indianului îmi intrase în piciorul stâng. Abia după câteva luni am putut să umblu şi am devenit Hobble-Frank[17]. Însă, pe indian îl ţin minte. Chipul lui nu-l voi uita niciodată şi vai de el dacă mi-o ieşi vreodată în cale. Noi, saxonii, suntem oameni de treabă, dar nu îngăduim nimănui ca, la vreme de noapte, când stelele strălucesc pe cer, să ne jefuiască şi să ne împuşte în picior, fără să fie pedepsit! Cred că acel sioux era un ogellallas, şi dacă ar fi aşa... Dar, ce ai?

Se întrerupse, căci Dick îşi oprise calul şi scoase un strigăt de mirare. Lăsaseră în urmă partea cea mai lată a povârnişului nisipos. Aici era un loc cu pământ pietros şi la capătul lui Rotofeiul se oprise..

– Ce am? Răspunse el. Asta mă întreb şi eu: văd, sau nu văd bine?

Se uită mirat în jos, în nisip. Acum văzu şi Frank ce îl miră pe noul său prieten.

---

[17] Frank-Şchiopul

– E cu putinţă? Bâigui şi el. Altfel de urme!

– Aşa e! Înainte erau urme curate de elefant, iar acum sunt cele mai sigure copite de cal. E un cal indian. N-are potcoave.

– Dar sunt oare chiar aceleaşi urme?

– Natural. Urmă de elefant vine într-aici, unde se preface în urmă de cal. Ce comedie nemaipomenită! Aş vrea să ştiu ce ar spune acum savantul dumitale învăţător de la Moritzburg, dacă ar fi aici! Ar face poate o mutră mai deşteaptă decât a dumitale şi a mea.

Hm, să-mi fie îngăduit, a dumitale nu prea pare deşteaptă, domnule Dick. Însă şarada trebuie dezlegată, căci celebrul Arhidiakonus a spus:, Daţi-mi un punct fix în aer şi ridic toate uşile din ţâţâni!”

– Arhimede, vrei să zici.

– Da, dar era şi diacon, căci sâmbăta seara când au venit soldaţii, el tocmai învăţa pe dinafară predica pentru a doua zi şi le-a strigat: „încet, nu mă tulburaţi!” Apoi l-au omorât, şi punctul din aer s-a pierdut iar.

– Poate că ai să-l găseşti dumneata. Dar, până atunci, să mergem mai departe după urmele astea ciudate.

Urma de cal se arăta tot mai limpede, înaintând spre ieşirea din bolovănişul presărat cu mici insule nisipoase, dincolo de care începeau să se ivească mici smocuri de iarbă, în care câteva crengi uscate arătau că pădurea nu este departe. Într-adevăr, în faţa unui şir de dealuri se ridica o pădure deasă, începând jos cu câţiva copaci, dar devenind, pe măsură ce urcai coastele, din ce în ce mai greu de trecut. Urma calului se văzu bine încă o vreme, dar

apoi, intrând din nou pe pământ pietros, se pierdu fără să mai poată fi găsită.

– Cum dracului!, se enervează pe dată Frank.

– De ne-nţeles, decretă Dick. Tot spiritul savanei trebuie să fi fost. Mult aş da să ştiu cam cum arată un spirit!

– Dorinţa vă poate fi îndeplinită. Priviţi, vă rog, domnii mei!

Cuvintele acestea, rostite în nemţeşte, le auziră venind din tufişul în apropierea căruia se opriseră. Cei doi tresăriră, scoţând un strigăt de spaimă. Cel care vorbise părăsi tufişul care-i servise drept ascunziş avea o statură nici prea înaltă, nici prea spătoasă. Faţa-i arsă de soare era încadrată de o barbă blonzie. Purta pantaloni de piele cu franjuri, aşa numiţii leggins, o cămaşă de vânătoare împodobită cu ciucuri pe la cusături, după modelul indian, cizme lungi, trase până peste genunchi, şi o pălărie de pâslă cu boruri late, în a cărei bandă erau înfipte de jur împrejur vârfuri de urechi de urs cenuşiu. La brâu-i lat, făcut din curele împletite, atârnau două revolvere, un pumnal şi mai multe pungi de piele. Deasupra brâului, mijlocul bărbatului era încins de o cartuşieră. De pe umărul stâng peste şoldul drept purta un lassou, iar la gât îi atârna, legată cu un şnur gros de mătase, o pipă a păcii împodobită cu pene şi cu mai multe semne indiene. În mâna dreaptă ţinea o puşcă cu ţeava scurtă, de o calitate deosebită.

Adevăratul vânător din preerie nu pune preţ pe lustru şi curăţenie. Cu cât pare mai prăpădit, cu atât mai multe isprăvi a făcut şi de aceea cel care ţine la înfăţişare este privit cu un oarecare dispreţ. O puşcă lustruită îi face

omului din Vest cea mai mare oroare. După părerea acestuia, nici un tip serios nu are timp să se ocupe cu astfel de fleacuri. Dar la acest tânăr străin totul era atât de curat, de parcă ar fi sosit ieri de la St. Louis şi ar fi pornit să cutreiere Vestul. Armele sale de foc păreau a fi ieşit acum o oră din mâna armurierului. Cizmele îi erau unse, neatinse de praf, pintenii strălucitori, fără urmă de rugină. Pe haină nu i se zărea nici o pată şi chiar mâinile îi erau spălate. Cei doi îl priveau încremeniţi şi, de mirare, uitaseră să-i mai răspundă.

Zâmbind, el continuă:

– Mi se pare că voiaţi să vedeţi un spirit. Dacă îl căutaţi pe cel pe urmele căruia aţi călărit, eu sunt.

– La naiba! Îmi stă mintea-n loc!, strigă Frank.

– Ah, eşti saxon, nu?, îl întrebă tânărul străin.

– Chiar saxon. Originar. În orice caz, şi dumneata ai sânge curat german, neamestecat, după cum vorbeşti.

– Da, aşa am cinstea să fiu. Şi celălalt domn?

– Oh, din aceleaşi frumoase părţi europene. Spaimă şi uimirea i s-au lăsat acum pe limbă şi i-o îngreunează; dar nu-l ţine mult, o să-i vină glasul la loc.

Avea dreptate, căci Dick sări jos din şa şi-i întinse străinului mina.

– E cu putinţă? Strigă el. Să dai peste un neamţ aici, la Devil's Head! Abia îţi vine să crezi!

– Surpriza mea trebuie să fie de două ori mai mare, căci eu întâlnesc doi nemţi. Şi dacă nu mă-nşel. Dumneavoastră vă numiţi Dick cel Gros. Unde eşti dumneata, însă, trebuie să fie pe-aproape şi Pitt Lunganul, pe catârul lui. Sau poate

mă înşel?

– Nu, e într-adevăr pe aproape, spre sud, nu departe de aici, unde se termină valea şi încep munţii.

– Da, da... Şi poposiţi astăzi acolo?

– Cu siguranţă. Tovarăşul meu se numeşte Frank.

Frank descălecase şi el şi îi întinse străinului mâna. Acesta îl privi atent, dădu din cap şi-l întrebă:

– Nu cumva Hobble-Frank?

– Doamne Sfinte! Îmi ştii şi numele meu?

– Te văd şchiopătând şi te cheamă Frank. Întrebarea asta se impunea. Locuieşti împreună cu Baumann, „Vânătorul de Urşi”.

– Cine ţi-a spus?

– Chiar el. Până acum câţiva ani, îl întâlneam mai des. Unde e acum? Acasă? Cred că sunt vreo cinci zile de drum până acolo.

– Exact, aşa e. Dar nu e acasă. A căzut în mâinile sioucşilor ogellallaşi, iar noi mergem să vedem ce putem face pentru el.

– Mă înspăimântaţi cu o aşa veste! Unde s-a întâmplat?

– Nu departe de aici, la Devil's Head. Pe el şi pe alţi cinci însoţitori îi duc cu ei în Yellowstone, ca să-i omoare la mormântul „Focului Rău”.

Străinul asculta.

– Ca să-l răzbune? Întrebă el.

– Da, fireşte! Ai auzit cumva de Old Shatterhand?

– Dacă stau să mă gândesc, cred că da.

Un zâmbet ciudat juca pe buzele vorbitorului.

– Ei bine, el l-a omorât pe „Focul Rău” şi pe alţi doi

sioucşi. Acum ogellallaşii sunt pe drum spre mormintele acestora, unde vor face pomenirea de şapte ani şi-i vor da morţii pe prinşi.

– Cum aţi aflat acest lucru?

Frank povesti despre Wohkadeh şi cele aflate de la tânărul indian, precum şi tot ceea ce întreprinseseră până acum pentru salvarea prinşilor. Străinul îl asculta foarte atent şi serios. Numai uneori, când şchiopul cădea prea mult în dialectul său de acasă, câte un zâmbet uşor îi flutura pe chip. Când povestirea se sfârşi, el spuse:

– Vă doresc din suflet să reuşiţi. Aş vrea să-l cunosc pe tânărul Martin Baumann; sper să ajung să-l văd vreodată.

– Asta e uşor, spuse Dick. N-ai decât să mergi cu noi, pe jos sau călare. Unde este calul dumitale?

– Aici, aproape. L-am lăsat singur câteva clipe, ca să vă văd trecând.

– Aşadar, ne-ai văzut venind?

– Fireşte! V-am văzut acum o jumătate de oră, sfătuindu-vă asupra urmelor uriaşe.

– Ce ştii despre ele?

– Nimic mai mult decât că sunt propriile mele urme.

– Cum? Ale dumitale? La naiba! Atunci dumneata eşti cel care ne-a dus de nas?

– V-aţi lăsat cumva păcăliţi? E o mare satisfacţie pentru mine, să ştiu că am jucat o festă lui Dick Rotofeiul, cunoscutul vestmen! Negreşit, asta nu din vina dumitale, ci a celorlalţi!

Dick părea că nu ştie ce să mai creadă despre cel cu care vorbea. Îl privea, dând din cap, de sus în jos, apoi întrebă:

– Dar, la urma urmei, cine eşti dumneata?

Celălalt, înveselit, răspunse:

– Nu-i aşa că ai observat imediat că sunt un nou venit în Vest?

– Da. Se vede numaidecât că eşti un fraier. Cu puşca asta de sărbătoare poţi să tragi fără teamă după vrăbii sau la bâlci, la tir, iar ţoalele de pe tine arată că abia de vreo două zile ai cam dat cu nasul prin Vest. Faceţi parte, nu-i aşa, continuă Dick să-l ia în răspăr pe străin, dintr-o numeroasă şi aleasă societate, probabil, una turistică. Unde v-aţi dat jos din tren?

– La St. Louis.

– Cum, aşa departe? Peste putinţă! De câtă vreme sunteţi în Vest?

– De data aceasta, de opt luni.

– Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar nici cel mai prost poliţai n-ar putea să vă creadă. Pot să fac pariu că sunteţi un fel de profesor şi aţi venit pe aici cu alţi colegi, ca să adunaţi plante, pietre şi fluturi. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. La-o cât mai repede la picior, că ăsta nu-i un ţinut pentru dumneata. Aici viaţa atârnă de un fir de păr şi pericolul se iveşte nu o dată la un ceas, ci la fiecare minut. Nici nu ştii în ce primejdie te afli.

– O, asta ştiu bine. De exemplu, pe aici pe aproape poposesc peste patruzeci de indieni din tribul shoshonilor.

– Doamne Sfinte! Adevărat? Acum chiar că nu mai ştiu ce să cred despre dumneata!

– Să crezi că şi eu, la fel ca dumneata, le pot juca o festă pieilor roşii. Am mai întâlnit eu oameni de treabă în Vest

care s-au înşelat asupra mea, fiindcă m-au măsurat cu metrul obişnuit. Haideţi să mergem.

El se întoarse şi intră binişor între tufişuri. Ceilalţi doi îi urmară, ducând caii de căpăstru. După foarte puţin timp, ajunseră lângă un brad splendid, înalt de peste treizeci de metri, o mare raritate la acest soi de copaci. Alături era un cal, un armăsar minunat, cu nările roşii şi în coamă lungă cu acel vârtej de păr, care la indieni este semnul unor însuşiri alese. Şaua şi hamurile erau lucrate în cel mai curat stil indian. La spate, era legată de şa o mantă de cauciuc. Dintr-un cobur de piele atârnat de aceasta ieşea la vedere o cutie de binoclu. Jos se afla o puşcă grea, de calibru mare, un „doborâtor de urşi”. Când Dick zări această puşcă, se dădu câţiva paşi înapoi, O ridică, o privi şi strigă:

– Această puşcă este... este... fără să o fi văzut vreodată, o recunosc! Această puşcă pentru vânat urşi şi puşca de argint a lui Winnetou, şefu' apaşilor mescaleros, sunt cele mai vestite arme din Vest. Doborâtorul de urşi este al lui..

Se opri şi-l privi buimăcit pe stăpânul ei, apoi continuă:

– Este a dumitale şi carabina din mâna dumitale nu e o armă de sărbătoare, ci una dintre cele şapte carabine Henry. Frank, Frank, ştii cine e acest om?

– Nu. Nu i-am văzut nici adeverinţa de botez, nici certificatul de vaccinare!

– Omule, lasă gluma! Te afli în faţa lui Old Shatterhand!

– O... O... Old Shat! …

– Şchiopul se dădu câţiva paşi înapoi.

– Sfinte Sisoie! Izbucni el. Old Shatterhand! Cu totul altfel mi l-am închipuit!

– Şi eu, adăugă Dick.

– Cum anume, domnilor? Întrebă râzând tânărul vânător.

– Lung şi lat cât colosul de la Varus, răspunse savantul saxon.

– Rodos, nu se putu abţine să nu-l corecteze Rotofeiul. Da', are dreptate Frank; vă credeam de o statură uriaşă!

– Nu-i nimic, vedeţi acum că renumele îmi este mai mare decât meritul. Ceea ce se povesteşte la primul popas, se măreşte de trei ori la următorul şi de şase ori după al treilea. Aşa se face că ajungi să fii considerat o minune a naturii.

– Dar, ceea ce se povesteşte despre dumneata este...

– Ei, să lăsăm asta! îl întrerupse el scurt. Să vă explic, mai bine, cum au luat naştere aceste urme diforme de tălpi, la priviţi colea aceste împletituri de stuf rotunde, groase, cu legături şi curele. Mi le-am făcut ieri, într-o oră de repaus, ca să induc astăzi în eroare pe eventualii mei urmăritori. Dacă i le leg calului de copite, mai ales pe teren nisipos, lasă o urmă ca de elefant. Chiar dacă nu-s aşa de trainice şi îngreuiază mersul calului, tot sunt bune la ceva, cum s-a văzut!

– La naiba!, spuse Frank. Abia acum se face lumină în mintea mea. Aşadar, sunt nişte potcoave de păcăleală! Ce-ar zice despre asta domnul învăţător de la Moritzburg?

– N-am cinstea să-l cunosc pe acest domn, dar am plăcerea de a vă fi păcălit pe amândoi. Pe locurile pietroase nu puteau rămâne urme; de aceea acolo le-am dat jos, i-am scos animalului încălţămintea asta, ca să pot înainta mai repede. Mă grăbeam pentru că, după aceste semne, am

bănuit prezenţa unor indieni vrăjmaşi. Şi, o dată ajuns la acest brad, presupunerea mea s-a adeverit.

– Sunt urme ale indienilor pe aici?!...

– Nu. Aici trebuia să mă întâlnesc astăzi cu fratele meu roşu Winnetou, dar...

– Winnetou, îl întrerupse Rotofeiul. E pe aici vestita căpetenie a apaşilor?

– Da. A sosit înaintea mea şi mi-a lăsat semn că va veni chiar astăzi din nou. Nu ştiu unde s-a dus între timp. În orice caz, e pe, urma shoshonilor.

– O fi aflat câte ceva despre ei?

– Da. El mi-a atras şi mie atenţia. A crestat nişte semne cu briceagul în scoarţa copacului. După acestea, ştiu că a fost aici şi că se va întoarce, cum şi că patruzeci de shoshoni se găsesc pe aproape. Mai încolo, vom vedea noi.

– Şi rămâi aici?

– Da, până vine Winnetou. Apoi, împreună cu el, vom dibui ascunzătoarea lor; aveam deci o altă ţintă. Dar dacă e şi el de aceeaşi părere, eu sunt gata să merg cu dumneavoastră la Yellowstone.

– Adevărat?, se bucură Dick. În acest caz, sunt gata să bag mâna-n foc că îi vom elibera pe prinşi.

– Nu fi prea încrezător. Eu sunt...

Se opri, căci Frank scoase un strigăt înăbuşit de spaimă. Arăta cu mâna înspre tufişurile din locul nisipos, unde se vedea o ceată de indieni călare.

– Iute pe cai şi mergeţi spre oamenii dumneavoastră. Nu ne-au zărit încă. Vin şi eu pe urmă, le ceru Old Shatterhand.

– Au să ne descopere urma, spuse Dick, sărind deîndată

în şa.

– Fugiţi, plecaţi cât mai repede! E singură scăpare!

– Dar dumneata vei fi descoperit! Te vor prinde!

– Nu vă îngrijiţi voi de mine! Plecaţi, plecaţi odată!

Cei doi au pornit în galop, iar Old Shatterhand aruncă împrejur o privire iscoditoare. Cei doi nu lăsau urme, aşa cum nici el nu lăsase. Tropotul lor se stinse treptat, până ce se pierdu cu totul sub brazii deşi de pe coasta muntelui. El îşi atârnă carabina de şa, luă pe umăr „doborâtorul de urşi” şi chemă calul cu un singur cuvânt: „Penyl!”, ceea ce în dialectul apaşilor mescaleros înseamnă „Vino!”.

Când, cu paşi repezi, începu să urce povârnişul abrupt, animalul îl urmă ca un câine. N-ai fi crezut că e cu putinţă ca un cal să poată urca aşa, şi totuşi ajunseră amândoi, după o scurtă forţare, dincolo, între copaci. Puse calului mâna pe gât: „Iscusii!”, adică „Dormi!”, şi de-ndată calul se culcă şi rămase nemişcat. Shoshonii, observând urma, merseră după ea şi se apropiară repede. De la plecarea celor doi abia de trecuseră două minute, când indienii ajunseră la brad. Unii descălecară ca să caute urmele pierdute.

— - „Ive, ive, mi, mi!” Pe aici, pe aici. Înainte, înainte!, strigă unul. Găsise ceea ce căuta. Nu păru să observe că lipsea una din urmele celor trei căi. Curând, pieile roşii dispărură în galop. Din ascunzătoare, Old Shatterhand, îi auzi încă o vreme, gonind în urma celor doi fugari.

– Calul său scoase deodată un uşor nechezat, semn că voia să-şi facă stăpânul atent asupra unui lucru. Animalul îl privi cu ochi mari, cuminţi, apoi întoarse capul înspre

munte. Vânătorul luă în mână carabina, îngenunche pregătit să tragă şi îşi aţinti privirea în sus. Copacii erau aşa de deşi, încât nu se putea vedea departe. Totuşi, lăsă îndată în jos carabina: privind în sus, văzuse printre crengi o pereche de mocasini împodobiţi cu ţepi de porc spinos. Ştia că cel care poartă această încălţăminte este cel mai bun prieten al său.

Capitolul V – Winnetou

Cel care se apropia era îmbrăcat întocmai ca Old Shatterhand, numai că, în loc de cizme înalte, purta mocasini. Capul îi era descoperit. Părul negru, lung şi des, era legat în creştet şi împletit cu piele de şarpe cu clopoţei. Nu-şi împodobise cu pene de vulturi, această pieptănătură indiană, întrucât un astfel de bărbat nu avea nevoie de nici un semn ca să fie recunoscut şi respectat ca şef. În jurul gâtului purta punga cu talismane, pipa păcii şi un întreit colier din gheare de urs, semne ale biruinţelor câştigate cu preţul vieţii asupra periculosului „rege al munţilor”, aşa cum era numit grizzly, ursul cenuşiu. În mână, indianul ţinea o puşcă cu două ţevi, al cărei pat era bătut cu dese

ţinte de argint. Aceasta era vestita „puşcă de argint” a apaşului Winnetou, armă al cărei glonte nu-şi greşea niciodată ţinta. Trăsăturile serioase, de o frumuseţe aparte, pometţii obrajilor puţin proeminenţi şi culoarea pielii de un brun mat dădeau acestui bărbat aproape chipul unui roman.

Acesta era Winnetou[18], şeful apaşilor, cel mai vestit dintre indieni. Numele său dădea viaţă poveştilor spuse în orice adăpost şi la fiecare foc a! Popasurilor din preerie. Drept, sincer, înţelept, viteaz fără pereche, deschis la fire, prietenul şi ocrotitorul celor în nevoie, indiferent dacă erau albi sau piei roşii - aşa era cunoscut de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite şi chiar peste graniţele lor.

Old Shatterhand se sculase de jos. Voia să vorbească, dar fu îndemnat la tăcere de un gest al lui Winnetou. Un al doilea semn al apaşului îl îndemnă să tragă cu urechea. De departe se auzeau sunete înfundate. Curând acestea se desluşiră ceva mai bine; dintr-o dată răsună chiar şi un chiot de bucurie. Apoi, cei doi ascultători nu mai auziră altceva decât tropotul cailor, şi aceleaşi cuvinte repetate de mai multe guri: „totsi wuw, totsi wuvy”, care înseamnă „piele scalpată”. Old Shatterhand ştia acum că cei doi nemţi nu scăpaseră.

– Shoshonii trecură în jos călare, unul după altul, cum au obiceiul indienii. În mijloc îi aveau pe cei doi prinşi. Armele le fuseseră luate, iar ei erau legaţi de cai cu curele de piele. Nu trădau prin nici o privire că ar fi ştiut în apropiere un posibil salvator ascuns. Ceaţa dispăru curând. Câtăva

[18] Apă arzătoare (dialectul apaş).

vreme se mai auzi, ca un ecou, acel „totsi wuw”, apoi se făcu linişte.

– Fără a spune o vorbă, Winnetou se ridică şi părăsi locul unde stătuse cu Old Shatterhand. Acesta aştepta liniştit. După vreo zece minute, apaşul se întoarse, ducându-şi de căpăstru calul, care era aidoma cu cel al lui Old Shatterhand. Era de neînţeles cum putea animalul să urce de-a dreptul terenul râpos prin pădurea deasă, cu un pas aşa de sigur. Vânătorul alb întrebă:

– Căpetenia apaşilor a descoperit locul unde luptătorii shoshonilor şi-au aşezat tabăra?

– Winnetou a mers pe urma lor, răspunse cel întrebat. Au mers prin albia secată a fluviului, pe unde pe vremuri s-a scurs apa din munţi în „Lacul sângelui”. De acolo, urma o ia la stânga peste deal, apoi vine o „Nastla atahehle” (vale în formă de căldare). Acolo şi-au ridicat corturile.

– Corturi de locuit?

– Nu, corturi de luptă! Căpetenia lor este Oihtka-petah (Viteazul zimbru). Winnetou i-a văzut de departe faţa şi l-a recunoscut dună cele trei cicatrice pe care le are pe obraji

– Şi ce a hotărât fratele meu roşu?

– Winnetou n-a avut de gând să se arate shoshonilor. Nu că se teme de ei; dar fiindcă ei se găsesc pe picior de război, lupta ar fi fost de neînlăturat şi n-ar fi voit să-i omoare, că ei nu i-au făcut nici un rău. Acum, însă, au luat prizonieri pe cele două feţe palide. Fratele meu alb vrea să-i elibereze. Winnetou este alături de el şi va lupta cu războinicii shoshoni.

Apaşul vorbea cu atâta siguranţă despre gândurile şi

intenţiile lui Shatterhand. Iar acestuia i se părea aşa de firesc stilul apaşului, încât, fără urmă de mirare, îl întrebă doar:

– A ghicit fratele meu roşu cine sunt acele feţe palide?

– Winnetou a văzut statura celui gras şi ştie că nu poate fi decât Petahtşeh-Dick, „grasul” Dick. Celălalt şchiopăta când a coborât de pe cal. Calul îi era odihnit, îmbrăcămintea arăta că omul nu era de multă vreme călare. Deci nu locuieşte departe de aici şi trebuie să fie „Indahiş-şoldentşu”, pe care feţele palide îl numesc Hobble-Frank. Este tovarăşul „Vânătorului de urşi”.

Apaşii n-au un cuvânt special pentru „a şchiopăta”. Cele patru cuvinte ale căpeteniei însemnau „omul care merge rău cu piciorul”.

– Fratele meu roşu a ghicit numele celor doi vânători, zise Old Shatterhand, în acelaşi timp gândind: „l-a văzut pe Hobble-Frank, şchiopătând; aşadar era prin preajmă când vorbeam cu ei”.

– Da. Winnetou spionase tabăra shoshonilor şi văzuse că o parte din ei plecaseră călare în direcţia „Lacului de sânge”. Fiindcă ştia că fratele lui alb trebuie să vină într-acolo, a mers peste dealuri şi prin pădure până la copacul de întâlnire. În cele din urmă, calul l-a împiedicat să se grăbească şi să-l facă atent pe fratele alb; de aceea s-a furişat pe jos mai departe, după ce a lăsat calul la adăpost. De sus l-a văzut pe fratele său stând de vorbă cu cele două feţe palide. Winnetou crede că cei doi albi nu sunt singuri aici, la „Lacul de sânge” şi la „Devil's Head”. Au dat de urmele lui Old Shatterhand şi s-au despărţit de tovarăşii lor,

ca să meargă o vreme după ei.

Aceasta era încă o dovadă a neobişnuitei lui puteri de pătrundere. Old Shatterhand îi povesti în câteva cuvinte cele aflate de la Dick şi de la Frank. Apaşul ascultă atent, apoi spuse:

– Uff! Aşadar, câinii de sioucşi au plecat pe drumul răzbunării sângeroase, dar vor afla că Old Shatterhand şi Winnetou nu rabdă să-l lase pe prietenul lor „Vânătorul de Urşi” să moară la stâlpul caznelor.

– Astăzi îi vom elibera pe Rotofei şi pe Şchiop. Cu ei vom pleca în sus, la camarazii lor de la Tolitli-tsu[19].

– Fratele meu roşu a ghicit dorinţa mea. N-am venit în acest ţinut ca să vărsăm sângele oamenilor roşii, dar nici nu vom lăsa ca nişte nevinovaţi să fie jertfiţi de indienii ogellallaşi. Winnetou mă va urma să-i întâlnim pe aceia care au plecat întru salvarea lor.

Duseră caii de căpăstru de-a lungul povârnişului abrupt, apoi urcară în şa şi-şi continuară drumul călare în direcţia în care Dick şi Frank porniseră în fuga lor nenorocoasă. Nu mai era mult până la lăsarea întunericului, de aceea au dat pinteni cailor şi curând au ajuns la locul unde shoshonii îi încolţiseră pe fugari. Acolo au oprit câteva clipe ca să cerceteze urmele.

– Nu s-a dat nici o luptă, fu de părere Winnetou.

– Nu. Dacă s-ar fi apărat, cu siguranţă că n-ar mai fi căzut teferi în mâna shoshonilor. Au înţeles, ca nişte oameni cu minte, că lupta nu le foloseşte la nimic şi s-au predat de bunăvoie.

---

[19] Fluviul Galben, numit da americani Yellowsone River

Winnetou aprobă cele de mai sus printr-un gest al mâinii şi spuse:

– Vitejia este podoaba unui om; însă înţelepciunea poate să învingă mai mulţi duşmani decât măciuca.

Au pornit călare mai departe, spre sud, la poalele şirului de munţi, lăsând în stânga albia lacului secat.

– Fratele meu roşu s-a gândit cum să facem ca să-i eliberăm pe cei doi albi? Întrebă Old Shatterhand.

– Winnetou n-are nevoie de plan. Va merge la shoshoni şi le va răpi prizonierii. Aceşti indieni au dovedit că n-au nimic, nici un pic de creier în căpăţânile lor.

Shatterhand îl înţelesese pe dată.

– Da, aprobă el. Nici unul nu s-a gândit că vânătorii albi nu sunt singuri pe aici. Dacă le-ar fi trecut prin gând acest lucru, ar fi trimis câteva iscoade. Dar aşa se vede că avem de-a face cu nişte oameni de a căror deşteptăciune n-avem a ne teme. Dacă în acest grup ar fi fost şi Oihtka-petatah, căpetenia lor, sigur că el ar fi lăsat câţiva spioni în urmă.

– N-ar fi făcut nimic, căci Winnetou şi Old Shatterhand i-ar fi dus de nas.

Acum ajunseră într-un loc în care valea prăpăstioasă făcea un cot brusc spre sud. Acolo au găsit urmele celor căutaţi, dar se făcuse atât de întuneric; încât urmele se deosebeau cu mare greutate. După semne numai de ei ghicite, au cotit la dreapta.

Prăpastia era destui de lată, dar uşor de trecut. Cu tot întunericul, cei doi călăreţi înaintau repede. Caii nefiind potcoviţi, făceau aşa de puţin zgomot, încât puteau fi auziţi numai de foarte aproape.

Părea că o văioagă îngustă, lăturalnică, se deschide în stânga lor. Cei doi se opriră. Putea să fie acesta locul în care cei patru oameni pe care-i căutau, să-şi fi făcut adăpost?

Pe când se opriseră aşa, tăcuţi, calul lui Winnetou scurmă încet pământul cu piciorul, scoţând acel fornăit uşor, semn că simte în preajmă o prezenţă străină.

– Suntem pe drumul cel bun, spuse vânătorul alb. Să o luăm la stânga. Calul ne arată că în văioaga asta se află cineva.

Să fi mers încet înainte, ca la vreo zece minute. Prăpastia făcu o cotitură bruscă; trecând de aceasta, au putut vedea la vreo sută de paşi în faţă un foc acolo unde locul se lărgea într-un fel de pâlnie, în mijlocul căreia ieşea din pământ un izvor care lăsa apoi puţina lui apă să intre iar în pământul nisipos. Lângă izvor nu erau copaci, aşa că focul ardea la vedere, luminând totul în jur. Cei doi văzură stând în picioare trei persoane ale căror feţe nu le puteau deosebi bine, dată fiind totuşi marea depărtare până acolo.

– Sunt numai trei, dar noi căutam patru!, spuse Winnetou. Înainte de a ne lăsa observaţi, să vedem pe cine avem în faţa noastră.

– Se dădu jos de pe cal, şi Shatterhand făcu la fel.

– E destul să mă duc numai eu, spuse acesta din urmă.

– Bine; Winnetou te aşteaptă.

– El luă caii de dârlogi şi se trase cu ei mai într-o parte spre un perete de stâncă. Old Shatterhand se lăsă să alunece prevăzător înainte, până la adăpostul: unui pâlc de copaci, apoi se târî printre trunchiuri, până se găsi după

copacul cel mai apropiat de foc şi putu să-i observe pe cei trei în voie, auzind chiar şi ce vorbeau.

Se aflau acolo lunganul Pitt cu Wohkadeh şi cu Martin Baumann. Bob, negrul, lipsea: bunul Bob, trăind din plin momentul, aventura, simţindu-se nespus de important şi competent totodată, datorită muşchilor săi, se sculase îndată după cină şi, cu flăcări jucându-i pe faţa lucioasă şi încrâncenata, jură că el va veghea toată noaptea pentru siguranţa tânărului său stăpân şi a prietenilor săi. În zadar îi explică Pitt că în acele locuri nu-i deloc nevoie aşa ceva. Dar, în loc să păzească intrarea în prăpastie, de unde, în mod normal; ar fi putut veni vreun pericol, bietul negru se ostenise târându-se tocmai până în partea opusă. Acolo nu observase nimic şi, după o vreme plictisindu-se, se întorsese înapoi la foc tocmai în clipa când Shatterhand se tupila după un copac. Negrul nu se aşeză la foc, ci porni mai departe.

– Bob, îl chemă Pitt. Mai stai pe loc! Ce tot umbli de colo până colo? E sigur că indienii nu mişună prin apropiere.

– De unde poa' să ştii dom’ Pitt? Răspunse Bob. Indian poa' să fie la tot locu', şi la dreapta, şi la stânga, şi la faţă, şi la spate, şi sus, şi jos...

– Şi în capul tău, râse Lunganul.

– Dom' Pitt poa' să râdă. Bob cunoaşte la datoria lui. Masser Bob devenit mare, vestit om din Vest. El bine spus; când venit dat palma asta la el şi ucis pe loc!

Pe deasupra, voinicul negru smulse din rădăcini un molift tânăr, tare, şi se apucă, ţinându-i trunchiul gros într-o mână, să-i rupă crengile, transformându-l într-o bâtă, în

vreme ce mormăia ameninţător. Cu această armă la îndemâna el se simţea mai sigur, decât cu puşca — vezi Doamne, pentru el orice era mic era şi inofensiv. Astfel înarmat, păşi plin de demnitate înspre ieşirea din prăpastie. Deoarece se îndrepta tocmai spre locul unde se afla Winnetou. Era de aşteptat un mic incident, de aceea Old Shatterhand rămase nemişcat după copac.

Nu se înşelase. Negrul se apropia de locul cu pricina. Este un lucru bine ştiut de toţi în Vest: caii indienilor nu se împrietenesc uşor cu negrii, din cauza mirosului tare al acestora. Cei doi cai l-au simţit de departe pe Bob şi s-au neliniştit. Winnetou, observând culoarea celui care se apropia şi, fiindcă ştia de la Old Shatterhand că împreună cu cei căutaţi este şi un negru, nu se arătă vrăjmaş, ci îl lăsă pe acesta să se apropie.

Unul din cai necheză. Bob îl auzi. Rămase pe loc, ascultând. Un al doilea nechezat îl convinse că nu s-a înşelat şi că e cineva străin prin apropiere.

– Cine eşti acolo? întrebă el. Nici un răspuns.

– Bob întrebat cine eşti acolo. Dacă nu răspunde el venit şi dat la cap cu băţu' ăsta. Arătat el la tâlhar!

Din nou nici un răspuns.

– Atunci să moară toţi care eşti acolo, se hotărî negrul şi porni hotărât, cu bâta ridicată. Calul lui Winnetou îşi zbârli coama, din ochi scotea parcă scântei. Se ridică, aruncându-şi spre sărmanul Bob copitele. Acesta văzu namila foarte aproape de el, îi văzu ochii negri în care jucau flăcările focului îndepărtat şi una dintre copite îi zbârnâi pe lângă ureche, iar cealaltă îl izbi în umăr cu putere, dându-l peste

cap. Era el băiat curajos, dar ca să se ia la întrecere cu un aşa inamic, era prea primejdios. Aruncă cât colo trunchiul molidului şi o zbughi la fugă, zbierând din toate puterile:

– Au, au! Ajutor! Ajutaţi! Vrea omori la masser Bob! Vrea înghite la el! Ajutor!

Cei trei din jurul focului săriră în sus.

– Ce este? Îl întrebă Pitt.

– Uriaş, un fantom' şi strigoi, un spirit vrut strânge de gât la biet' Bob şi înghiţit. Negrul îşi rotea ochii în cap, crezând tot ce spunea şi speriindu-se şi mai tare.

Prostii. Unde?

– Colo, e lângă stâncă..

Nu te fă de râs. Bob. Nu există stafii.

– Masser Bob văzut la el!

– O fi fost vreo stâncă de o formă mai ciudată.

– Nu, nu fost stânca!

– Sau un copac!

– Nu fost copac! Fost viu!

– Ţi s-a părut.

– Nu părut la masser Bob. Fantoma mare, atâta! Şi negrul îşi înălţa braţele. De frică abia mai putea să vorbească. Avut ochi de foc şi deschis gură cât balaur şi suflat pe Bob, lovit la el şi dat jos. Masser, Bob văzut la el barbă mare, atâta mare, atâta lungă! şi negrul îşi agita braţele, încercând să-i convingă pe privitori de adevărul spuselor sale.

În orice caz, cu tot întunericul, el văzuse coama armăsarului, dar o luase drept barba unui uriaş.

– Nu eşti în toate minţile, conchise Pitt.

– O, Bob avut toate minţile la el! Şi văzut tot, tot ce spus! Dom' Pitt merge acolo, vede şi el!

– Bine, să vedem şi noi ce lucru a luat negrul drept fantomă sau gigant.

Voi să plece. Atunci se auzi din spate o voce:

– Stai pe loc, domnule Holbers! Nu e nici o fantomă acolo.

Lunganul îşi reveni repede şi-şi duse puşca la ochi. Într-o clipă Wohkadeh fu şi el pregătit, Martin Baumann ochi şi el. Toate trei ţevile erau îndreptate asupra lui Old Shatterhand, care se ridicase de jos şi se arătase de după copac.

– Bună seara!, salută acesta. Lăsaţi puştile jos, domnilor! Vin ca prieten şi vă aduc salutări de la Dick Rotofeiul şi de la Hobble-Frank.

Lunganul lăsă jos arma, iar ceilalţi doi îi urmară exemplul.

– Salutări de la ei? L-aţi întâlnit?

– Da, fireşte. Ne-am conversat o vreme jos, la marginea „Lacului sângelui”, până unde au căutat urma elefantului.

– Înţeleg. Au descoperit ce era cu urmele alea?

– Da. Erau ale calului meu.

– La naiba! Are picioare aşa de uriaşe?

– Nu, are chiar nişte copite delicate, dar îl încălţasem cu nişte tălpi de papură ca să-i păcălesc pe urmăritori.

– Lunganul înţelese pe dată despre ce era vorba.

– Ah, ce om priceput! Acest domn străin a legat calului tălpi de elefant ca să-i ducă de nas pe aprigii cititori de urme! Domnule, e o idee foarte bună; excelentă chiar, recunosc; numai eu aş mai fi putut, s-o am.

– Da, dintre toţi vânătorii care-şi fac veacul în Vest,

numai Pitt Holbers, zis Lunganul, are în el atâta minte din care să se nască astfel de ideii

– Nu glumi, domnule! Cât eşti dumneata de deştept, pot fi şi eu. E clar, ne-am înţeles?

Privirea lui căuta cu dispreţ la îmbrăcămintea îngrijită a lui Old Shatterhand.

De asta nu mă îndoiesc, răspunse acesta fără ranchiună. Şi fiind aşa de deştept, poate îmi vei putea spune cine este spiritul pe care l-a văzut bunul Bob.

– Înghit un chintal de praf de puşcă, fără unt şi pătrunjel, dacă n-a fost capul dumitale.

– Mi se pare că ai ghicit.

– Ca să ghiceşti asemenea lucru, nu-i nevoie să fi învăţat la liceu ca Dick. Dar, spune-mi, unde a rămas el şi cu Frank? De ce vii singur?

– Sunt împiedicaţi să vină în persoană. O ceată de shoshoni i-a invitat la masă.

Lunganul făcu o mişcare de spaimă.

– Doamne sfinte! Vrei să spui că au căzut prizonieri?

– Chiar aşa.

– De shoshoni? Prinşi? Unde i-au dus? Asta nu trebuia să se întâmple! Wohkadeh, Martin, Bob, degrabă pe cai! Trebuie să mergem după shoshoni!

– O clipă, domnule!, zise Old Shatterhand. Ştii oare unde-i poţi găsi pe shoshoni?

– Nu ştiu, dar sper că ne vei spune dumneata.

– Ştii câţi războinici sunt?

– Războinici! Dumneata crezi că eu stau să număr oameni, când e vorba să-l salvez pe grasul meu Dick? Poate

să fie o sută de oameni sau numai doi, mi-e totuna! Trebuie să-l scap!

– Aşteaptă încă puţin, înainte de a te hotărî. Cred că mai am ceva de spus. Eu nu sunt singur, Iată, vine un camarad al meu care vrea să vă dea bună seara.

Winnetou, care observase că Old Shatterhand vorbeşte cu oamenii aceia, se apropia aducând cu el caii. Lunganul Pitt fu surprins să vadă un indian alături de un alb, dar căpetenia apaşilor nu-i păru vrednică de luat în seamă, aşa că spuse:

– O piele roşie! Acum scos din găoace, ca şi dumneata. Numai om din Vest nu poţi fi!

– Nu, chiar că nu sunt. Iar ai ghicit.

– Mă gândeam eu! Şi acest indian e desigur unul din ăia statornici, căruia tătuca preşedinte de la Washington i-a dăruit câteva palme de pământ să-şi cultive porumbul!

– Aici te înşeli, domnule!

Greu să mă înşel.

– Cu siguranţă, te înşeli. Prietenul meu nu este un om care să primească daruri de la Preşedintele Statelor Unite. Mai degrabă...

Fu întrerupt de Wohkadeh, care scoase un strigăt de admiraţie. Tânărul indian care se apropiase de Winnetou văzuse puşca din mâna acestuia.

– Uff, uff! Strigă el. Maza-skamon-za-wakon! Puşca de argint!

– Lunganul pricepea limba sioucşilor atât cât să înţeleagă ce vrea să spună Wohkadeh.

– Puşca de argint? Păru el să se dumirească. Unde? Ah,

aici, adevărat!

– Este Maza-skamorwa-wakon, repetă Wohkadeh. Acest războinic roşu este Winnetou, marea căpetenie a apaşilor.'

– La naiba! Strigă Pitt. Dacă acest gentelman roşu este Winnetou, atunci dumneata eşti...

Se opri în mijlocul frazei, rămânând cu gura căscată. Se uită încremenit la Old Shatterhand, îşi împreună mâinile, făcu un salt în aer şi continuă:

– Na, hai că am făcut-o de oaie! Dacă indianul este Winnetou, dumneata nu poţi fi altul decât Old Shatterhand, căci aceşti doi oameni sunt legaţi unul de altul, precum eu de Dick al meu. Spune-mi, e adevărat, domnule?

– Da, nu te-ai înşelat.

– De bucurie aş vrea să desprind toate stelele de pe cer şi să le aşez în brazi, ca să sărbătorim întâlnirea printr-o serbare cu luminăţie în seara asta în care neam cunoscut. Fiţi bineveniţi, domnilor, la focul nostru de popas! Iertaţi şi prostiile pe care le-am spus!

Întinse celor doi mâinile şi le strânse pe ale lor cu entuziasm. În bucuria generală, numai negrul Bob nu mai spunea nimic. Era supărat că luase un cal drept fantomă. Wohkadeh se trăsese mai în penumbră, de unde îi privea pe cei doi nou veniţi cu o expresie de neţărmurită admiraţie; tăcerea sa, trebuie să spunem, se datora faptului că la indieni tineretul e deprins cu modestia. Lui Wohkadeh i-ar fi părut o greşeală de neiertat să se fi ţinut în apropierea celorlalţi, ca un egal. Cu aceeaşi admiraţie îi privea şi Martin Baumann pe cei doi bărbaţi despre care auzise povestindu-se atâtea în legătură cu faptele lor de

vitejie. Năzuinţa lui fierbinte, şi cu atât mai bine ascunsă în inima sa, era să ajungă cândva să le semene în destoinicie, curaj şi mărinimie celor doi, pe care-i privea ca pe nişte icoane.

– Winnetou îl lăsă pe Pitt să-i strângă mâna, iar pe ceilalţi trei îi salută scurt cu o mişcare a capului. Ca toţi indienii, mai ales când erau şi şefi de trib, îşi păstra o anume solemnitate. Spre deosebire de el, Old Shatterhand, care avea o fire veselă şi deschisă, dădu mâna cu toţi, chiar şi cu negrul, care rămăsese încă morocănos. Când ajunse la Wohkadeh, tânărul indian, deplin mişcat, îşi puse mâna pe inimă, spunând cu o voce înceată:

– Wohkadeh îşi va da cu plăcere viaţa pentru Old Shatterhand! Howgh!

După ce se salutară astfel, se aşezară la foc şi Old Shatterhand şi cu Winnetou. Cel dintâi povestea. Cel de-al doilea nu scotea o vorbă, dar îşi scoase pipa de la gât şi începu să o umple. Lunganul Pitt îşi dădu seama că vor fuma împreună pipa păcii, care le consfinţea prietenia. Presupunerea se adeveri, căci Old Shatterhand, după ce îşi termină povestea, declarând că el şi Winnetou îi vor elibera cât mai repede cu putinţă pe Dick şi pe Frank ca să meargă apoi cu toţii la Yellowstone River, se opri şi privi către Winnetou.

Acesta se ridică şi aprinse pipa. După ce suflă fumul în cele patru puncte cardinale, declară că vrea să fie „Nta-je”, adică frate mai mare al noilor săi cunoscuţi şi trecu pipa lui Old Shatterhand. De la acesta trecu la Pitt, care după ce săvârşi ritualul, rămase încurcat: se cădea să dea pipa mai

departe puştilor, chiar şi negrului? Winnetou ghici gândurile lunganului. Arătă cu capul spre cei trei şi spuse:

– Fiul „Vânătorului de Urşi” a ucis un urs cenuşiu, temutul grizzly, Wohkadeh este învingătorul zimbrului alb. Amândoi vor fi viteji de seamă. Să fumeze cu noi pipa păcii, tot aşa şi omul negru care a avut îndrăzneala să vrea să ucidă un spirit.

Era o glumă la care într-o altă împrejurare s-ar fi râs, dar fumatul pipei păcii este o ceremonie la care veselia nu-şi are locul. Fireşte că Bob simţea nevoia să-şi restabilească reputaţia. Când, în cele din urmă, primi şi el pipa, cu gesturi măreţe ridică mâna. Depărtându-şi mult unul de altul cele cinci degete, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească jurământul şi strigă:

– Bob este Master Bob, erou şi gentelman! Este prieten şi protector al dom' Winnetou şi dom' Old Shatterhand. Omoară la toţi duşmanii lor. Face tot pentru ei. El... el... la urmă omoară pe el singur!

Era un jurământ de prietenie la superlativ! Negrul îşi rostogolea ochii şi strângea din dinţi cu furie, ca să arate greutatea şi sacră însemnătate a celor rostite de el.

Dincolo de toate acestea, Pitt era grozav de necăjit, ştiindu-l pe Dick Rotofeiul în mâinile shoshonilor, iar, la rândul său Martin era îngrijorat de soarta lui Hobble-Frank. Amândoi erau gata să-şi primejduiască viaţa pentru a-şi elibera prietenii Aşa că-i îndemânară pe ceilalţi pentru plecare. Aceştia se învoiră. Cât au putut mai repede, cei şase oameni au făcut înapoi drumul pe care veniseră până în văioagă. La un moment dat, urmându-l pe Winnetou, cu

toţii o luară spre nord. Şeful apaşilor îşi opri nu după multă vreme calul. Ceilalţi au făcut îndată la fel

– Winnetou va merge înainte, spuse el. Fraţii mai să mă urmeze, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Ascultaţi în toate de fratele meu Old Shatterhand!

– Descălecă şi se ocupă o vreme de copitele calului său apoi încalecă din nou şi o porni în galop. Tropotul calului, suna încet. Înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi bătut cu pumnul în pământ.

– Ce a făcut? Întrebă Pitt.

– N-ai văzut că adineauri, când mergea lângă mine. I-am întins tălpicile de papură? Le-a legat calului de picioare ca să nu fie auzit şi ca el însuşi să poată auzi mai bine.

– Şi de ce asta?

– Shoshonilor care v-au prins tovarăşii nu le-a trecut prin cap că cei doi prizonieri pot avea niscaiva camarazi primprejur. Însă căpetenia lor, „Viteazul Zimbru”, este mai înţelept şi mai chibzuit decât toţi oamenii săi la un loc. El îşi va da seama că cei doi vânători nu s-au aventurat singuri în aceste ţinuturi primejdioase şi e posibil ca el să fi trimis iscoade încoace.

– Aş! N-ar folosi la nimic. Cum ne-ar putea găsi pe întuneric? Ei nici nu ştiu cam pe unde ne-am afla şi nici nu pot vedea urmele.

– Dumneata, domnule Holbers, ai renumele unui destoinic vânător din Vest şi cuvintele dumitale mă miră! Shoshonii îşi au aici păşunile şi terenurile lor de vânătoare, astfel că locurile le sunt cunoscute.

– Fireşte!

– Atunci, mai departe! Nişte vânători precauţi au să poposească ei aici, sub cerul deschis, în nisipul lacului de odinioară?

– În nici un caz, numai în munţi!

– Aşadar, într-o vale sau numai într-o prăpastie. Atunci, cercetând toată această zonă, nu vei găsi, în afară de vechiul curs de apă pe care l-au urmat shoshonii, nici o scobitură mai apărată, decât prăpastia unde aţi poposit dumneavoastră. Acolo şi numai acolo au să vă caute!

– La dracu! Ai dreptate, domnule.

– Dar mai e ceva! În locuri ca acestea, tovarăşii se despart numai pentru scurt timp. De aici s-ar înţelege că nu sunteţi departe de Dick şi Frank; aşadar popasul trebuie să fie pe-aproape, în râpă, şi, deoarece mai există şi văioage lăturalnice pe care un om deştept din Vest le preferă, atunci shoshonii ştiu exact unde să vă găsească. De aceea a plecat Winnetou înainte, ca să-i găsească el primul pe eventualii lor spioni.

Pitt bombăni ceva cu jumătate de gură, apoi răspunse:

– Foarte bine, domnule! Dar oricum, încercarea apaşului mi se pare fără speranţă. Cum să poată el vedea eventuali spioni în această întunecime, fără ca ei să-l vadă ori să-l audă mai întâi?

– N-ar trebui să întrebi acest lucru, fiind vorba despre Winnetou. Mai întâi, are un cal minunat, al cărui dresaj e de o perfecţiune de care n-ai idee. De exemplu, la intrarea în prăpastia lăturalnică, ne-a spus lămurit că sunteţi acolo şi acum, mergând împotriva vântului, îşi va înştiinţa stăpânul despre apropierea oricărei fiinţe încă de când aceasta e la o

mare distanţă. Apoi, nu cunoşti nici ce poate Winnetou. Are simţurile la fel de ascuţite ca ale unei pisici sălbatice şi ceea ce nu îi spune văzul, auzul său mirosul, observă el cu un simţ aparte, aş putea spune un al şaselea simţ, pe care îl au numai cei care de mici trăiesc în locuri sălbatice. Este o presimţire, un instinct special pe care fericitul posesor se poate bizui.

– Hm, Oi fi având şi eu aşa ceva?

– Probabil. Dar îţi spun, în această privinţă nici eu, nici dumneata nu ne putem compara cu Winnetou. Şi să mai ţii socoteală că şi calul lui e încălţat cu acele tălpici, pe când shoshonii, fiind plecaţi la drum, nu mai aud nimic din pricina tropotului propriilor cai. Indienii vor descăleca numai când vor ajunge în râpă; mai departe se vor furişa către fostul nostru popas.

– Când explici aşa de limpede, e greu să nu fii crezut. Am să-ţi spun însă, fără ocolişuri, că nici eu nu-s de ici, de colo, şi că, la rândul meu, am făcut multe isprăvi, jucând feste unora care se credeau al dracului de deştepţi. De aceea, am crezut întotdeauna că sunt un băiat destoinic; dar văd că în faţa dumitale trebuie să mă dau bătut. Winnetou, plecând, a spus că trebuie să ascultăm de dumneata şi asta m-a cam scos puţin din pepeni, că io-s mai bătrân. Recunosc însă că a avut dreptate. Ne-ai întrecut cu mult şi în viitor mă las din toată inima condus de dumneata.

N-a fost vorba aşa. Nu-mi dau aere de superioritate. Fiecare e de folos celuilalt, cu însuşirile şi cu experienţa sa şi nici unul nu poate face ceva fără învoirea altuia. Aşa trebuie să fie, şi aşa vom face!

– Bine, aşa va fi! Dar ce vom face dacă dăm nas în nas cu iscoadele? Le ucidem, nu?

– Nu! Dumneata nu ştii că sângele omenesc este un lichid foarte preţios? Winnetou şi Old Shatterhand n-au vărsat încă nici o picătură, decât când a fost neapărată nevoie. Cu indienii sunt prieten. Cine are dreptate? Ei, care-şi apără cum pot pământurile şi deci viaţa, sau aceia care îi aduc în starea de a scoate cuţitul şi a face vărsare de sânge? Omul roşu luptă din deznădejde. Trebuie să fie supus, dar dacă e supus, e ucis; fiecare ţeastă de indian care va fi găsită de urmaşii noştri va vorbi despre crimă lui Abel asupra lui Cain. Eu obişnuiesc să-l cruţ pe indian chiar şi când mi se arată duşman, fiindcă ştiu că e silit la asta de către alţii. De aceea, n-am de gând să săvârşesc nici un asasinat!

– Bine, dar cum îi vei face nevătămători pe shoshonii atacatori, dacă nu-i omorî? În orice caz, dacă-i întâlnim, va fi luptă. Se vor apăra cu puşca, cu măciuca, cu cuţitul.

– Ei, răbdare. Vom… Staţi pe loc! Cred că vine Winnetou I

– În clipa următoare, fără să fi fost auzit, apaşul se opri lângă ei.

– Două iscoade, spuse el scurt.

– Bine, răspunse Shatterhand. Winnetou, Pitt şi cu mine rămânem aici. Ceilalţi merg repede călare, prin nisip. Iau şi caii noştri cu ei şi aşteaptă până ce îi chemăm.

Sări jos de pe cal, şi asemenea lui şi Pitt. Între timp, Winnetou dăduse lui Wohkadeh dârlogii calului său. Puştile le legase strâns de şa. În câteva clipe, cei trei dispărură.

– Ce facem? Întrebă Pitt.

– N-ai nimic de făcut, decât să bagi de seamă, răspunse Shatterhand. Te rezemi de copac, ca să nu fii văzut, la seama, vin!

– „Schidarteb, ni owjeh”. Eu pe acesta, tu pe acela, şopti apaşul, arătând cu mâna la dreapta şi la stingă, apoi dispăru.

Pitt Lunganul se lipi bine de copac. La doi paşi de el, Old Shatterhand se trântise la pământ. Cei doi shoshoni veniră într-un pas zorit. Vorbeau între ei. Dialectul lor dovedea că sunt într-adevăr shoshoni.

Pitt, cu gura căscată, îl văzu pe vânătorul alb cum se destinde dintr-o dată ca un arc şi face un salt lung.

– Saritş!, adică „Câine!”, auzi el un strigăt, apoi nimic.

– Davy sări înainte. El văzu doi oameni pe un cal, sau mai degrabă patru oameni călărind doi cai. Cei doi atacatori îi strângeau bine pe indieni; caii, speriaţi, se smuceau încolo şi-coace. Zadarnic. După o scurtă luptă, atacatorii supuseră atât oamenii, cât şi animalele. Caii se liniştiră repede.

– Sarki? „Gata?”, întrebă vînătorul alb.

– Sarki, îi răspunse Winnetou.

Shatterhand sări jos cu o iscoadă în braţe. Aceasta îşi pierduse cunoştinţa.

– Hello, oameni buni, veniţi încoace!

La acest strigăt, Wohkadeh, Martin şi Bob se apropiară călare.

– Legaţi-i de caii lor; ne vor însoţi. În felul ăsta, avem şi noi doi ostateci care ne pot folosi!

Shoshonii, pe care cei doi îi strânseră de beregată, îşi veniră în simţiri. Erau acum dezarmaţi şi strâns legaţi de

mâini. Deîndată au fost legaţi pe cai, cu braţele la spate şi cu picioarele prinse pe sub burta calului, cu o frânghie trainică.

Old Shatterhand spuse:

– La cea mai mică împotrivire veţi fi omorâţi.

Continuară drumul. Spionii fuseseră prinşi, dar Winnetou mergea în frunte.

După puţin timp, ajunseră din nou la acel curs de apă după care trebuiau s-o pornească la stânga, înspre munţi. Călăreţii cotiră. Nu-şi spuneau nimic, căci s-ar fi putut ca vreo iscoadă să ştie englezeşte atât cât să priceapă ce vorbeau.

După o jumătate de eră, se întâlniră cu Winnetou care ajunsese mult înainte.

– Fraţii mei pot să descalece, spuse el. Shoshonii sunt pe aici, prin păduricea de pe colină. O luăm după ei.

Nu era uşor datorită prizonierilor care trebuiau să rămână legaţi de cai. Sub copaci se întunecase de tot. Trebuiau să pipăie cu o mână înainte şi cu alta să tragă caii după ei. Winnetou şi Old Shatterhand făceau lucrul cel mai greu. Acum se vedea ce preţioşi erau cei doi cai, căci ei alergau după stăpânii lor, ca nişte câini şi, cu toate că drumul era greu. Ei mergeau în cea mai mare linişte, pe când ceilalţi armăsari, rămaşi în urmă, tot se auzeau.

– În fine, marea încercare fu învinsă. Apaşul îşi opri calul.

– Fraţii mei au ajuns, spuse el. Pot să-şi lege caii şi apoi să ne ajute să legăm prizonierii de copaci.

Ascultară această poruncă. După ce spionii fură legaţi de copaci, le puseră căluşul în gură, aşa că puteau respira

doar pe nas şi nu puteau vorbi ori striga. Apoi apaşul le spuse celorlalţi să-l urmeze.

– Merseseră numai câţiva paşi înainte. Valea pe care veniseră dinspre răsărit, o luă spre apus. Jos era căldarea văii, despre care vorbise Winnetou. De acolo se vedea lumina focului. Se vedea doar lumina şi nimic altceva. Restul era cufundat în beznă.

– Acolo e Rotofeiul meu, zise Davy. Ce-o fi făcând?

– Ce poate face un prizonier al indienilor? Nimic!, răspunse fiul „Vânătorului de Urşi”.

– Ah, nu-l cunoşti pe Dick al meu, măi băiete! Sigur că are el un plan în care ar putea să plece aşa, puţin la plimbare, chiar în noaptea asta, fără ştirea pieilor roşii.

– Fără noi nu l-ar putea face, zise Old Shatterhand. Cred că s-a şi gândit la noi.

– Atunci să nu pierdem vremea. Repede jos, domnule!

– Încet şi cu precauţie, unul după altul. Dar trebuie să stea cineva cu caii şi cu prizonierii, cineva în care să avem încredere. Wohkadeh!

– Eh, eh!, zise tânărul indian, încântat de încrederea pe care i-o arăta Shatterhand.

Era de fapt o mare îndrăzneală să-l lase pe indian singur cu prizonierii şi caii, unde aveau tot avutul lor; dar sinceritatea cu care Wohkadeh îi răspunsese lui Old Shatterhand îi câştigase acestuia inima. Old Shatterhand avea încredere în calmul tânărului indian, însuşire trebuincioasă la lucrul pe care-l avea de făcut.

– Fratele meu roşu va sta lângă prizonieri, cu cuţitul în mână, îi zise el şi când vreunul dintre shoshoni va încerca s-

o şteargă sau să facă zgomot, atunci poate să-i ia piuitul.

– Aşa va face Wohkadeh, răspunse acesta cu un ton în care se ghicea seriozitate.

Îşi scoase pumnalul şi se lăsă jos, între prizonieri. Cei cinci oameni începură să urce anevoie.

Drumul era destul de povârnit. Copacii erau deşi şi între ei era atâta frunziş, încât curajoşii oameni, cu atenţia încordată, înaintau cu mare greutate. Nu trebuiau să facă nici un zgomot. Ruperea unei crengi putea să le trădeze prezenţa.

Winnetou o luase înainte. Ochii lui desluşeau bine lucrurile în întuneric. După el venea fiul „Vânătorului de urşi”, apoi Davy, apoi negrul, iar Old Shatterhand era ultimul.

Trecuseră mai bine de trei sferturi de oră până să fi parcurs o distanţă pentru care, în timpul zilei, le-ar fi trebuit cel mult 5 minute. Acum erau jos, în căldarea văii, la liziera pădurii, căci fundul văii era plin cu iarbă, nu cu copaci. Din loc în loc se înălţa câte un arbust singuratic.

Focul dădea oarecare lumină. Nu era acoperit, ca la indieni, ceea ce arăta că shoshonii se credeau în siguranţă.

În timp ce albii pun lemnele unele peste altele, aşa că toate iau foc dintr-o dată, făcând o groază de fum şi împrăştiind flacăra, care poate fi desluşită de departe, indienii aşează vreascurile cu vârfurile spre centru, ca razele unui cerc. La mijloc arde domol o flacără care trebuie întreţinută mereu, căci vreascurile sunt împinse mai departe, pe măsură ce ard. E un foc îndestulător pentru nevoile pieilor roşii, o flacără mică, uşor de ascuns, şi care

face atât de puţin fum, încât nici de la distanţă nu poate fi văzut. Ei ştiu să aleagă şi soiul de lemn care, atunci când arde, împrăştie cel mai puţin miros, pentru că mirosul de fum, în Vest, este nespus de primejdios. Indienii îl simt de la foarte mare distanţă.

Focul aici era menţinut după obiceiul albilor şi mirosul de carne prăjită inundase valea.

Winnetou trase aer în piept şi şopti:

– Mokasşi-si-tşeh, spinare de bivol.

– Avea un miros aşa de pătrunzător, că reuşi să deosebească şi partea animalului din care fusese tăiată carnea.

– Văzură trei corturi mari. Făceau împreună un triunghi ascuţit, al cărui vârf se afla chiar lângă cei care ascultau. Cel mai apropiat cort era împodobit cu pene de vultur; aşa că acolo se afla şeful. La mijlocul triunghiului ardea focul.

Caii pieilor roşii păşteau liberi prin iarbă. Războinicii se aflau la foc şi îşi tăiau hartane din friptura care se prăjea într-o ţeapă.

– Cu toate că erau siguri că nu poate să-i atace nimeni, puseseră câţiva paznici care dădeau ocol locului.

– A naibii poveste!, bombăni Davy. Cum ne scoatem noi prietenii de acolo? Ce credeţi domnilor?

– Mai întâi, zi-ne tu părerea ta, domnule Davy!, zise Old Shatterhand.

– A mea? Habar n-am.

– Fă bine şi te gândeşte.

– Nu ajută la nimic. Altfel gândisem eu treburile. Dar aceşti şerpi roşii sunt cam tâmpiţi. Se înghesuie toţi în

mijlocul corturilor, la foc, încât n-ai cum să-i scoţi de acolo. Asta puteau să n-o facă!

– Se pare că-ţi plac treburile uşoare, domnule! Poate ai vrea ca indienii să pună un tramvai de la corturi până la noi şi să ţi-l trimită pe Rotofei pe osii. Pentru asta nu trebuia să vii în Vest.

– Clar! Măcar de-am şti unde sunt ăia doi!

– Bănuiesc că în al şefului.

– Atunci am să vă fac o propunere. O luăm încet, încet, cât putem mai aproape şi când ne văd, sărim pe ei. Facem un scandal groaznic, să creadă că suntem o sută de barosani. De frică or s-o ia la fugă. Îi luăm pe prizonieri din cort şi fugim cât putem. Ce ziceţi de ideea mea?

– E o prostie.

– Ah, şi crezi dumneata c-o să găseşti ceva mai bun?

– Nu zic c-aş găsi ceva mai bun, dar nici la fel de prost.

– Domnule, asta-i o ofensă! Eu sunt Davy, Lunganul!

– Asta ştim. Nu e vorba de ofensă. Vă daţi seama că indienii au armele la îndemână. N-o să fie atât de tâmpiţi să ne creadă aşa mulţi cât vrei dumneata. Dacă sărim pe ei, o să fie o clipă speriaţi, dar numai o clipă; sunt de zece ori mai puternici. Şi chiar dacă i-am bate, ar curge prea mult sânge şi asta trebuie înlăturat. Nu e mai bine să aflăm o cale care să ne ducă direct la ţintă, fără să curgă sânge?

– Da, domnule, dacă ai vreo asemenea idee, meriţi toată laudă.

– Poate că deja o am. Aş vrea să aud ce zice Winnetou despre ideea mea.

Old Shatterhand discută o vreme cu căpetenia, în limba

apaşilor, pe care ceilalţi n-o pricepeau, apoi se întoarse spre Pitt Lunganul.

– Vom da lovitura numai eu şi Winnetou. Voi staţi aici. Chiar dacă după două ore nu ne întoarcem, staţi pe loc şi nu faceţi nimic. Numai dacă auziţi un greiere târâind de trei ori, atunci trebuie să ne daţi ajutor.

– În ce fel?

– Luând-o încet şi nevăzuţi spre cel mai apropiat cort. Winnetou şi cu mine ne strecurăm până acolo. Dacă avem probleme, vă dăm semnalul.

– Dar cum poţi imita un greiere?

– Cu un fir de iarbă. Stingi mâinile una-ntr-alta, îţi atingi degetele mari şi pui între ele un fir de iarbă bine întins. Între cele două noduri ale degetelor rămâne un locşor, în care poate să se mişte firul de iarbă. E un fel de instrument muzical. Dacă sufli scurt, „fir-fir-fir”, în firul de iarbă lipindu-ţi gura de deget, se aude un ţârâit foarte asemănător cu acela al greierului. Sigur că trebuie să ştii cum să faci.

Atunci, Winnetou spuse:

– Fratele meu poate să spună aceste lucruri şi mai târziu. Să mergem!

– Bine! Să luăm şi semnele la noi?

– Da, să afle shoshonii cine a trecut pe la ei! Oameni din Vest şi indieni de seamă folosesc unele semne ca să facă cunoscută prezenţa lor prietenilor sau duşmanilor. De pildă, un indian îşi taie semnul în urechea, în obrazul, în fruntea sau în mâna celui ucis. Cine găseşte mai târziu cadavrul şi cunoaşte semnul, află cine l-a ucis şi i-a luat scalpul.

Din copacul cel mai apropiat, Winnetou şi Old

Shatterhand îşi tăiaseră câteva rămurele şi le înfipseră la cingătoare. Puteau să facă cu ele semnele cunoscute indienilor, ca fiind ale lor. Puştile nu le luară.

Porniră apoi încet, încet, culcaţi la pământ, spre cortul ştiut care se afla la vreo optzeci de paşi.

Capitolul VI – La shoshoni

Ca să ajungi la duşmani, în Vest nu e un lucru uşor. Dacă primejdia nu e mare şi nu trebuie să lase urme, omul poate să se târască pe mâini şi pe genunchi. Târâitul acesta lasă însă urme mai ales pe iarbă. Dacă e obligat să nu lase urme, atunci trebuie să meargă sprijinit numai pe vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. În astfel de situaţii toată greutatea corpului se sprijină pe vârful degetelor. Pentru aceasta trebuie o putere neobişnuită şi un exerciţiu de ani de zile. Ca pe orice înotător şi pe cel ce se furişează îl paşte primejdia vreunui cârcel căruia nu-i urmează, decât descoperirea şi moartea.

În timp ce se furişează, omul trebuie să privească bine

pământul şi n-are voie să-l atingă până nu l-a cercetat. Dacă, de pildă, mâna sau piciorul ating o rămurică neobservată, uscată, şi o frânge, acest zgomot poate aduce după sine cele mai primejdioase urmări.

Unii vânători îşi dau seama, după zgomot, dacă cel care l-a făcut a fost om sau animal. Cu timpul simţurile omului din Vest devin atât de ascuţite, încât el poate auzi şi un gândac sau o frunză veştedă, fie că ea cade singură sau a fost atinsă cu mâna.

Cel dibaci va pune vârfurile picioarelor în acelaşi loc unde a pus vârfurile degetelor de la mâini, căci astfel urmele se pot şterge mult mai uşor.

– Uneori e nevoie ca urmele să se şteargă. Omul din Vest foloseşte expresia „a distruge”. Întoarcerea este cea mai grea parte a furişării. Nimeni nu trebuie să afle că locul a fost atins de cineva. De aceea, ' la întoarcere se şterg urmele de la venire. Aceasta se face cu mâna dreaptă, iar echilibrul e menţinut de degetele de la mână şi de la piciorul stâng. Această încercare necesită o încordare maximă a vânătorului.

Aşa se întâmpla şi acum. Old Shatterhand în faţă, urmat de Winnetou înaintau amândoi aşa cum am spus. Albul cerceta pământul, centimetru cu centimetru, iar indianul încerca să se ţine exact după cel dinţii.

Iarba era înaltă de un cot. Pe de o parte această le folosea, pentru că le ascundea trupurile, pe de altă parte acesta era un neajuns, pentru că în iarba înaltă fiecare urmă se vede mai uşor.

Vedeau tot mai clar cum era aşezat adăpostul,

împrejmuirea era păzită de un indian. Cum ar fi putut ajunge până la cort fără să-i vadă nimeni?

– Să prindă Winnetou paznicul?, şopti şeful apaşilor.

– Nu, zise Shatterhand. Încrede-te în mine. Încet, încet, asemeni unor reptile, se răsuceau prin iarbă şi astfel ajunseră tot mai aproape de paznic.

Era tânăr şi nu avea altă armă decât un pumnal şi o puşcă care îi atârna leneşă pe umăr. Era îmbrăcat într-o piele de bivol. Faţa îi era vopsită în culorile războiului, cu dungi roşii şi negre, aşa că nu i se puteau vedea bine trăsăturile. Nu se uita la cei doi; ci mai degrabă spre adăpost. Mirosul cărnii îl momea ca pe un puşti... Chiar dacă s-ar fi uitat spre locul de unde veneau cei doi, tot nu i-ar fi văzut, căci trupurile lor întunecate nu se deosebeau nicicum de iarbă. Cei doi se şi mişcau cu mare atenţie doar în umbră, în umbra pe care o făcea cortul în partea opusă focului. Se aflau la opt paşi de paznic.

Tot păşind încoace şi încolo, el turtise iarba numai într-o direcţie. Old Shatterhand şi Winnetou hotărâră să-l atace din această parte.

După ce ajunse la punctul cel mai depărtat, paznicul se întoarse, agale. Trecu pe lângă ei şi era în umbră.

– Repede!, murmură Winnetou.

Old Shatterhand se ridică. Făcu două salturi uriaşe, ajunse în spatele indianului, care auzind mişcarea se întoarse; pumnul lui Shatterhand îl lovise însă necruţător şi paznicul se prăbuşi la pământ.

Winnetou fu imediat lângă Old Shatterhand.

– A murit?, întrebă el.

– Nu! A leşinat.

– Fratele meu poate să-l lege. Winnetou îi ia locul: Luând puşca paznicului la umăr, el începu să păşească încoace şi încolo la fel ca shoshonul, De la distanţă asemănarea era perfectă. Între timp, Shatterhand ajunsese până la cortul şefului. Vru să ridice puţin pânză ca să privească înăuntru, dar aceasta era atât de întinsă, încât nu putu s-o ridice, aşa că o desprinse de pe par.

Lucrul trebuia făcut cu cea mai mare atenţie. Ar fi putut fi văzut dinăuntru şi atunci totul ar fi fost pierdut. Lungindu-se bine pe pământ, ridică încet marginea pânzei. Putea să vadă înăuntru…

Avu o mare surpriză. Nici prizonierii şi nici vreun shoshon nu se aflau acolo. Doar şeful singur stătea pe o piele de bivol, fumând mirositorul Kinnik-kinnik, făcut din tutun cu scoarţă de salcie sau cu frunze de cânepa sălbatică, şi privind la agitaţia din jurul focului de popas. Era cu spatele la Old Shatterhand.

Acesta ştia ce avea de făcut, dar nu voi să lucreze fără îngăduinţa apaşului. Lăsă pânza jos, se întoarse de la cort, luă un fir de iarbă şi îl puse între cele două degete mari. O singură dată se auzi un ţârâit subţire.

– „Tho-ing-kai”. Cânta greierele, zise un shoshon de la foc.

Ce fel de greiere era acela, n-avea de unde şti! Târâitul era un semn pentru Winnetou. Apaşul îşi păstră pasul măsurat până în umbra cortului, unde nimeni nu l-ar fi putut zări. Aşeză puşca în iarbă, lăsându-se jos şi se furişă spre cort. Ajuns acolo, şopti:

– Ce vrea fratele meu?

– Trebuie să schimbăm planul, spuse Shatterhand. Prizonierii nu sunt în cort.

– Asta nu-i bine, pentru că acum o s-o luăm înapoi şi o să ne târâm spre celelalte corturi. Asta poate să ţină până la ziuă.

– Poate că nu e nevoie căci Pithka-petay, „Viteazul Zimbru”, e înăuntru.

– Ah! Şeful? Singur?

– Da!

– Nu-i nevoie decât să-l luăm prizonier. Dacă-l luăm prizonier pe şef, îi vom sili pe shoshoni să-i elibereze pe Rotofeiul şi Hobble-Frank!

– Ai dreptate, frate. Dar shoshonii de la foc nu pot să vadă în cort?

– Ba da! Lumina focului însă nu bate până aici:

– Vor vedea imediat că şeful nu mai este acolo.

– Vor crede că s-a tras mai la umbră. Fratele meu Winnetou să fie gata pentru ajutor, dacă nu reuşesc dintr-o dată.

Şoptiseră atât de uşor, că nici un zgomot nu se auzi până la cort.

Winnetou ridică încetişor pânza, astfel ca Old Shatterhand întins la pământ să reuşească să se strecoare înăuntru. „Viteazul Zimbru” nici nu simţise primejdia care se apropia.

Shatterhand intrase în cort. Apaşul se furişă pe jumătate înăuntru ca, eventual, să-i poată da ajutor. Putea să ajungă uşor la shoshon.

Repede, acesta fu apucat de gât. „Viteazul Zimbru” lăsă pipa să-i cadă şi bătu aerul cu braţele până când rămase inert. Old Shatterhand îl trase din cercul de lumină în bezna cortului, îl lăsă jos şi trăgându-l după el, ieşi afară.

– E bine!, şopti Winnetou. Cum îl cărăm de aici? Trebuie să-l purtăm şi pe el şi să ştergem şi urmele.

– E greu.

– Şi cu paznicul pe care l-am legat ce facem?

– Îl luăm şi pe el. Cu cât avem mai mulţi shoshoni prizonieri, cu atât mai repede ni-i dau indienii pe cei prinşi.

– Atunci fratele meu are să-l poarte pe şef şi Winnetou îl va căra pe celălalt. Urmele nu le vom putea însă şterge şi va trebui să revenim.

– Da, din păcate! Se pierde o groază de timp şi noi...

Se opri. Se întâmplase ceva, care-i făcu să se decidă urgent. Se auzise un ţipăt puternic:

– „Tiguw-ih, tiguw-ih!” strigă glasul. Duşmani, duşmani!

– E paznicul. S-o ştergem!, spuse Shatterhand. Prinşii îi luăm cu noi.

– Winnetou fugi la locul unde se afla shoshonul legat, îl urcă pe umeri şi fugi cu el. Old Shatterhand mai rămase în spatele cortului preţ de câteva clipe. Scoase crenguţele tăiate, mai înălţă o dată pânza cortului şi le înfundă în pământ încrucişate. Apoi, îl luă pe şef şi fugi cu el.

– Shoshonii erau aproape de foc. Ochii lor, obişnuiţi cu lumina, nu putură să vadă deodată în întunericul nopţii, aşa cum gândise şi Shatterhand. Se ridicaseră în picioare şi se holbau în noapte, fără să vadă ceva. Pe de altă parte, ei nici nu-şi dădeau seama de unde venea strigătul de ajutor.

Winnetou şi Old Shatterhand se întoarseră înapoi, teferi.

– Pe drum, apaşul trebuie să se oprească puţin. Cu greu reuşise să astupe gura shoshonului cu mâna, dar prizonierul, deşi nu putuse să mai strige o dată după ajutor, scoase un geamăt aşa de puternic, încât Winnetou se opri brusc şi îl strânse de beregată.

– Pe cine aduceţi?, întrebă Pitt Lunganul când cei doi shoshoni fură azvârliţi jos.

– Prizonieri, zise Shatterhand. Astupaţi-le gurile, iar pe şef legaţi-l.

– Şeful? Dumnezeule! Ce lovitură! Despre asta o să se audă! Să-l iei pe „Viteazul Zimbru” din mijlocul indienilor lui! Asta numai Old Shatterhand şi Winnetou puteau s-o facă!

– Prea multă vorbă! Trebuie să urcăm pe deal, unde ne sunt caii!

– Fratele meu nu trebuie să se grăbească, zise apaşul. Putem vedea mai bine de aici ce fac shoshonii.

– Winnetou are dreptate, zise Shatterhand. Nu cred să se gândească shoshonii să vină până aici. Ei nu ştiu cu cine au de-a face. Nu ştiu câţi suntem. Îşi vor pune mai întâi adăpostul în siguranţă. Doar în zori vor putea face ceva. Winnetou le va da o lecţie şi le va tăia curajul de a pleca de la adăpost. Apaşul îşi luă pistolul şi îl îndreptă cu ţeava aproape de pământ. Shatterhand îl înţelese imediat.

– Stai, zise el. Nu trebuie să se desluşească scânteia, pentru a nu-şi da seama unde ne aflăm, li putem păcăli cu ecouri. Daţi-mi hainele, domnilor.

– Pitt Lunganul îşi luă de pe umeri faimoasa sa manta de

cauciuc. Ceilalţi ascultară, de asemeni, porunca lui Shatterhand. Hainele fură ţinute în fata şi Winnetou nu făcu decât să apese de două ori pe trăgaci. Bubuiturile fură repetate de pereţii văii şi, fiindcă scânteia nu se zărise, shoshonii nu putură afla din ce parte pornise împuşcătura. Răspunsul lor fu un urlet îngrozitor. Mai devreme, ei încercaseră să-i vadă of duşmani, dar Old Shatterhand şi Winnetou se aflat în siguranţă.

Mai mulţi războinici roşii se adunară la intrarea cortului. Priviră înăuntru şi văzură că e gol.

– „Viteazul Zimbru" a şi plecat să întrebe paznicul, zise unul dintre ei.

– Fratele meu se înşeală, răspunse un altul. Şeful nu putea să iasă din cort fără să-l vedem.,

– Dar nu-i aici!

– Nici n-a putut să plece.

– Atunci Wakon-tonka, Spiritul Rău, l-a făcut să dispară. Un indian mai bătrân îi împinse pe ceilalţi mai la o parte, spunând:

– Spiritul rău poate ucide, poate aduce nenorociri. Dar un războinic nu poate să dispară din cauza lui. Dacă Şeful nostru n-a ieşit din cort şi nici n-a dispărut, atunci a... După ce spuse acestea, bătrânul se opri. Între timp pânza cortului fu dată într-o parte şi flacăra focului lumină încăperea. Bătrânul intră şi se aplecă.

– Ah! Strigă el. Căpetenia a fost răpită! Nimeni nu răspunse.

– De ce nu credeţi, zise el. Aici a fost desfăcută pânza, aici sunt crenguţele înfundate în pământ. Ştiu acest semn.

Este al lui Nonpay-klama căruia feţele palide îi zic Old Shatterhand. El. L-a răpit pe „Viteazul Zimbru”. Atunci se auziră cele două împuşcături ale apaşului.

– Stingeţi repede focul, porunci bătrânul. Duşmanul nu trebuie să aibă o ţintă sigură.

– Shoshonii dădură repede la o parte lemnele aprinse şi focul se stinse. Bătrânul shoshon devenise, în lipsa celorlalţi, căpetenie. Se făcuse întuneric în adăpost. Indienii făcură cerc în jurul corturilor, ca să-i primească pe duşmani, din orice parte ar fi venit ei. Patru paznici păzeau împrejurimea. Când s-au auzit împuşcăturile, trei din ei s-au retras imediat. Al patrulea însă lipsea. Al patrulea era chiar Moh-aw[20]. Fiul şefului. Un shoshon se oferi să plece în căutarea lui. Se trânti în iarbă şi porni pe direcţia unde ar fi trebuit să se afle cel dispărut. După o vreme veni înapoi cu puşca lui Moh-aw. Era o dovadă că fiul căpeteniei păţise ceva. Bătrânul se sfătui cu ceilalţi indieni. Hotărâră să păzească mai ales corturile unde se aflau prizonierii, să lege caii foarte aproape de tabără şi să aştepte zorii. Doar atunci puteau să vadă ce e de făcut. În acelaşi timp, vânătorii avuseră grijă ca prizonierii să nu facă zgomot, ei înşişi fiind foarte atenţi să nu se audă nimic.

– Fraţii mei pot auzi cum shoshonii îşi adună caii. Până în zorii zilei vor sta lângă corturi şi nu vor face nimic, spuse Winnetou. Putem pleca.

– Da, să ne retragem puţin, gândi şi Old Shatterhand. Vom aştepta până dimineaţă. Oihtka-petay trebuie să afle ce vrem noi de la el. Nu ştia că prinsese ceva mai de preţ

[20] Zis şi „Moskito” — Ţânţarul

decât îşi dădea seama. Îl ridică pe „Viteazul Zimbru”, care între timp îşi revenise, îl luă pe umeri şi începu să suie. Ceilalţi îl urmau. Winnetou îl purta pe Moh-aw. După un urcuş greu, ajunseră la locul unde îl lăsaseră pe Wohkadeh. Pitt Lunganul îşi desfăcu laţul şi zise:

– Aduceţi-i aici. Să-i legăm lângă ceilalţi.

– Nu! Îl opri Old Shatterhand. Plecăm imediat.

– Crezi că aici nu suntem în siguranţă? Shoshonii ne vor lăsa bucuroşi în pace. Dacă nu le facem nimic, le pare bine.

– Ştiu şi eu asta, Pitt. Trebuie însă să vorbim cu şeful, poate şi cu ceilalţi. Va trebui să le scoatem căluşul şi atunci s-ar putea ca printr-un răcnet să dea de ştire alor lui şi să fie auziţi.

– Fratele meu are dreptate, spuse Winnetou. Winnetou cunoaşte un loc unde poate poposi cu fraţii săi şi cu prizonierii.

– Ne trebuie un foc, adăugă Old Shatterhand, se poate aşa ceva?

– Da, legaţi prizonierii de cai.

– Micul convoi se puse în mişcare, în noapte, prin pădure, avându-l pe Winnetou călăuză. Înaintau foarte încet, pas cu pas. Pentru o astfel de distanţă făcuseră o groază de timp. Apaşul se opri.

Prizonierii nu ştiau pe a cui mână încăpuseră. Cele două iscoade nu putuseră vedea că mai fuseseră prinşi doi oameni. Şeful nu ştia că fiul lui fusese prins. De aceea, Winnetou îi despărţise.

Old Shatterhand avusese grijă să-i înşele pe cei care voiau să afle numărul oamenilor din grupul său. El hotărî să

stea de vorbă singur, mai întâi cu şeful. Ceilalţi trebuiau să se retragă. Adună de pe jos vreascuri uscate şi aprinse un foc. Într-un loc deschis, numai de câţiva paşi, apaşul se oprise. Locul era înconjurat de copaci. Ferigile şi spinii făceau un gard des, nelăsând să se vadă flacăra focului. Cu ajutorul unui amnar, Old Shatterhand aprinse vreascurile, apoi tăie câteva ramuri şi înteţi focul. Nu-i trebuia un foc prea mare. Shoshonul îl privea încruntat pe vânătorul alb. Când termină pregătirile, Old Shatterhand îl aduse pe prizonier lângă foc şi îi scoase căluşul. Indianul nu arătă prin nimic că se simte mai uşurat. Războinicul indian trebuie să ştie să se ascundă. Old Shatterhand îl privi în ochi. Shoshonul era foarte vânjos şi purta îmbrăcăminte din piele de bou de croială indiană, fără nici o podoabă. Numai pe la cusături avea smocuri de păr scalpat şi la brâu îi atârnau vreo douăzeci de scalpuri, nu toată pielea de pe cap, ci numai nişte bucăţi mici de mărimea unor monede, luate din pielea creştetului.

– Avea trei cicatrici pe obraz. Stătea acolo, cu faţa nemişcată, privind focul, fără să-l învrednicească pe alb cu vreo privire.

– „Oihtka-petay” nu poartă semne de război, zise Old Shatterhand. Atunci de ce se poartă ca un duşman?

Pentru că nu i se răspunse, el continuă:

– Căpetenia shoshonilor e înspăimântată? De ce nu-mi răspunde?

Old Shatterhand ştia obiceiurile indienilor. Indianul se mânie şi-i răspunse:

– Oihtka-petay nu ştie ce este frică. El nu se teme nici de

duşmani, nici de moarte.

– Şi totuşi se poartă ca şi cum i-ar fi frică. Un adevărat războinic îşi pictează pe faţă culorile războiului înaintea luptei. Aşa e cinstit şi curajos, căci inamicul ştie atunci că trebuie să se apere. Dar căpetenia shoshonilor a avut chipul curat, şi totuşi i-a atacat pe albi. Am sau nu am dreptate? Ce spune „Viteazul Zimbru” spre a se apăra?

Indianul lăsă privirea în jos:

– „Viteazul Zimbru” nu-i însoţea pe războinici, când albii au fost atacaţi.

– Asta nu e o scuză. Dacă era cinstit, îi elibera imediat pe prinşi. Eu n-am auzit că shoshonii ar fi dezgropat securea războiului. Îşi pasc turmele la apele Tongue şi Big Horn, intră în casele albilor şi, cu toate astea, „Viteazul Zimbru” atacă oameni de care n-a fost atacat vreodată. Nu crede „Viteazul Zimbru” că numai un laş se poartă astfel?

Indianul îl privi pe furiş pe alb; dar privirea arăta cât e de înfuriat. Totuşi, el rosti cu glas potolit:

– Tu eşti un viteaz? Care-i numele tău? -

Pentru că nu primi nici un răspuns, el continuă:

– Feţele palide pot purta arme şi nume, chiar dacă sunt fricoşi. Cu cât sunt mai ticăloşi, cu atât sunt mai lungi numele lor. Al meu îl ştii. Îţi dai seama că nu sunt un laş.

– Atunci eliberează-i pe albi şi bate-te apoi cinstit cu ei.

– Au cutezat să vină la „Lacul sângelui”. Ţinutul e sfânt pentru noi. În el, spiritele războinicilor noştri omorâţi şi-au aflat liniştea. Călcând pe aici, prizonierii albi trebuie să moară.

– Atunci vei muri şi tu!

– „Viteazul Zimbru” a spus deja că nu-i este frică ide moarte. El chiar şi-o doreşte!

– De ce?

– A fost făcut prizonier de către un alb, luat din propriul wigwam de către o faţă palidă şi şi-a pierdut onoarea. El nu va vorbi, ci va sta întins pe nisip, fiind devorat de vulturii de stârvuri, pentru că nu merită nici să stea în mormânt ca orice războinic!

– Shoshonul rostise acestea fără grabă, fără a-şi mişca vreo trăsătură a feţei, dar din fiecare cuvânt se vedea că este deznădăjduit. Aşa cum gândea el, avea dreptate. Era extrem de ruşinos că fusese luat din cortul păzit de oamenii săi. Old Shatterhand fu emoţionat de ce-i spusese căpetenia, dar acest lucru nu se putea ghici pe faţa sa. Ar fi fost o jignire şi mai mare. De aceea zise:

– Oihtka-petay îşi merită soarta, dar poate să mai trăiască, chiar dacă e prizonierul meu. Va fi liber, dacă la rândul său va elibera cele două feţe palide.

– Indianul îi replică dispreţuitor:

– Oihtka-petay vrea să moară. Leagă-l la stâlpul caznelor. El nu mai poate vorbi de faptele care l-au făcut faimos, dar, chinuit de moarte, nici măcar nu va clipi.

– Nu te leg la stâlpul caznelor. Sunt creştin. Când trebuie să ucid un animal, îl ucid pentru a nu-l chinui. Tu ai muri degeaba. Oricum, îi voi elibera pe prizonierii tăi.

– Încearcă doar! Pe mine m-ai surprins cu viclenia ta, m-ai ameţit şi m-ai târât prin întuneric. Războinicii shoshoni sunt acum avertizaţi. Nu vei putea elibera feţele palide. Au venit, la „Lacul sângelui”, şi pentru aceasta vor muri încet.

L-ai învins pe „Viteazul Zimbru”. El trebuie să moară. Fiul său însă, Moh-aw, trăieşte. El e mândria sufletului său şi îl va răzbuna. Acum Moh-aw s-a vopsit în culorile războiului şi va omorî feţele palide. După aceea, se va scălda în sângele lor şi va fi apărat de duşmănie.

– În tufişuri se auzi un foşnet. Fiul „Vânătorului de Urşi” se aplecă la urechea lui Old Shatterhand şi-i şopti:

– Domnule, vreau să vă spun că paznicul prins este chiar fiul şefului, l-a spus asta lui Winnetou.

Old Shatterhand îi răspunse la fel de încet.

– Winnetou să-l trimită aici, imediat. Să vină cu el Pitt Lunganul şi apoi să stea lângă el.

Martin se depărta. Old Shatterhand se întoarse spre indian, spunându-i:

– Nu mi-e teamă de „Moskito”. Îl voi lua prizonier ca şi pe tine.

Indianul nu se mai putu stăpâni, pentru că Old Shatterhand îi vorbise cu dispreţ despre fiul lui. Îşi încruntă sprâncenele, ochii îi erau înflăcăraţi de mânie. Spuse:

– De ce vorbeşti astfel despre Moh-aw? La privirea lui o să intri în pământ. S-a luptat cu sioucşii ogellalla şi pe mulţi dintre ei i-a înfrânt. Are privire de vultur şi aude că bufniţa noaptea. Nimeni nu-l poate înfrânge, şi pentru tatăl său răzbunarea lui va fi cruntă asupra feţelor palide.

– Pitt Lunganul veni purtându-l pe indian pe umeri. Păşi peste tufiş cu picioarele sale lungi şi zise:

– Uite-l şi pe băieţaş.

– Pune-l jos, Pitt, să stea lângă celălalt. Scoate-i şi căluşul..

– Ah, domnule, daca-i şti cât aş vrea să-i aud guriţa.

Când „Moskito” se ridică, shoshonii se priviră unul pe altul îngroziţi. Şeful tăcu şi nu se mişcă. Roşul pielii se transformase într-un alb de culoarea varului. Fiul însă ţipă:

– Ah! Şi Oihtka-petay a fost capturat! Jale mare este în wigwamul shoshonilor. Marele spirit ne-a uitat.

– Taci! Ţipă tatăl. Nici o femeie shoshonă nu va plânge, când vom fi târâţi în negura morţii. N-am avut minte nici cât broaştele râioase care se lasă înghiţite de şerpi. Ruşine pentru amândoi!

Atunci Pitt se întoarse la porunca lui Old Shatterhand:

– Să vină şi ceilalţi. Numai Winnetou să rămână acolo!

Pitt se ridică şi pleacă.

– Mă vede „Viteazul Zimbru” speriat de privirea fiului său? Nu vreau să vă jignesc. Şeful shoshonilor e cunoscut pentru vitejia sa şi pentru înţelepciune. Moh-aw va fi la fel de înţelept şi de viteaz. Puteţi fi liberi, dacă ne daţi prizonierii albi.

Tânărul tresări de bucurie, dar tatăl său îl privi mânios şi izbucni:

– „Viteazul Zimbru” şi „Moskito” au căzut fără luptă în mâinile ticăloaselor feţe palide. Nu merită să mai trăiască. Doar moartea poate şterge ruşinea care a căzut asupra lor. La fel însă vor muri şi feţele palide prizoniere şi acei care vor cădea în mâna shoshonilor...

Tăcu. Privi îngrozit la cele două iscoade pe care le aduceau Pitt, negrul şi Martin.

– De ce tace „Viteazul Zimbru”? Întrebă Old Shatterhand. Spaima i-a cucerit inima?

Şeful privi, uimit, în jos, tăcând. Ramurile din spatele său se mişcau, fără ca el să-şi dea seama. Old Shatterhand văzuse figura apaşului apărând şi-l privi întrebător. Winnetou îi răspunse printr-un uşor semn al capului.

– Oihtka-petay poate vedea acum că nu va câştiga o nouă biruinţă, zise Old Shatterhand. Dar el trebuie să înţeleagă că noi nu vrem să-i omorâm pe vitejii shoshoni, ci pe câinii de ogellalla. Puteţi merge în corturile voastre.

– Îl dezlegă pe şef, ştiind că face o faptă îndrăzneaţă, dar cunoscând legile Vestului. Apoi îl dezlegă şi pe „Moskito”.

„Viteazul Zimbru” îl privea buimac. Se smuci, smulse cuţitul lui Martin şi se avânta.

– Ce libertate poate fi asta? Femeile bătrâne vor râde de noi, pentru că am fost doborâţi de nişte câini fără nume! Fraţii noştri se vor hrăni cu şoareci, în timp ce ei vor mânca muşchi de urşi şi de bivol veşnici! Numele noastre sunt pătate. Numai propriul nostru sânge va putea spăla pata. Oihtka-petay va muri, dar înainte de aceasta va trimite în câmpiile veşnice sufletul fiului său.

Se repezi asupra fiului său pentru a-i înfige cuţitul în inimă. „Moskito” nu se clinti, era pregătit să primească lovitura tatălui său.

– Oihtka-petay!, strigă cineva în spatele său. Era un glas care-l opri. Se întoarse, ridicând braţul cu cuţitul. În faţa să se afla însăşi căpetenia apaşilor, Shoshonul îşi lăsă braţul moale.

– Winnetou!, strigă el.

– Căpetenia shoshonilor îl consideră pe Winnetou un coiot?

– Cine ar putea să spună aşa ceva?, răspunse cel întrebat.

– Chiar Oihtka-petay a spus-o. Nu le-a zis el câini fără nume acelora care l-au învins?

Shoshonul lasă să-i cadă cuţitul din mână.

– Winnetou este cel care a învins?

– Nu, dar fratele lui alb este acela. Winnetou îl arătă pe Old Shatterhand.

– Uf, uf!, izbucni „Viteazul Zimbru”, Albul acesta este Nonpay-klama, pe care feţele palide îl numesc Old Shatterhand?

Ochii lui se plimbau miraţi de la Winnetou la Old Shatterhand. Winnetou spuse:

– Ochii fratelui meu roşu erau la fel de obosiţi ca şi mintea sa. Aşa că nu putea gândi că numai cu o lovitură de pumn un om i-a luat răsuflarea. Oihtka-petay trebuia să-şi dea seama că acela e un viteaz cu mare nume.

Shoshonul îşi dădu pumni în cap şi spuse:

– Oihtka-petay a avut creier, dar n-a avut minte.

– Da, el este Old Shatterhand, cel ce l-a înfrânt. Mai vrea fratele roşu să moară?

– Nu, spuse el. Poate să trăiască.

– Vrând să meargă de bună voie în câmpiile veşnice, el a dovedit că are inima tare. Old Shatterhand l-a trântit la pământ pe Moh-aw. Se simte ruşinat viteazul indian?

– Nu, şi el are dreptul să trăiască,

– Şi Old Shatterhand şi Winnetou sunt acei oameni care au capturat spionii shoshonilor, nu pentru că aceştia le-ar fi duşmani, ci pentru că ei trebuiau să elibereze feţele palide

prizoniere. Old Shatterhand şi Winnetou sunt fraţii curajoşilor indieni.

– Ba da! Oihtka-petay ştie.

– Atunci el are de ales între a ne fi prieten sau duşman! Duşmanii lui vor fi şi ai noştri, dacă el va fi fratele nostru. Dacă nu vrea aşa, oricum îi vom lăsa liberi pe el, pe fiul său şi pe iscoadele sale. Însă Oihtka-petay trebuie să ştie că va curge mult sânge dacă cei doi prizonieri nu vor fi eliberaţi, şi se vor jelui copiii shoshonilor în fiecare wigwam şi la fiecare foc pe care îl vor face. El are de ales. Winnetou atâta a avut de spus.

– Se lăsă o linişte adâncă. Apaşul făcuse prin felul său de a fi şi prin cuvintele sale o impresie deosebită. Oihtka-petay se aplecă, ridică cuţitul care căzuse şi înfipse tăişul până la mâner în pământ. Apoi strigă:

– Aşa cum a pierit ascuţişul acestui cuţit, aşa să moară duşmănia dintre fiii shoshonilor şi vitejii războinici de aici! Scoase cuţitul, îl ridică ameninţător şi zise:

– Cuţitul să izbească pe toţi aceia care sunt împotriva shoshonilor şi fraţilor lor! Howgh!

– Howgh, Howgh! Se auzi împrejur.

– înţeleaptă a fost alegerea fratelui meu, zise Old Shatterhand. Îl vede aici pe „Pitt-Cel-Lung”, vestitul vânător. Ştie el numele feţelor palide prizoniere?

– Nu!

– Sunt „Dick-Cel-Gras” şi „Frank-Şchiopul”, care este prietenul lui Mato-poka, „Vânătorul de Urşi”.

– Mato-poka!, strigă surprins shoshonul. De ce a tăcut şchiopul? Mato-poka nu e fratele shoshonilor?; Nu i-a salvat

el viaţa lui Oihtka-petay, când sioucşi ogellalla îi ţineau calea?

– Ţi-a salvat viaţa? Uite-i atunci pe Martin, fiul său, şi pe negru, credinciosul servitor. Trebuie să-l salvăm pe Mato-poka din mâinile tribului Ogellalla care plănuiesc să-l omoare împreună cu ceilalţi cinci prieteni ai săi.

– Câinii de ogellalla vor să-l schingiuiască pe „Vânătorul de Urşi”? Marele Manitou[21] îi va distruge. Mădularele le vor păli la lumina soarelui, iar din trupuri le va ieşi sufletul. Oare unde se află?

– Sunt sus, în munţii fluviului Yellowstone, unde se află mormântul „Focului Rău”.

– Dar fratele meu, Old Shatterhand, nu i-a ucis cu pumnalul său pe „Focul Rău” şi pe cei doi prieteni ai săi? Atunci să moară şi cei care au încercat să ridice mâna asupra „Vânătorului de Urşi”! Fraţii mei să vină în adăpostul shoshonilor. Vom fuma pipa păcii şi vom ţine sfat. Toţi au fost de acord cu aceasta. Dezlegară iscoadele şi aduseră caii.

– Domnule, eşti un drac de om, îi şopti Pitt lui Old Shatterhand. Toate-ţi reuşesc cu mare uşurinţă. Îmi scot pălăria în faţa dumitale!

Îşi ridică pălăria şi făcu un gest, de parcă ar fi vrut să golească un heleşteu. Porniră. Dibuiau drumul de-a lungul pantei. Stinseseră focul. Ajunşi la marginea prăpăstiei, Moh-aw strigă în adâncime:

– Khun, khun, khun-wah-ka. Aprindeţi focul pentru sfat.

Ecoul repetă strigătul. Fusese auzit jos şi înţeles. Îi

[21] Marele Spirit, zeul suprem al indienilor.

răspunseră câteva glasuri:

– Hang-pa? Cine vine? Strigă cineva puternic.

– Moh-aw, Moh-aw! Răspunse fiul căpeteniei. Ţipătul de bucurie „ha-ha-hi a fost auzit şi puţin mai târziu văzură focul aprins grabnic. Shoshonii recunoscuseră glasul tânărului indian. Cu toate acestea, avură prevederea să trimită câţiva oameni înaintea celui care venea, ca ei să-şi dea seama că nu e nici o teamă. Când şeful şi cu însoţitorii săi ajunseră în tabără, shoshonii se bucurară de revenire, dar pe altă parte, se arătară dornici să ştie cum au dispărut atât de misterios. Se mirau să vadă alături de Oihtka-petay pe feţele palide, dar erau obişnuiţi să nu-şi exprime sentimentale sau surprinderea. Doar bătrânul care poruncise până atunci veni dinaintea şefului şi-i spuse:

– Oihtka-petay e un mare vrăjitor. Pleacă din cort, cum pleacă vorba.

– Au putut crede fraţii mei că „Viteazul Zimbru” a dispărut precum fumul în aer? N-a-ţi avut ochi să vedeţi ce s-a întâmplat?

– Shoshonii au ochi, au găsit semnele marelui vânător alb. Au înţeles că Old Shatterhand a vorbit cu şeful lor. Indianul reuşise să ocolească faptul că „Viteazul Zimbru” fusese răpit de Old Shatterhand.

– Fraţii mei şi-au dat seama exact, zise acesta. El este Nonpay-klama, vânătorul alb, cel care-şi doboară duşmanii cu pumnul. Lângă el este Winnetou, marele şef al apaşilor.

– Uf, uf! Se auziră glasuri.

Shoshonii îi priveau cu respect pe cei doi bărbaţi vestiţi şi, trăgându-se înapoi, lărgiră cercul care se formase în

jurul lor.

– Aceşti războinici au venit să fumeze, cu noi pipa păcii, spuse şeful mai departe. Voiau să-i elibereze pe cei doi prinşi care se află în cort. Puteau să-i omoare pe „Viteazul Zimbru” şi pe fiul său. Şi totuşi nu i-au omorât. De aceea, trebuie să-i eliberăm pe prizonieri, în schimb, fraţii mei vor primi scalpurile multor sioucşi ogellallaşi, care au ieşit din ascunzişurile lor de şobolani pentru a fi sugrumaţi de şoimi. Cum se vor ivi zorii zilei, o să plecăm pe urmele lor. Acum însă războinicii să se adune în jurul focului şi să facem un sfat, ca să-l întrebăm pe Manitou dacă ne va ocroti această expediţie războinică.

Nimeni nu scoase o vorbă, deşi vestea auzită ar fi trebuit să le trezească cel mai mare interes. Unii s-au îndreptat către cort, ca să aducă la îndeplinire porunca şefului lor, aducându-i de îndată la foc pe cei doi prizonieri. Aceştia se clătinau pe picioare, într-atât îi strânseră curelele cu care au fost legaţi. Mâinile şi picioarele le erau aproape cu totul amorţite.

– Urs bătrân, ce prostie ai putut să faci!, strigă Pitt, săltându-l pe grasul său prieten. Numai un broscoi ca tine putea să sară drept în ciocul berzei!

– Închide-ţi tu ciocul, altfel o să-ţi sar eu ţie înăuntru numaidecât, răspunse Dick necăjit, frecându-şi încheieturile rănite.

– Stai boşorogule! Nu te mai agita! N-am vrut să fiu răutăcios şi tu ştii cât mă bucur că te văd iarăşi liber! Inima mea bătrâna e gata să plesnească de fericire.

– Măi, să fie, ce frumos vorbeşti! Dar ştiu eu că libertatea

o datorez domnului Shatterhand. Şi, întorcându-se către acesta, continuă: Spune-mi cum pot să-ţi mulţumesc?

– Şi eu trebuie să fac asta, exclamă Pitt. Viaţa mea e la fel de preţioasă pentru mine, ca şi cea a grăsanului meu prieten, dar, cu toate acestea, sunt gata în orice clipă să ţi-o aştern la picioare.

– Nu mie îmi datoraţi recunoştinţă, răspunse Old Shatterhand. Tovarăşii noştri s-au descurcat cu toţii cum nu se putea mai bine şi, înainte de toate, ar trebui să vă adresaţi fratelui meu, Winnetou, fără de care n-ar fi fost cu putinţă atât de repede şi de sigur să vă fim de ajutor.

Rotofeiul aruncă o privire plină de admiraţie asupra staturii zvelte şi vânjoase a apaşului, apoi îi întinse mâna spunând:

– Am ştiut că Winnetou este pe aproape! Aşa se întâmplă întotdeauna, când se arată Old Shatterhand: fratele său roşu este nedespărţit de el. La fel, broscoiul de mine este nedespărţit de această barză de colo! îl arătă el pe Pitt. Apoi continuă: Să mă ia dracu' şi să mă înghită ăsta pe loc, dacă nu eşti dumneata cel mai de treabă indian cu care am dat mâna vreodată!

Negrul Bob, cu un strigăt de bucurie, se duse, la rândul lui, lângă Hobble-Frank:

– În sfârşit, în sfârşit, Bob vede în bun' stare pe dom' Frank al lui! Bob vrut omoare tot indian shoshon, dar dom' Shatterhand şi dom' Winnetou nu lăsat la el, vrut ei singuri libereze! Aşa shoshonii avut noroc şi rămas cu viaţă.

Negrul apucă mâna lui Frank şi cu o mişcătoare duioşie îi mângâie încheietura rănită.

Capitolul VII – Ursul Cenuşiu

Shoshonii înaintau prin preerie în şir indian; convoiul arăta întocmai ca un şarpe lung şi subţire. Ţinutul prin care mergeau, întins între munţii Big Horn, de la Devil's Head şi până la munţii Şerpilor cu Clopoţei, acolo unde râul Grey-ball-Creek îşi varsă apele limpezi în fluviul Big Horn, era o întinsă preerie, denumită Blue-Grass, adică „Iarba

Albastră”. Această iarbă nu se întâlneşte des în Vest. Creşte înaltă într-un pământ umed şi poate să ajungă la înălţimea unui stat de om. Ea pricinuieşte deseori mari neajunsuri vânătorilor din vest şi aceştia nu au altă cale decât să urmeze cărarea bătătorită de bivoli prin desişul de iarbă. Valurile înalte de verdeaţă îl împiedică pe vânător să vadă până departe, în faţă, şi s-a întâmplat ca, pe vreme rea, vânători pricepuţi, nefiindu-le cu putinţă să afle măcar după mersul soarelui unde se află, să se găsească seara, după un drum anevoios, tot în locul de unde plecaseră dimineaţa. Unii mergând astfel, călare în cerc, au dat de propriile lor urme şi le-au luat drept ale altora. Acest drum nu este lipsit de alte mari primejdii: se poate ca, pe neaşteptate, să te afli faţă în faţă cu un duşman din neamul omenesc sau din lumea animalelor. Nu puţini au dat nas în nas cu războinici indieni, lăsându-şi oasele la marginea cărării sau au fost atacaţi de câte un bivol bătrân care se despărţise de turmă ca un sihastru. Dacă nu lucrezi în astfel de situaţii repede ca fulgerul, nu ai nici o şansă. Cel care atacă primul supravieţuieşte.

Shoshonii călăreau în şir, unul după altul, aşa că fiecare cal păşea pe urmele celuilalt. Această rânduială o păstrează indienii totdeauna, şi mai ales când pornesc în expediţii războinice. Afară de asta, ei obişnuiesc să trimită înainte iscoade dintre acei războinici care au cele mai ascuţite simţuri şi cea mai mare şiretenie, cărora nu le scapă din ochi nici măcar un pai aplecat de vânt, iar urechile lor prind cel mai mic zgomot, cel mai încet trosnet al unei crenguţe rupte. Adâncit în sine şi aplecat mult înainte, iscoada se

ţine de obicei pe cal ca şi cum arta călărie! I-ar fi cu totul străină. Pare că ţine ochii închişi şi nici o parte a corpului nu i se mişcă. Până şi calul înaintează parcă dormind, mişcându-şi picioarele cu încetineală. Priviţi din spate, oricine ar spune despre călăreţ că a adormit beat fiind, iar despre cal că e bolnav. Totuşi, atenţia iscoadei este încordată la maxim. Oricât de mult i-ar fi plecate pleoapele, privirea lui ascuţită, atentă şi experimentată, cercetează atent împrejurimile. Se aude un sunet încet, încet, pe care numai urechea unei astfel de iscoade îl poate auzi: după un tufiş pândeşte un duşman care tocmai şi-a ridicat puşca spre a o îndrepta asupra lui. A atins cu patul puştii nasturele de os al hainei de vânătoare şi zgomotul astfel produs a ajuns la urechea iscoadei. O privire scurtă în direcţia tufişului şi experimentatul cercetaş apucă dârlogii calului, se aruncă din şa, rămânând, însă, cu un picior în scară şi cu o mână în coama animalului, astfel încât corpul îi dispare cu totul după cal şi nu poate fi atins de glonţul duşmanului. La rândul lui, calul, trezit deodată din moleşeala de până atunci, face două, trei sărituri în lături şi dispare, cu tot cu călăreţ din bătaia armei duşmane. N-au trecut nici două secunde de când, din ţeava acesteia ar fi putut porni glonţul ucigaş. Acum cel din tufiş trebuie să se teamă pentru viaţa lui, căci iscoada nu-şi poate lăsa un duşman în viaţă.

Câţiva astfel de indieni pricepuţi înaintau la o distanţă mare de grupul de shoshoni. În fruntea acestei trupe se găseau Old Shatterhand, Winnetou şi „Viteazul Zimbru”, urmaţi de albi, de tânărul Wohkadeh şi de Bob. Acesta din

urmă nu devenise de fel un mai bun călăreţ, cu tot exerciţiul pe care îl făcuse până acum. Pielea de pe pulpe i se iritase, avea răni şi şedea pe cal mai nenorocit ca niciodată. Tot văitându-se („ah, oh, aoleu, vai de mine!”), aluneca într-una înspre coada calului. Gemea şi suspina în toate felurile şi, cu cele mai urâte strâmbături, îi asigura pe toţi că sioucşii îi vor plăti groaznic toate aceste chinuri. Ca să stea mai pe moale, aşezase sub el un aşternut de iarbă, dar pentru că nu putea să o ţină strânsă pe spinarea calului, din când în când iarba îi alunecă dintre pulpe şi, fireşte, o dată cu ea, se trezea şi el căzut la pământ. Chiar şi indienii, de obicei atât de serioşi, zâmbeau înveseliţi şi, când unul dintre ei, care o rupea puţin pe englezeşte, îl botează, „Sliding-Bob”, adică „Bob care alunecă”, poreclă a trecut din gură în gură, până o aflară toţi.

Acesta a şi rămas numele sub care Bob a fost cunoscut de aici înainte de către indieni.

În partea de apus, orizontul părea până acum o dungă dreaptă, dar după încă o oarecare distanţă parcursă, începeau să se ridice în zare munţi albăstrii, cu contururi şterse la început, apoi, pe măsură ce înaintau, văzându-se din ce în ce mai lămurit, cu toată marea depărtare pe care o mai aveau de străbătut până să ajungă la poalele lor.

În acele regiuni, aerul este aşa de curat încât şi un copac aflat la mare depărtare pare să fie atât de aproape, încât crezi că poţi ajunge la el în câteva minute. Afară de asta, atmosfera este încărcată cu electricitate, în aşa fel încât, dacă de exemplu doi oameni îşi ating mâinile, sar scântei care se văd şi se simt. Aerul se descarcă de electricitate

numai după câte o ploaie, în care fulgerele se abat întruna asupra pământului. Dar fulgeră la orizont chiar şi când nu sunt nori pe cer! Uneori tot orizontul pare că e în flăcări, dar prin aceasta vânătorul nu este pus în nici un pericol. Când se lasă înserarea, aceste licăriri continuă şi lumina lor oferă o privelişte cu totul neobişnuită. Chiar vânătorul cel mai experimentat nu-şi poate alunga din suflet o puternică emoţie. Deprins să se încreadă numai în el însuşi, se simte mic şi slab în faţa acestei puteri tainice. Se gândeşte la Dumnezeu, pe care poate l-a uitat de mult şi ca o amintire pioasă a copilăriei, îi vin în minte cuvintele Psalmistului: „încotro să mă duc de la Duhul Tău şi din faţa Ta unde să fug? De mă voi ridica în ceruri, Tu eşti acolo. De mă voi duce în împărăţia morţii, iată, Tu eşti de faţă! De aş lua aripile dimineţii şi aş zbura spre cea mai îndepărtată margine de mare, până acolo mă va purta mâna Ta şi dreapta Ta până acolo mă va ajunge”. Tot aşa gândeşte şi simte şi indianul: „Weh-ku-on-pe-hta-wakon-şetsa”, adică „Focul, wigwamului lui Manitou”, astfel numeşte sioucsul acest fulger. „Manitou ahnima ahwarrenton”, „Am văzut în fulger pe Manitou” spune, la rândul său, indianul din ţinutul râului Şerpilor, când povesteşte alor săi că a mers prin aceste ţinuturi brăzdate de lumini.

Pe timp de război, aceste fulgere pot fi foarte primejdioase, căci indianul crede că războinicul care este ucis în timpul nopţii va trăi în necontenit întuneric pe veşnicele plaiuri ale vânătorii, locul în care ei cred că vor ajunge după moarte. De aceea, pe cât se poate, indianul se fereşte să lupte în timpul nopţii şi atacă mai ales la lumina

zilei, însă cel care moare luminat de „focul lui Manitou” nu merge pe lumea cealaltă pe întuneric, ci va găsi acolo mai luminată decât ziua cărarea războiului şi a vânătorii. Din această cauză indianul nu se sfieşte să atace la lumina sclipitoare a fulgerului şi foarte mulţi dintre cei care n-au ştiut acest lucru, au trebuit să plătească neştiinţa şi neprevederea lor cu preţul vieţii.

Micul Hobble-Frank nu mai văzuse niciodată aceste fulgere. De aceea, începu să se converseze cu Dick Rotofeiul, în urma căruia călărea:

– Domnule Pfefferkorn, acolo, în Germania, dumneata ai învăţat odată la liceu şi poate că iţi mai aduci aminte ceva din învăţătura psichicală. De ce oare aici fulgeră atât de mult?

– Se zice fizicală, nu psichicală, îl corectă Rotofeiul.

– Totuna îi e împăratului dacă zic eu fizica! Sau psichical. Principalul este să-l pronunţi corect pe Ixgrec.

– Se zice Igrec.

– Ce?! Cum?! Nici măcar nu ştiu cum se pronunţă penultima literă din alfabetul meu naţional? Dacă-mi mai spui odată lucrul ăsta, o să iasă ceva de o să-ţi pară rău. O asemenea insultă nu poate să rabde un mare admirator al ştiinţei! Pentru că n-ai putut să dai un răspuns academic la întrebarea mea, cauţi acum să scapi prin tot felul de chichiţe. Dar dacă crezi că izbuteşti, înseamnă că nu mă cunoşti. Poţi să-mi dai un răspuns?

– Fireşte că da, râse Rotofeiul.

– Atunci, dă-i drumul şi spune-mi de ce fulgeră aici aşa de mult?

– Din cauza electricităţii..

– Atât? Asta numeşti dumneata răspuns? Păi nu-i nici o scofală! Pentru trei cuvinte nu era nevoie să înveţi la liceu! Eu n-am frecventat „alma-pater[22]”, n-am fost student şi n-am tocit despre Alexandru Machilan[23], dar ştiu şi eu că trebuie să fie electricitate, ca să iasă scântei. Fiecare efect îşi are cauză sa. Când cineva a primit o palmă trebuie să fie prezent altul, care să i-o dea. Şi când fulgeră, atunci... atunci...

– Atunci trebuie să fie cineva care să pună focul, completă Dick râzând.

Hobble-Frank tăcu, ofensat. După ce cântări o vreme cuvintele Rotofeiului, izbucni mânios:

– Ascultă, domnule Pfefferkorn, e foarte bine că nu ne-am legat încă fraţi de cruce, pentru că aş fi stricat legământul acum pe loc şi asta ar fi o veşnică pată pe blazonul dumitale de cetăţean. Crezi oare dumneata că o să las eu să-mi strici originea etimorfogică[24] a cuvintelor mele? De ce iţi bagi nasul în cea mai frumoasă cuvântare a mea? Dacă eu, în felul meu modest, dar inteligent, compar electricitatea cu o palmă, n-ai nici un drept să vii ca un tâlhar şi să pui stăpânire pe comparaţia mea. Aşadar, era vorba despre fulger! Dumneata spui că fulgeră din cauza prezenţei electricităţii. Bun! Dar, acum vin şi te întreb eu mai departe, de ce aici, în acest ţinut, este aşa de multă electricitate? Până acum n-am mai găsit nicăieri o

[22] Corect, „Alma Mater”, metaforă latină prin care este denumită şcoala

[23] Corect, Alexandru Macedon.

[24] Corect, etimologică.

asemenea cantitate! Să te văd. Ai cea mai bună ocazie din viaţă să dai un examen.

– Dick-Rotofeiul începu din nou să râdă. De aceea, învăţatul” saxon îl întrebă de îndată:

– Ce tot râzi de mine? Râzi poate fiindcă eşti în încurcătură! Sunt foarte curios să văd dacă ai s-o scoţi la capăt, bunul meu domn Pfefferkorn!

Mă descurc eu, răspunse Dick. Negreşit, e foarte greu de răspuns la întrebarea dumitale. Cu dumneata chiar şi un profesor docent şi-ar rupe limba de pomană!

– Aha! Alt răspuns n-ai de dat?

– Ba, poate că da!

– Păi, spune-l! Sunt numai urechi.

– Probabil că e din cauza bogăţiei în minereuri metalice a munţilor. Aceasta poate da naştere descărcărilor electrice.

– Bogăţia de metale? Electricitatea n-are nimic de a face cu asta!

– Ba da! Păi atunci, de ce este atrasă de paratrăsnet?

– Da, dar pe urmă iese iar afară, deci nu vrea să ştie nimic de paratrăsnet, şi fulgerul se apucă să lovească copaci, fără ca ei să aibă în vreun buzunar cea mai mică bucăţică de metal. Nu, asta nu pot s-o cred. Atunci, de exemplu, toate turnătoriile de fier ar fi lovite de trăsnet.

– Sau este aşa, fiindcă ne apropiem de polul magnetic.

– Unde naiba mai e şi ăsta?

– În America de Nord, în orice caz, la o bună distanţă de locul ăsta.

– Atunci lasă-l să stea acolo! Nici el nu e vinovat că aici fulgeră.

– Sau se produce electricitate din cauza rotirii mai repezi a pământului la înălţimile uriaşe ale munţilor Stâncoşi.

– Ei, în orice caz, nu s-ar putea îngrămădi atâta în aceste ţinuturi. Electricitatea nu e groasă că siropul. Poate trece uşor peste munţi. Nu, n-ai trecut examenul.

– Dacă vrei să mă examinezi, trebuie să fii în stare să răspunzi mai bine decât mine.

– Fireşte! Învăţătorul de la Moitzburg, fiindu-i prieten, mi-a destăinuit că electricitatea se naşte prin frecare. Asta o crezi?

– Foarte bucuros.

– Prin urmare, acolo unde este frecare, trebuie să se producă electricitate.

– De exemplu, când răzui cartofi!

– Hai, lasă glumele de licean în clasa a treia, mai ales când stai de vorbă cu un om care se află în raporturi artistice şi ştiinţifice cu autoritatea hidraulică! N-are a face dacă e frecare, mai multă sau mai puţină, mai ales aici, în acest ţinut. După cum vezi, în jur se află o preerie în lege şi munţi straşnici. Când vântul sau vijelia suflă asupra lor se produce o frecare nemaipomenită, nu?

– Da. Admise Dick, pus pe pozne.

Vijelia freacă, deci, pământul. Nesfârşitele milioane de fire de iarbă se freacă între ele. Nenumăratele ramuri, frunze şi crengi ale copacilor se freacă şi ele. Bivolii se tăvălesc prin gropile cu noroi, ceea ce produce o frecare nemaipomenită. Pe scurt, în aceste locuri frecarea e mai mare ca oriunde, şi de aia se înţelege de la sine că o enormă cantitate de energie se îngrămădeşte aici. Uite, ţi-

am dat cea mai simplă şi cea mai bună explicaţie pe care a rostit-o cea mai competentă gură. Mai vrei ceva?

– Nu, nu!, râse Dick. Mi-e de ajuns!

– Atunci priveşte explicaţia mea cu seriozitatea şi respectul necesar. N-ai de ce să râzi. Că dacă nu ne-ar fi venit în ajutor faimosul Old Shatterhand şi nu mai puţin faimosul Winnetou, cu toate şiretlicurile tale, am fi ajuns de-a dreptul, cu un primejdios „Salto quartale”, în veşnicele plaiuri ale vânătoarei.

– Se zice „mortale”, nu „quartale”!

– Ia mai tacă-ţi gura! Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat în acest sfert de an, de aceea zic „quartale”. Discuţia noastră ştiinţifică este acum „finis încoronat opusă”[25], căci ne apropiem de munţi şi uite că iscoadele noastre s-au oprit. Trebuie să fi descoperit ceva important

Micul semidoct, dedat explicaţiilor ultra-savante, nu putea observa că între timp au parcurs o mare distanţă. Iarba înaltă lăsase locul ferigilor şi tufelor de merişor sălbatic. La o depărtare nu prea mare, se zăreau arbuşti, deasupra cărora se înălţau tufişuri înalte de corni. Acestora le place pământul umed, iar prezenţa lor arăta, deci, că, după drumul lung prin arşiţă, se puteau bucura cu toţii de răcoarea unei ape înviorătoare.

– Acolo, lângă tufe, cercetaşii se opriseră. O dată ajunşi lângă ei, aceştia arătară cu mâinile ceva, iar unul strigă: „Namban!” Acest cuvânt înseamnă „picior”, dar are şi semnificaţia de „urmă”. Iscoadele voiau să le spună

[25] Corect, „finis coronat opus”, adică „sfârşitul încoronează opera” (dicton latin).

tovarăşilor lor să fie cu băgare de seamă, pentru a nu strica urmele găsite de ei, până ce nu vor fi văzute de mai marii lor.

Wohkadeh nu luă în seamă acest avertisment şi se îndreptă călare spre ei.

– „Wehts toweke”, strigă supărat indianul care vorbise mai înainte.

Aceste cuvinte înseamnă „om tânăr” şi arătau a fi o mustrare, căci un om tânăr nu este de obicei atât de chibzuit ca unul în vârstă. Wohkadeh răspunse:

– Au numărat fraţii mei iernile de când trăieşte Wohkadeh? El ştie bine ce face. Cunoaşte bine şi aceste urme, fiind chiar ale lui. Aici poposise împreună cu sioucşii ogellallaşi, atunci când aceştia l-au trimis să cerceteze corturile shoshonilor. În orice caz, ei au pornit de aici direct spre apus, ca să ajungă la fluviul Big Horn, şi au lăsat lui Wohkadeh semne cu ajutorul cărora el să-i poată ajunge degrabă.

Locul în care iscoadele se opriseră păstrau urma unui popas vechi de câteva zile al unui grup mare de călăreţi, dar aceste semne puteau fi recunoscute numai de un ochi foarte exersat. Iarba strivită se ridicase iarăşi, însă din tufişurile dimprejur lipseau vârfurile ramurilor, mâncate de cai. După explicaţiile date de Wohkadeh, cercetarea acestor urme nu-şi mai avea rost. Soarele se ridicase în acest timp deasupra călăreţilor, astfel că arşiţa zilei devenise greu de îndurat. Caii aveau nevoie de puţină odihnă, dar porniră totuşi mai departe, căutând să ajungă la vreun izvor, unde să-i adape şi să se odihnească şi ei.

Terenul, până acum drept, începea să devină din ce în ce mai accidentat. Până la poalele munţilor nu mai era mult. Călăreţii au pornit pe un urcuş lin, mărginit de coline abrupte. Era aşternut cu o iarbă înaltă, presărată cu tufişuri. Din când în când, se iveau şi copaci: mesteceni, peri sălbatici, frasini şi castani pitici, pe ale căror trunchiuri se căţăra iedera, cu frunzele ei roşietice.

Când drumul coti apoi în spatele unei coline, călăreţii au avut dintr-o dată în faţa lor poalele împădurite ale munţilor. Acolo ar fi trebuit să dea de izvoare. Două culmi râpoase se ridicau drepte, una în faţa celeilalte, lăsând între ele loc unei văi înguste în care susura un pârâiaş.

Old Shatterhand măsură cu privirea-i pătrunzătoare marginea pădurii şi pârâiaşul. Îndată făcu din cap un semn de mulţumire şi spuse:

– Trebuie să coborâm pe aici, la stânga, până jos în vale.

– De ce? Întrebă Pitt Lunganul.

– Nu vedeţi o ramură de fag înfiptă în trunchiul unui tei?

– Aşa e, domnule. Fireşte că e bătător la ochi ca acea creangă să crească în tei.

– Asta trebuie să fie un semn lăsat anume lui Wohkadeh. Priveşte creanga de fag şi ai să vezi că ea indică drumul pe care-l avem de urmat. Să coborâm deci în vale, mergând cu grijă, pentru că eu cred că vom mai găsi mai multe astfel de călăuze. Aşadar, înainte!

Tăcut, Winnetou pornise deja, după ce aruncase o privire scurtă asupra teiului. Aşa era felul său de a fi: trecea la acţiune fără prea multe vorbe.

După ce grupul de călăreţi mai străbătu o mică distanţă,

află un loc foarte potrivit pentru popas. Opriră deci acolo şi descălecară, lăsând caii slobozi să pască. Împrejur era o iarbă minunată. Shoshonii se aşezară la umbră, unii dintre ei îşi astâmpărară setea cu apa din unda pinului, în vreme ce alţii scoaseră din tolbe bucăţi de carne uscată. Albii aveau şi ei merinde luate de la locuinţa.. Vânătorului de Urşi”. După ce au mâncat, s-au întins cu toţii la umbră, culcaţi pe iarbă, lăsându-se să aţipească puţin, după orele obositoare de mers călare.

– Numai bietul Bob se răsucea pe toate părţile, fără să dea geană de geană. Rosăturile pe care şi le făcuse, datorită stilului său aparte de a călări, nu-i dădeau pace.

Tare gravă boală la Bob! Foarte, foarte bolnav biet' de mine!, se tânguia el. Dom' Bob rămas fără piele la pulpă. Toată pielea luat, dus, pantalonii acum lipiţi la carne şi doare tare la mine! Cine vinovat? Sioucşi! Când prins eu la ei, atunci pus mâna pe băţ şi omorât de tot, ca să nu mă; poată mişcat deloc! Bob nu poate nici merge călare, nici stai jos, nici stai în picioare, nici stai culcat. Parcă avut foc la picioare!

– Se poate vindeca, spuse Martin Baumann, care şedea lângă el. Caută-ţi nişte foi de pătlagină şi pune-le pe răni.

– Dar unde creşte asta plantă, pătlagin?

– Mai mult la marginea pădurii. Poate le găsim chiar pe aici.

– Dar Bob nu cunoaşte la el. Cum putut găsi?

– Vino! O să le căutăm împreună.

Cei doi voiau să plece, când Dick, care-i auzise; îi îndemnă.

– Luaţi-vă şi puştile cu voi. Pe aici nu se poate şti ce pericol vă paşte la fiecare pas.

Martin îşi luă liniştit puşca. Negrul şi-o puse şi el pe umăr.

– Da, zise el. Bob luat şi puşcă. Dacă vine sioux sau animal sălbatic, el puşcat pe dată, ca să apere pe tânăr domn Martin. Să mergem!

Înaintau amândoi încet pe marginea văii, dar nu se vedea nici o frunză de pătlagină. Astfel, se îndepărtară tot mai mult de locul de popas. Pe malul pârâului era linişte şi soare. Fluturi se roteau în jurul florilor, albine şi muşte de colo-colo. Apa susura molcom, iar vârfurile copacilor se mişcau încet în bătaia vântului. Martin, care mergea înainte, se opri deodată şi arătă spre o dâră mare de iarbă mototolită care se vedea de la pârâiaş până spre marginea văii, unde dispărea printre copaci. Se apropiară, observând că de ia apă şi până la marginea pădurii, pe o mare lăţime, iarba era culcată la pământ, astfel că Martin şi Bob se găseau în faţa unei adevărate cărări.

– Nu fost animal, fu de părere negrul. Aici alergat om cu cizme mari. Dom' Martin trebuie dat dreptate iui Bob!

Dar tânărul clătină din cap, neîncrezător. Cercetă mai bine cărarea şi răspunse:

– Oricum e tare ciudată dâra asta. Nu se văd nici copite, nici gheare. Pământul e aşa de bătătorit, încât nu-mi pot da seama de nimic. Aş face prinsoare că pe aici a fost târât ceva tare greu.

– Frumos, foarte frumos!, se. Bucură negrul. Poate dat de ceva animal rănit, poate fost un oposum. Asta place tare mult la Bob!

Oposumul este un rozător american cu marsupiu, care poate ajunge la o lungime de o jumătate de metru. Are, într-adevăr, o carne fragedă, albă şi grasă, însă are un miros aşa de respingător, încât albii nu o mănâncă niciodată. Bob însă nu o dispreţuia, ba chiar era înnebunit după această friptură urât mirositoare.

– Ce-ţi trece prin gând? Râse Martin. Asta nu poate fi o urmă lăsată de un oposum.

– Ba, asta fost! Se încăpăţâna Bob. Oposum are carne faină şi Bob acuma încerci prinzi oposum.

Voia să plece după urme, dar Martin îl opri.

– Stai pe loc şi nu te face de râs! Ţi-am spus: n-are cum să fie un oposum. E un animal prea mic, ca să lase o astfel de urmă. Aici e vorba de ceva mult mai mare, poate de un elan.

– Elan, oh, elan!, strigă Bob, plescăind din limbă. Elan dă-i multă, multă carne şi seu şi piele. Elan bun, foarte bun. Bob vrut omoară elan.

– Stai, stai! Poate fi şi altceva.

– Să vadă Bob ce este. Poate tot este oposum. Oh, dacă găseşte eu oposum, face mare ospăţ!

O luă în fugă după urme, spre valea împădurită.

– Ai grijă, îl îndemnă Martin. Să n-o păţeşti!

– Oposum nu periculos, mănâncă păsărele şi alte animale mici şi iarbă. Bob prinde la el!

– Nu voia cu nici un chip să stea locului. Alergă mai departe. Gândul la friptură favorită biruise prevederea atât de necesară. Martin se repezi după el, ca să-i vină în ajutor în cazul unei surprize neplăcute; dar negrul o luase mult

înaintea lui. Ajunseră astfel la marginea pădurii, unde se putea vedea cum cărarea înainta printre copaci şi apoi mai sus, printre sfărâmături de stâncă. Nici aici nu se putea deosebi vreo urmă. Mereu înainte, Bob se căţăra pe creşte cu agilitate: pofta de friptură îl făcuse să uite cu totul de dureri. Copacii deveniseră din ce în ce mai deşi, iar printre trunchiurile lor se strecura cărarea. Martin auzi dintr-o dată strigătul triumfător al negrului:

– Dom' Martin, vino. Vino repede! Bob găsit cuib la oposum!

Tânărul răspunse pe dată acestei chemări, căci ştia că nu poate fi vorba de oposum şi se temea ca bunul Bob să nu dea de bucluc.

– Stai pe loc, rămâi unde eşti, fără să mişti! Să nu faci nimic până nu vin eu, strigă Martin.

– Oh, aici gaură, uşa de la cuib de la oposum. Bob vrut face acum vizită acas' la oposum.

Martin ajunse de îndată la locul în care se afla negrul. Acolo era o mulţime de sfărâmături de stâncă, rostogolite una peste alta. Două dintre ele alcătuiau, sprijinindu-se, o vizuină, la intrarea căreia creşteau din belşug aluni sălbatici, tufe de zmeură şi mure. Prin acest mărăciniş era croită o intrare. Urmă de până acum ducea aici; totuşi numeroase urme în stânga şi dreapta acestui loc arătau că posesorul vizuinii nu umblă numai de aici până la apă, ci mai face şi alte excursii.

Negrul se tupilase la pământ, virându-se în mărăciniş cu jumătate de trup, ca să se târască în vizuină. Martin înţelese acum că frica lui era întemeiată. După urmele

lămurite, văzu cu ce animal au de-a face.

– Pentru dumnezeu, înapoi, înapoi! Strigă el. Este o vizuină de urs!

În acelaşi timp, îl apucă pe Bob de picioare, ca să-l tragă afară. Dar negrul parcă nu-l înţelegea, căci răspunse:

– De ce tras! Bob viteaz este! Învinge cuib întreg de oposum şi luat prizonier tot familia lui.

– Nu-i oposum, e urs! Urs, n-auzi?

– Martin îl apucase strâns pe negru de picioare şi începu să-l tragă înapoi cu toată puterea. Atunci se auzi un mormăit înăbuşit, şi în acelaşi timp Bob răcni înspăimântat:

– Doamne, aici dihanie, monstru! Of, ales praful de biet' Bob!

– Iute ca fulgerul se trase înapoi din mărăciniş ridicându-se în picioare. Cu toată culoarea neagră a pielii lui, Martin văzu cum, de frică, lui Bob îi pierise tot sângele din obraz.

– E în vizuină? întrebă băiatul. Negrul lovi aerul cu mâinile, îşi mişcă buzele, dar nu zise nimic. Puşca îi căzuse. Se uita cu ochii holbaţi şi dinţii îi clănţăneau.

Atunci se auzi ceva între mărăcini. Capul unui urs cenuşiu ieşi la lumină. Lui Bob îi revenise glasul.

– Să fugim, urlă el. Dom' Bob sus la copac! Sări înainte spre un mesteacăn înalt şi se urcă ae trunchiul său cu rapiditatea unei veveriţe. Martin era palid ca mort, dar nu de frică. Luă repede arma lui Bob şi se ascunse după un fag din apropiere. Rezemă puşca de trunchi, apoi îşi puse pe umăr puşca cu două ţevi. Ursul ieşise încet-încet dintre tufişuri. Privirea lui micşorată se îndreptă mai întâi spre negru, care se apucase cu mâinile de crengile de jos ale

copacului, apoi îl privi pe Martin. Îşi aplecă capul, deschise botul său bălos şi scoase limba. Părea în încurcătură, neştiind către care dintre cei doi să se îndrepte mai întâi. Apoi se înălţă încet pe labele dinapoi. Avea opt picioare înălţime şi răspândea un miros ascuţit, de animal sălbatic.”

De când Bob se căţărase în copac nu trecuse nici măcar un minut. Spaima negrului la vederea ursului fu atât de mare, încât începu să ţipe.

– Pentru Dumnezeu! Ursul vrut să mănânci dom' Bob! Sus, sus! Repede, repede!

Hotărât, se agăţa tot mai sus. Din păcate însă, mesteacănul era cam subţire, aşa că se îndoi sub greutatea negrului. Acesta îşi ridică picioarele cât putu de sus, pentru a se agăţa şi cu ele, dar nu reuşi. Vârful subţiratic al copacului se plecă în jos şi Bob semăna acum cu un imens liliac. Ursul înţelese că negrul e mai uşor de înfrânt decât celălalt duşman. Se întoarse spre mesteacăn, rămânând cu partea stingă spre Martin. Tânărul îşi puse mâna la piept. Sub cămaşă avea, păpuşa, amintirea nefericitei lui surioare.

– Luddy, Luddy, murmură el. Te răzbun!

Ochi sigur. Împuşcătura bubui, apoi se mai auzi una. Bob îşi dăduse drumul de frică.

– Doamne, doamne !, ţipă. Dom' Bob chiar murit aproape.

Negrul căzu, iar copacul îşi reluă forma dinainte. Ursul tresărise, ca după o lovitură. Deschise botul său fioros, cu dinţi mari şi galbeni, şi înainta doi paşi. Negrul îşi întinse braţele împotriva lui, dar rămase pe jos:

– Dom' Bob, dom' Bob nu treabă are la tine, vrut oposum

prinde!

În acel moment însă, curajosul Martin se află între urs şi negru. Îşi azvârlise puşca descărcată şi o luase pe a negrului, cu a cărei ţeava ţinti spre fiară. Distanţa dintre el şi animal era foarte mică. Dar Martin era hotărât să ducă o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Nu trase însă, lăsă puşca şi se dădu înapoi. Văzuse că al treilea glonte e de prisos. Ursul se liniştise: horcăia şi gemea, trupul îi fu străbătut de un tremur, labele de dinainte îi căzuseră şi un val de sânge negricios îi ţâşni din gură. Fiara se prăbuşi şi rămase întinsă lângă negru.

– Ajutaţi la mine, se văicărea acesta, cu braţele desfăcute.

– Bob, Bob! Îi zise Martin. De ce te văicăreşti, măi fricosule?

– Ursul, ursul!

– A murit!

Negrul îşi lăsă atunci braţele în jos şi privi întrebător când spre fiară, când spre Martin..

– Mort, mort! Adevărat este?

– Priveşte şi tu! Pun pariu că ambele gloanţe i-au străpuns inima.

– Bob se ridică repede şi începu să strige de bucurie.

– Mort, ursul mort! Oh, oh, oh! Dom' Bob şi stăpânul Martin biruit la dihanie! Dom' Bob fost la vânătoare de urşi. Viteaz om şi vestit om e dom' Bob! Dom' Bob avut curaj mult, fost îndrăzneţ!

– Da, râse Martin. Ai fost grozav de îndrăzneţ. Cât pe-aci să pici din copac ca o pară mălăiaţă în gura ursului!

Negrul îl privi cu mirare.

– Eu căzut?, întrebă el. Dom' Bob sărit la urs în faţă. Dom' Bob luat de blană la urs şi omorât la el.

– Şi ai rămas întins ca o plăcintă!

– Dom' Bob stat liniştit, vrut să se ştie că lui nu frică de urs. Oh, oh! Urs, urs prost pe lângă dom' Bob! Bob deştept este. El ia urs de urechi şi dat atâtea palme la el, că urs nu ştie câte!

Se apleacă şi ridică cu mâna stânga urechea animalului ucis, mai întâi cu frică pentru a se convinge că e cu adevărat mort, dar apoi, după ce -şi dădu seama de acest lucru, lovi urechea tare, cu mâna dreaptă. Se auziră glasuri şi paşi grăbiţi.

– La dracu! O potecă de urs, se auzi un glas dinspre apă. E un urs uriaş. Cei doi au mers înaintea fiarei fără să-şi dea seama. Repede, să-i ajungem!

Era glasul lui Old Shatterhand. Experimentatul om al vestului îşi dăduse seama, văzând urma, ce animal o făcuse.

– Da, e un urs cenuşiu!, strigă Dick Rotofeiul. Or fi murit amândoi. Repede în pădure !

Se auziră multe glasuri şi paşi grăbiţi.

– Hei! Strigă fiul „Vânătorului de Urşi”. Nu e nici o problemă! Totul e în ordine!

Old Shatterhand şi Winnetou apărură primii. După ei urmau Oihtka-petay şi Pitt Lunganul, în spatele lor veneau Dick şi Hobble Frank. După ei veneau indieni. O parte din aceştia din urmă rămăsese la locul de popas pentru a nu lăsa caii singuri.

– Cu adevărat, un urs cenuşiu!, ţipă Old Shatterhand când văzu fiara ucisă. Şi încă unul foarte puternic! Hai noroc, domnule Martin! Să trăieşti!

Se apropie de urs şi îi privi rănile.

– Ţintit drept în inimă şi încă de la mică distanţă! O lovitură grozavă! Nu trebuie să mai întreb cine l-a ucis!

– Atunci apăru Bob şi zise cu un rânjet încrezut:

– Dom' Bob omorât la urs. Dom' Bob vinovat este că ursul dat viaţa lui.

– Tu, Bob? E cam putred ce spui!

– Ah! Adevărat, foarte adevărat este! Dom' Bob pus în faţa nasului la urs, ursul văzut la el, nu la Martin stăpânul care trebuit împuşte. Dom' Bob putut muri pentru că Martin stăpânul să tragă sigur.

Old Shatterhand zâmbea. Îşi dăduse seama de ce se întâmplase, pentru că frunzele de mesteacăn zăceau împrăştiate pe jos, desprinse de pe ramuri de ascensiunea lui Bob.

– Da, dom' Bob a fost foarte vitează, zise omul vestului. Când a văzut ursul, Bob s-a urcat în mesteacăn de frică, fără a se gândi că e prea subţire ca să-l poată ţine. Copacul s-a îndoit şi el a picat acolo, taman în faţa fiarei. Ar fi murit cu siguranţă, dacă stăpânul său nu ar fi tras la timp. Nu-i aşa, domnule Baumman?

Martin nu putu nega, deşi îi părea rău să spună ceva împotriva lui Bob. Dar acesta încerca să se apere:

– Da, dom' Bob suit la mesteacăn ca să vină ursul după el şi nu omoare la Martin, stăpânul meu. Dom' Bob vrut pierit pentru tânăr stăpân.

Din păcate îşi dădu seama că nimeni nu-l crede. Desigur că toţi vroiau să afle cum s-a întâmplat aventura şi Martin le povesti. Le vorbi simplu, fără să se laude şi, cu toate acestea, toţi ceilalţi îşi dădură seama cât fusese de curajos.

– Iubite prietene, zise Old Shatterhand. Îţi pot spune că nici cel mai încercat vânător nu s-ar fi comportat mai bine. Dacă vei continua aşa, vei fi un om despre care se va auzi.

Şi Winnetou, care era atât de tăcut de obicei, îi spuse prietenos:

– Micul meu frate alb este la fel de tare ca un vechi războinic. Este fiul demn al vestitului Vânător de Urşi. Căpetenia apaşilor îi strânse mâna.

Pentru shoshoni, ursul fu o pradă binevenită. Carnea de pe coaste e foarte bună la gust. Pulpele sunt delicioase, iar labele sunt o delicatesă. Indienii aruncă inima şi ficatul, pentru că le cred otrăvitoare, dar grăsimea de urs le este folositoare. Această unsoare o folosesc pentru a face diferite culori cu care se vopsesc. Din această unsoare se fac culorile războiului şi ocrul cu care sioucşii îşi vopsesc cărarea din păr. Unsoarea e bună şi pentru că ea îi apără pe indieni de înţepătura ţânţarilor şi a altor insecte.

Şeful shoshonilor făcu un gest întrebător către Martin. Acesta îi răspunse:

– Fraţii mei pot să ia carnea ursului. Blana îmi rămâne mie.

După două minute, blana fusese jupuită şi carnea împărţită. În timp ce o mulţime de shoshoni tăiau carnea în bucăţi mari cu pumnalele lor tăioase, ceilalţi îşi pregăteau caii. Doi dintre ei începură să cureţe blana: după ce au

îndepărtat cu grijă resturile de carne, au scos cu un pumnal creierul din ţeasta ursului, cu care au început să frece pielea jupuită. Se lucra foarte repede, încât într-un sfert de oră totul a fost gata. Blana, împachetată şi legată cu curele de piele, a fost urcată pe unul din caii shoshonilor, iar bucăţile lungi de carne au fost aşezate sub şa, fiecare primindu-şi o parte de astfel de provizii. Aşezată astfel, fiind tot timpul presată şi încingându-se, din cauza călăriei, carnea devenea atât de fragedă încât putea fi mâncata după o zi, fără a mai fi friptă sau fiartă. Fireşte că un european n-ar fi încântat de un astfel de mod de a prepara hrana.

Odihna de amiază fusese întreruptă de aventura vânătorească a tânărului Baumann, astfel că după ce toate pregătirile au fost încheiate, călăreţii au pornit din nou la drum.

Capitolul VIII – Aventura lui Frank şi a lui Bob

Drumul se afunda tot mai mult în vale, şerpuia printre munţi şi revenea apoi în acelaşi şes întins pe care mersese şi înainte convoiul. Scurtaseră un mare ocol. Sioucşii cunoşteau probabil bine drumul. Puseseră din loc în loc semne pentru Wohkadeh, cu osebire când porneau în altă direcţie. După amiază, convoiul se opri într-o vale rotundă, înconjurată de pereţi drepţi de stâncă. La mijlocul văii se ridica un munte singuratic, de formă alungită, ale cărui laturi înalte străluceau albe în lumina soarelui. Vârful semăna cu o broască ţestoasă.

Un geolog şi-ar fi putut da seama că pe acel loc se afla

odinioară un lac, al cărui mal forma înălţimile dimprejur. Vârful muntelui, care se înălţa la mijlocul văii, fusese ca o insulă între ape.

S-a dovedit, prin cercetări temeinice, că în era terţiară un mare număr de lacuri acopereau ţinuturile Americii de Nord. Aceste îngrămădiri de ape s-au retras, lacurile dinainte devenind văi, care erau acum morminte ale vietăţilor de odinioară.

Aici se află fălci de hipopotam, resturi de rinoceri şi de broaşte ţestoase. De asemenea, pot fi văzute schelete de porci rumegători, de cămile şi de tigri. Pot fi descoperite şi diferite specii de cai.

Când indianul vede astfel de resturi străvechi, le priveşte cu respect. El nu-şi explică prezenţa acestor relicve, ci le priveşte ca pe ceva plin de mister şi de vrajă.

Deci valea pe marginea căreia se opriseră călăreţii, fusese şi ea pe vremuri un lac. Sioucşii ogellalla îi lăsaseră un semn lui Wohkadeh ca să-l înştiinţeze c-au parcurs valea de-a curmezişul; dar Old Shatterhand, care acum se afla în fruntea lor, abătu calul la stânga, pentru a merge de-a lungul văii.

– Aceasta-i călăuza drumului, zise Pitt, arătând un copac în al cărui trunchi era înfiptă o ramură străină. Asta-i semnul lăsat de ogellalla. De ce nu vrei să-l urmezi?

Ştiu un drum mult mai bun, răspunse cel întrebat. De aici înainte cunosc bine regiunea. Muntele ăsta e, Pejaw-epoleh”, „Piscul Broaştei Ţestoase”, e muntele Ararat al indienilor. Cei din rasa roşie păstrează legenda unui potop. Indienii crow povestesc că din toţi oamenii a rămas o

singură pereche. Marele Spirit a salvat-o, trimiţându-i o broască ţestoasă imensă. Amândoi urcară pe spinarea animalului şi rămaseră acolo, până ce apele începură să coboare. Muntele acesta e mai înalt decât toţi ceilalţi, de aceea s-a ridicat primul dintre ape. Broasca ţestoasă a ajuns pe această insulă şi tânăra pereche s-a dat jos de pe spinarea ei. Sufletul animalului s-a întors la Marele Spirit, însă capul i-a rămas acolo şi a împietrit pentru ca oamenii roşii să-şi aducă aminte de strămoşii lor. Acestea mi le-a spus „Sunka-şetsa”, „Marele Câine”, un războinic indian crow, cu care am stat la un popas, acum câţiva ani, pe Muntele Broaştei Ţestoase.

– Nu vrei să mergi pe drumul pe care au pornit sioucşii ogellallaşi?

– Nu, ştiu unul pe care ajungem mai repede. Nu sunt multe căile spre Yellowstone. Se pare că ogellallaşii nu-l ştiu pe cel mai scurt. După direcţia în care au luat-o, se poate înţelege că merg spre Grand Canyon. De acolo pornesc spre Yellowstone, pentru ca, trecând podul peste fluviu, să ajungă la Munţii de Foc. Mormântul, unde trebuie sacrificat „Vânătorul de Urşi” şi prietenii săi, nu este chiar pe fluviul Yellowstone, ci pe Fluviul de Foc. Ca să ajungă acolo, sioucşii ogellallaşi fac un foarte mare înconjur, ocolesc vreo şaizeci de kilometri, iar ţinutul prin care trec e atât de anevoios, încât înaintează foarte puţin într-o zi. Drumul pe care merg eu o ia aproape în linie dreaptă. Ne duce la Fluviul Pelicanilor şi, după ce trecem de el şi de Muntele de Pucioasă, ne duce la izvoarele fluviului Yellowstone. De acolo căutăm râul Podurilor, lângă care

găsim desigur urmele sioucşilor, apoi mergem spre izvorul de apă caldă, care se află lângă Fluviul de Foc. Drumul nostru, deşi e greu, nu e la fel de anevoios ca al ogellallaşilor şi vom ajunge la ţintă înaintea lor.

Un pârâu, secat de mult, scobise adânc malul. Albia lui era extrem de îngustă şi vărsarea înăbuşită de plante, încât numai un ochi atent putea să o descopere. Old Shatterhand îşi porni calul într-acolo. După ce răzbătu prin mărăcini, îngrămădirea de plante nu mai fu un mare dezavantaj. Fără mare greutate, puteai merge pe cursul apei de odinioară, până ce scobitura pătrundea în aşa zisul „Undulating land”.

Acest pământ era format din mici preerii, distanţate între ele de coline împădurite. Drumul le convenea războinicilor.

Seara se opriră la o apă, care părea a aparţine de ţinutul Big Horn. Luând-o de-a lungul ei, ajunseră la un loc foarte potrivit pentru popas, aşa că deciseră să rămână acolo, deşi încă nu se înserase. Pârâul se lărgea într-o baltă mică şi puţin adâncă, pe malul căreia creştea iarbă. Baltă era plină de păstrăvi. Într-o parte, malul era abrupt, în cealaltă el era năpădit de copaci. Crengile căzute la pământ făceau să se creadă că acolo fusese o iarnă grea. Crengile formau un fel de întăritură în jurul locului, ceea ce îi asigura mai bine, şi pentru că lemnul era bun de foc, nu mai trebuia să umble după vreascuri.

– Pescuit de păstrăvi! Strigă Dick Rotofeiul, sărind zglobiu de pe cal. Hm, hm, un adevărat ospăţ!

– Stai blând! Îl îndemnă Old Shatterhand. Trebuie să ne îngrijim să nu ne scape peştii. Aduceţi lemne! Să facem două gratii.

După ce avură grijă de cai, ascuţiră rămurele şi le înfipseră îndesit, mai întâi la locul de scurgere al bălţii, în solul moale al râului, aşa încât nici un peşte nu putea să treacă pe acolo. De cealaltă parte a eleşteului, la vreo douăzeci de paşi depărtare de capătul lacului, aşezară un obstacol asemănător. Peştii nu puteau scăpa nici pe acolo. Dick Rotofeiul începu să-şi descalţe cizmele mari. Îşi desfăcu brâul şi-l puse pe mal, lângă puşcă.

– Măi, piticule, îi spuse Pitt Lunganului, mi se pare că vrei să te bagi în apă.

– Fireşte! Asta e frumuseţea!

– Lasă-i pe oamenii mai înalţi să facă treaba asta. Tu, cât eşti de mic, nici nu treci cu capul de pânza apei.

– N-are nimic. Ştiu să înot. Lacul nu-i prea adânc. Are cel mult un metru, zise el.

– Ţi se pare. Când te uiţi spre fundul lui îţi dă iluzia că e mai puţin adânc decât în realitate.

– Aiurea! Vino aici şi priveşte! Poţi vedea fiecare pietricică de pe fund şi ah! La dracu'! Brr! Îşi pierduse echilibrul, picase în apă cu capul! Înainte, în locul cel mai adânc. Grăsuţul vânător se duse la fund. Dar reapăru imediat. Era un înotător foarte bun şi nu-i strică o baie, dar, din păcate, avea pe el blana, care se udase. Pălăria cu boruri plutea pe apă ca o frunză de „Victoria regia”.

– E o zi mare, râse Pitt. Domnilor, ia uitaţi-vă ce peşte avem de prins! E un peşte gras, ne-am hrăni toţi din el. Micul saxon se afla pe aproape. Se mai răfuia el cu Dick în domeniul ştiinţei, dar ţinea la el, fiindcă grasul era neamţ.

– Vai! Ţipă el speriat şi alergă într-acolo. Ce s-a

întâmplat, domnule Dick? De ce te-ai aruncat în lac? Eşti ud?

– Până la piele, răspunse înotătorul Dick, hlizindu-se şi gâfâind.

– Până la piele! O să tragi un guturai straşnic. Şi încă cu blana! Ieşi afară repede! Pălăria o pescuiesc eu cu o cracă. Luă o cracă lungă, pe care voia s-o folosească drept undiţă, dar undiţa era cam scurtă, astfel încât micul saxon se aplecă cât putu de tare.

– Fii atent, îl sfătui Dick, ieşind din apă. Mai bine mi-o iau singur, şi aşa sunt ud.

– Nu mai spune, zise Frank. Te înşeli dacă ai impresia că sunt aşa de fraier ca dumneata. Eu nu cad. Şi dacă pălăria se îndepărtează, atunci mă mai întind şi eu puţin şi ah, ah, ah! Dumnezeule, am căzut şi eu în băltoacă!

– Căzuse în apă. Era atât de caraghios, că toţi albii râdeau. Indienii păreau serioşi, dar, în sinea lor, se distrau de întâmplare.

– Ei, cine nu-i aşa de fraier ca mine? Întrebă Dick, râzând cu poftă.,

Frank se bălăcea cu o mutră nervoasă.

– Ce e de râs? Ţipă el înot pentru a mă sacrifica pentru altul, pentru aproapele meu şi drept răsplată pentru bunăvoinţa mea, râdeţi de mine. O să vă ţin minte. Înţelegeţi?

– Nu râd. Plâng! Nu vezi?

– Taci! nu mă las eu în bătaia voastră de joc. Ar merge cum ar merge, dar fracul meu, asta mă enervează cel mai tare! Şi pălăria mea de amazoana înoată alături de a

dumitale, Castor şi Pilax, ca în mitologie.

– Castor şi Polux se zice, îl corectă Dick.

– Stai uşor! Polux! Ca pădurar am avut destui câini de vânătoare, ca să ştiu dacă se zice Polux sau Pilax. Nu-ţi permit să mă corectezi! Din bunăvoinţă voi pescui însă pălăriile. De fapt, pe a dumitale n-ar fi rău să o las acolo. N-ai merita să mă duc după ea. Lată, le-am luat. Mai întâi să stoarcem blana dumitale şi apoi „fracul meu. Din amândouă va curge o groază de apă.

Cei doi înotători aveau atâta treabă cu hainele lor, că nu mai putură lua parte la pescuit. Acesta se derula foarte repede. Câţiva shoshoni intrară în apă la capătul lacului şi împinseră peştii din lac în pârâu. Pe ambele maluri alţi shoshoni stăteau aplecaţi, cu mâinile în apă, aşteptând peştii. Întoarcerea păstrăvilor fusese închisă, astfel încât indienii scoteau peştii îngrămădiţi şi îi aruncau pe uscat în câteva minute, pescuitul se terminase.

Apoi supară nişte gropi adânci şi le umplură cu pietre. Peştii curăţaţi fură puşi pe pietre şi acoperiţi cu altele, pe care fu aţâţat focul. După o vreme, când îndepărtară cenuşa, păstrăvii se înăbuşiseră în sucul lor, între pietrele fierbinţi, şi se făcuseră atât de fragezi, încât cădea carnea de pe ei când o atingeai.

După ce mâncară, îşi aduseră caii mai aproape şi puseră oameni de pază în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Pentru că ardeau mai multe focuri, oamenii se adunaseră în jurul lor, aşa cum voiseră. Albii erau la un loc. Old Shatterhand, Dick Rotofeiul şi micul Frank erau nemţi. Pitt Lunganul învăţase de la prietenul său atâta germană,

că, chiar dacă nu putea vorbi, înţelegea cât de cât. Fiul „Vânătorului de Urşi” cunoştea limba, aşa că o putea folosi aici la focul de popas. Până şi Bob pricepea câte ceva. Aşa cum se putea aştepta, veni vorba despre curajul lui Martin Baumann de a înfrunta ursul. Îl lăudară din tot sufletul şi Hobble Frank zise:

– Aşa e! A fost grozav, dar nu e singurul care se poate lăuda cu o asemenea aventură. Nici ursul meu n-a fost de carton.

– Cum? Îl întrebă Dick, şi dumneata te-ai luptat cu ursul?

– Şi cum încă! Eu cu el şi el cu mine!

– Povesteşte-ne. Nu vrei?

Ba da! Tuşi scurt şi începu. Nu mă aflam de multă vreme în Statele Unite, adică eram încă nepriceput în ce priveşte lucrurile de pe aici. Asta nu înseamnă cu eram neinstruit. Ştiam foarte multe, dar vă daţi şi voi seama că, dacă n-ai văzut şi n-ai trăit, cunoaşterea e incompletă. Spre pildă, un bancher, chiar foarte deştept, nu poate cânta la oboi, la fel cum un profesor savant de astronomie experimentală fără învăţătură, nu poate deveni acar. Spun aceste lucruri pentru a mă apăra. Întâmplarea a avut loc în Colorado, aproape de Arkansas. Învârtisem diferite afaceri şi adunasem ceva bani în câteva oraşe. Voiam să încep să fac comerţ în Vest, aşa că o luai într-acolo. Treaba mergea atât de bine, încât, ajuns în ţinutul Fort Lion, aproape de Arkansas, vândusem tot. Până şi cântarul. Eram pe cal, cu puşca în mână şi cu buzunarul doldora de bani. Mă hotărâi să fac o plimbare de plăcere prin ţinut. În acea vreme aş fi vrut tare mult să ajung un om vestit al Vestului.

– Cum eşti, de altfel, zise Dick.

– Nu întru totul. Dar mă gândesc că atunci când vom începe lupta cu sioucşii, n-o să stau în spatele frontului, ca Hannibal la Waterloo şi poate astfel îmi voi câştiga renumele. Dar să continuăm! Pe vremea aceea Colorado era cunoscut de puţină vreme. Se găsiseră terenuri aurifere şi veneau şi căutătorii de aur din est, cu gloata. Coloniştii adevăraţi erau puţini. Nu mică îmi fu mirarea, când, în drumul meu, mă aflai dintr-o dată în faţa unei ferme. Ea era formată dintr-o casă mică, alături de care am văzut ogoare îngrijite şi locuri de păşune. Ferma se afla pe malul unui râu, în apropierea căruia se găseau şi câteva petice de pădure. Erau mai ales arţari şi tocmai mă miram eu foarte tare, pentru că am văzut în partea de jos a fiecărui trunchi de copac înfiptă o ţeava, prin care picura ceva dulce într-un butoiaş. Era primăvară, timpul cel mai potrivit pentru prepararea zahărului. Aproape de casă om văzut şi nişte puţini mari de lemn, pline cu sevă, din care partea de apă trebuia să se evaporeze. Este importantă descrierea acestor împrejurări, fiindcă ele au jucat în aventura mea un rol foarte important.

– Desigur că ferma nu aparţinea unui american, spuse Old Shatterhand. Asta pentru că, orice american cu scaun la cap, ar fi preferat să plece în căutarea aurului, decât să muncească tihnit şi fără sorţi de îmbogăţire rapidă la o fermă.

– Aşa e! Stăpânul locului era venit tocmai din Norvegia şi el m-a primit în ferma lui cu mare bunăvoinţă. Alături de el, acolo mai trăiau şi femeia lui, cum şi cei doi băieţi şi o fată

pe care îi avea cu ea. M-a poftit să stau acolo cât doresc. Am primit bucuros şi ajutam după puterile mele la treburile gospodăriei. Fiind îndatoritor şi chibzuit, am câştigat repede încrederea acestor oameni, într-atât încât nu o dată am rămas la fermă singur, singurel. Într-o astfel de împrejurare, când în vecinătate trebuia să aibă loc o sărbătoare prilejuită de inaugurarea unei case ridicată de nişte prieteni de-ai lor şi întreaga familie voia să participe la asta, am rămas din nou singur acasă, ca majordom, responsabil cu vegherea siguranţei statistice a fermei. Deci, ei au plecat şi eu am rămas de capul meu. Să mai spun că acolo îl numeai vecin pe acela până la care făceai cel puţin o jumătate de zi de mers călare. Cam la asemenea distanţă se afla şi fermă la care plecaseră bunele mele gazde norvegiene, astfel că întoarcerea lor nu se putea întâmpla mai repede de două zile.

– Multă încredere ţi-au acordat, îl înţepă Dick.

– Adică, cum? Crezi cumva că mi-ar fi trecut prin cap ideea de a devasta ferma? Sau semăn eu cumva a pungaş?

– Nu, păi nu e vorba de asta. Mă gândeam la altceva. Atunci, ca şi acum, ţinutul acela era cutreierat de tot felul de haimanale. Ce ai fi putut să faci singur împotriva unei asemenea cete? Dacă dădeai nas în nas cu astfel de oameni, treburile nu se terminau uşor.

– Ei, hai, lasă! Acuma să vă mai spun că în faţa casei era un nuc înalt. Trunchiul lui fusese jupuit până sus de coajă, pe care norvegianul o întrebuinţase la vopsit. Lemnul rămăsese neted şi seva scursă îl făcuse tare alunecos, astfel încât se cerea cuiva o mare dibăcie ca să se poată

urca în el.

– Nu voia nimeni aşa ceva, zise Pitt.

De vrut, nu voia nimeni. Dar pot apărea lucruri nebănuite, când până şi cel mai nobil om poate fi împins la aceasta. În scurt timp, vei putea constata această lege a naturii. Şi ca să revenim, eram aşa - dar singur de tot la fermă şi mă gândeam cum să-mi îndulcesc ceasurile lungi de singurătate. Aflasem! În casă căzuse huma dintre trunchiurile de copac din care erau făcuţi pereţii şi umplutura se sfărâmase. Trebuia reparată şi pentru aceasta norvegianul făcuse o groapă cu humă la colţul casei. Era lungă de patru coţi şi lată de vreo trei şi plină. Încântat de ideea care-mi venise, voiam s-o iau după colţ, când ce-mi văzură ochii?

– Ursul, răspunse Dick.

– Da, un urs, care plecase din culcuşul său din Munţii Raton, pentru a mai vedea oameni şi locuri, la fel ca mine. Prezenţa lui însă nu era pe gustul meu. Afurisitul de animal se uita la mine dispreţuitor, aşa că, speriat, făcui o săritură pe care, v-o jur cu mâna pe inimă, n-aş mai putea-o repeta. Cu aceeaşi repeziciune, ursul veni spre mine. Graba mi-a fost stimulată, aşa că mă repezii spre nuc, îl cuprinsei în braţe şi începui să mă urc cu mare viteză. Nici nu poţi bănui ce poate face omul într-o asemenea situaţie.

– Erai un bun căţărător? Întrebă Dick.

– N-aş putea spune. Dar când ai ursul în spate, nu te-ntrebi dacă sănătatea îţi permite să te caţeri, ci începi să te sui cu o reală pasiune, asemeni mie. Din păcate, trunchiul era prea lucios. N-am reuşit să ajung până la crengi, şi ca

să rămân agăţat era de-a dreptul îngrozitor.

– Vai, te aflai în mare primejdie. Şi n-aveai arme. Dar ursul ce făcea?

– Ceva la care ar fi putut renunţa, dacă s-ar fi gândit puţin. Se căţăra după mine.

– Din fericire nu era un urs cenuşiu.

– Asta-i bună, pentru mine ursul era urs. M-am agăţat cu putere şi m-am uitat în jos. Lângă trunchi animalul se ridicase în două picioare şi se căţăra încet şi liniştit. Părea că se simte grozav, căci mormăia de mulţumire, asemeni unui motan care toarce, numai că ceva mai tare. Mie însă îmi tremură tot corpul de sforţarea pe care o făceam pentru a mă putea ţine. Ursul se tot apropia. Dar nu cred că aş mai fi putut rezista multă vreme agăţat. Trebuia să urc mai sus. Fiind însă obosit, am desfăcut numai o mână încercând să mă salt pe o creangă, şi mi-am pierdut sprijinul. Dintr-o dată m-am prăvălit: am încercat eu să mă prind de ceva, dar puterea de atracţie a tatălui nostru pământul nu m-a lăsat de fel în pace. Aşa că n-am putut scoate decât un oftat adânc şi am alunecat de-a lungul trunchiului, cu puterea unui ciocan greu, cazând drept în capul ursului, care, nemaiavând nici el ce să facă, a alunecat cu mine în jos, iar eu m-am rostogolit pe pământ o dată cu el.

Omuleţul cel şchiop era atât de însufleţit de povestea lui, o trăia cu atâta patimă, încât ascultătorii lui erau numai urechi; dar felul în care a ştiut Hobble-Frank să rezolve problema cu ursul îi făcu pe toţi să izbucnească într-un râs zgomotos.

– Da, râdeţi! Bombăni el. Dar eu atunci n-aveam de loc

poftă de râs. Mă lovisem. Cam rău şi mă julisem peste tot. Eram buimăcit, aşa că timp de câteva secunde nu m-am gândit decât să mă scol de jos.

– Şi ursul?, întrebă Dick.

– Păi, ursul şedea şi el liniştit sub mine, după cum eu, lipsit de grai din cauza şocului, stăteam peste el. Apoi, deodată, s-a smucit şi asta m-a trezit la facultăţile mele. Aşa că am sărit în sus şi am luat-o la fugă, cu ursul după mine. Nu ştiu dacă fugea de spaimă, la fel ca mine, ori din dorinţa de a consolida relaţiile pe care de câtăva vreme le stabilisem amândoi. De fapt, eu voiam să ajung la uşă şi să mă încui în casă. Însă nu aveam destul timp pentru asta. Ursul era tare aproape de mine. Frică îmi dădea aripi şi zburăm cu viteza rândunicii. Parcă mi se dublase, ce zic eu, ba chiar împătrise lungimea picioarelor! Aşa că m-am repezit glonţ după colţul casei şi am căzut drept în groapa cu humă, trezindu-mă deodată cufundat până la subţiori în noroi. Uitasem de toate, de cer, de pământ, de Europa, de America, de toată ştiinţa mea şi de humă, de tot, ce mai! Şedeam în groapă ca lopata în aluatul de pâine, când auzii lângă mine un pleoscăit puternic şi m-am trezit dintr-o dată stropit până peste cap. Faţa mi-era toată plină de noroi, numai ochiul drept scăpase. Cu el l-am văzut alături pe urs, care, uşuratic din fire şi drăgăstos, sărise după mine. I se vedea numai capul, întocmai ca şi mie. Timp de trei secunde, cel mult patru, ne-am uitat unul la altul, apoi el se întoarse la stânga, iar eu la dreapta, fiecare având intenţia lăudabilă de a se duce într-alt loc, mai plăcut. Fiind mai descurcăreţ, el a ieşit din groapă mai uşor decât mine. Mi-

era teamă că, o dată ieşit, să nu rămână locului că să mă aştepte şi pe mine; dar de abia pusese labele pe pământ că a şi şters-o în direcţia din care venise, cotind-o după colţ, fără să mă învrednicească măcar cu o privire. „Rămâi cu bine, bestie tălâmbă!” i-am urât în gând.

– În toiul povestirii. Hobble-Frank se ridicase în picioare, gesticulând în aşa fel, încât ascultătorii râdeau cum nu mai râsese nimeni în aceste ţinuturi îndepărtate. Când unul se apleca înroşit la faţă şi ţinându-se de burtă, altul începea să râdă şi mai tare decât cel dinainte.

– Zău dacă întâmplarea asta nu merită ţinută minte, zise Old Shatterhand, iar ceea ce este mai frumos e că totul s-a petrecut fără nici o primejdie. Dumneata ţi-ai salvat pielea, iar ursul blana!

– Ursul?, începu din nou Frank. Oho! Păi staţi că n-am terminat. După ce ursul a şters-o după colţ, am auzit un zgomot ca şi cum s-ar fi răsturnat un dulap. N-am căutat să văd ce e, fiindcă eram ocupat să ies din groapă. Mă chinuiam şi asudasem din greu, căci huma era vâscoasă, drept care m-am văzut silit să-i las zălog pentru eliberare cizmele mele. Înainte de toate, trebuia să-mi curăţ faţa. Pentru asta m-am dus îndată în spatele casei, unde curgea o gârlă căreia i-am încredinţat tot ceea ce se lipise pe mine. Apoi am pornit să văd încotro apucase ursul. Ştrengarul încă nu plecase. Se aşezase sub copaci şi se lingea de zor.

– De humă?! Ei, aş!, spuse neîncrezător Dick. După cât cunosc eu obiceiurile acestui animal, ar fi trebuit să intre ca şi tine de îndată în apă, ca să se spele.

Asta nu i-a trecut prin cap, deşi era mai deştept decât

dumneata, domnule Pfefferkorn! E ştiut că ursului îi plac dulciurile şi v-am vorbit mai înainte despre nişte puţini de lemn pline cu sevă dulce. Ursul era atât de nefericit din cauza întâmplării cu groapa de humă, încât primul lui gând a fost s-o şteargă cât mai departe şi cât mai repede cu putinţă. Grăbit cum era, dăduse peste o astfel de putină şi o răsturnase peste el. Sucul dulce l-a făcut pe urs să uite şi de căderea din pom şi de căderea în groapa cu humă, şi de mine. În loc să ţină seama de cuvintele mele de rămas bun, se aşezase tihnit sub copac, ca să lingă dulceaţa amestecată cu noroi. Era aşa de cufundat în această ocupaţie plăcută, că nu m-a văzut când m-am furişat pe lângă perete şi am zbughit-o în casă. Acum eram în siguranţă. Am luat puşca din cui. Deoarece ursul şedea pe labele dinapoi, eu puteam ochi cât pofteam. N-aveam cum să greşesc ţinta. Glontele a lovit animalul tocmai în locul acela în care, după spusa poeţilor, stau cele mai duioase sentimente, adică drept în inimă. Ursul tresări, se întinse, dădu de câteva ori din labele dinainte, apoi se prăbuşi. Încetase de a mai exista ca fiinţă din cauza uşurinţei sale şi din cauza lăcomiei.

– Hm! Hm! făcu Old Shatterhand. Un urs cenuşiu nu se poate căţăra. Ce fel de culoare avea ursul dumitale?

– Avea blana neagră.

– Şi botul?

– Era galben.

– Atunci era un urs spălător, care e cu totul inofensiv. N-aveai de ce să te sperii.

– Oh! Dar se vedea ce poftă de carne de om avea.

– Ţi s-o fi părut. Specia asta de urs mănâncă mai bucuros fructe decât carne. Fuge şi dacă îl iei la pumni.

– Da, aşa eşti dumneata! Poţi doborî omul cu pumnul, cum te arată şi numele. Eu sunt mai delicat şi fără armă nu mă pot descurca. Dar, ia stai! Ce fuge acolo!

Cum am mai spus, în timp ce povestea, se ridicase de a locul său. În spatele lui erau câteva stânci sfărâmate pe care se căţărase vorbind. Mişcările lui speriaseră un animal mititel care stătuse ascuns sub pietre. Acesta ieşi afară, ţâşni ca un fulger şi se vârî în scorbura unui copac din apropiere. Mişcările animalului au fost aşa de repezi, încât ei n-au putut vedea cărei specii îi aparţine. Cineva rămăsese totuşi ca electrizat de această apariţie: Bob. Sări în sus, alergă spre scorbura în care animalul dispăruse şi începu să strige:

– Un animal, un animal alergat aici, ascuns în gaură! Bob vrut scoţi animal din copac afară.

– Bagă de seamă, îl sfătui Old Shatterhand. Nici nu ştii ce fel de animal a fost!

– Oh, fost animal mic! Şi arătă cu două degete lungimea animalului.

– Un animal mic, uneori, poate fi mai primejdios decât unul mare.

– Oposum nu primejdios.

– Ai văzut tu că era oposum?

– Da, da, dom' Bob văzut bine oposum. Este gras, foarte gras, şi friptură foarte gustos, oh, foarte gustos!

Plescăia din limbă şi îşi lingea buzele, ca şi cum ar fi avut friptura dinainte.

– Cred că te înşeli. Oposumul nu e aşa sprinten cum era acest mic animal.

– Şi oposum fuge iute. De ce dom' Shatterhand nu lasă la Bob friptura bună?

– Bine, dacă eşti aşa de sigur că nu te înşeli, fă cum vrei. Dar să-ţi mănânci friptura fără noi!

– Foarte bucuros mâncat singur. Bob nu dat la nimeni carne la oposum. Mănânci friptura singur, el singur. Acum, atenţie! Acum eu scoate oposum din gaură.

Zicând acestea, îşi suflecă mâneca dreaptă.

– Nu aşa!, îl opri Old Shatterhand. S-apuci animalul cu stângă, iar cu dreapta să iei cuţitul, îndată ce l-ai prins, îl tragi afară, ţinându-l bine ca să nu-ţi fugă, iar cu dreapta îi tai beregata.

– Frumos! Asta foarte frumos! Aşa face dom' Bob, căci el eşti vestit vânător şi mare om în Vest.

Îşi suflecă deci mâneca stângă, apucă cu dreapta cuţitul şi scormoni în gaură, mai întâi cu băgare de seamă, dar, nedând peste nimic, vârî braţul şi mai adânc. Deodată lăsă cuţitul din mână, ţipă cât putu, se strâmbă groaznic, în timp ce braţul drept, rămas liber, i se mişca spasmodic prin aer.

– Aoleu, aoleu!, se văita. Doare, doare tare!

– Ce este? Ai prins animalul?

– Nu, nu! Animal prins la dom' Bob.

– Vai de mine!

– Apucat tare la mâna mea!

– Trage-o repede afară!

– Nu pot, doare rău!

– Păi doar n-o să rămâi aşa! Hai scoate-o afară, chiar

dacă animalul nu vrea să-ţi dea drumul. Şi când îl tragi afară, apucă-l bine şi cu dreapta, ţine-l strâns până când îl omor eu!

Old Shatterhand îşi scoase de la brâu cuţitul şi se apropie de pom. Negrul îşi scotea încet braţul din scorbură, strângând din dinţi de durere. Animalul tot nu-i dădea drumul deşi se lăsă tras până la gura scorburii. Bob smuci, iar animalul ieşi afară, rămânând atârnat cu dinţii de mâna lui. Îl apucă strâns cu dreapta, aşteptând ca Old Shatterhand să se folosească de cuţit. Dar în loc să facă acest lucru, Old Shatterhand se trase iute înapoi, strigând:

– Un sconcs, un sconcs! La o parte, fugiţi!

– Sconcsul este un mamifer lung de vreo patruzeci de centimetri, care arată ca un jder, are ca şi el o coadă lungă, păroasă; blana îi este neagră, cu două dungi albe pe spinare. Se hrăneşte cu ouă şi mici vietăţi. Pleacă după pradă numai noaptea, iar ziua stă ascuns prin găuri sau scorburile copacilor.

Acest animal îşi merită numele latinesc, Mephitis, căci are sub coadă o glandă, care aruncă un lichid galben-unsuros, cu un miros rău, pătrunzător de câte ori e atacat şi vrea să se apere. Mirosul e îngrozitor şi rămâne în haine mai multe luni. Deoarece sconcsul poate stropi pe duşman cu acest lichid mephitic de la o distanţă destul de mare, oricine cunoaşte acest animal, nu se apropie de el, căci cel care a fost atins de lichidul său, poate fi exclus din orice adunare omenească, timp de săptămâni întregi.

Aşadar, Bob, în loc de oposum, prinsese un astfel de animal. Toţi bărbaţii săriseră de la locurile lor şi o luaseră la

fugă.

– Aruncă-l repede, repede!, strigă negrului Dick.

– Dom' Bob nu poate aruncat, se tânguia negrul. Apucat cu dinţii de mână şi... oh, au... au, oh! Ai, să se ducă la dracu'! Acuma stropit pe dom' Bob. Aoleu, mor! Cum pute dom' Bob! Nu pot sufere! Nimeni nu poate sufere! Bob trebuie moare! Jos, jos animal puturos!

Voia să-l scuture de pe mână, dar sconcsul se încleştase aşa de tare cu dinţii, că osteneala lui era zadarnică.

– Stai! Dat eu jos la tine acum! Omorât, căsăpit! Of, tu, putoare!

Ridică mâna stingă şi-l plesni pe animal cu un pumn în cap. Această lovitură buimăci sconcsul, care însă îşi înfipse şi mai adânc dinţii în mâna negrului. Urlând de durere, acesta îşi luă cuţitul de jos şi îi tăie gâtul nefericitei vietăţi.

– Aşa! Acuma dom' Bob biruit. Lui nu frică nici de urs, nici de nimica. Putut venit toţi să vadă cum eu ucis un animal sălbatic! Strigă negrul.

Dar tovarăşii săi se fereau să se apropie. Atât animalul, cât şi negrul, răspândeau un miros aşa de îngrozitor, că toţi se ţineau cu mâna de nas, deşi se aflau la mare distanţă..

– De ce nu venit?, întrebă negrul. De ce nu felicitaţi la dom' Bob de victorie?

– Băiete, eşti nebun!, îi strigă Dick. Cine se mai poate apropia de tine? Miroşi mai rău decât ciuma.

– Da, recunoscut, dom' Bob miroase foarte urât. Asta vede şi el. Cine poate sufere aşa miros! Şi se strâmbă îngrozitor.

– Aruncă cât mai departe dihania, îl îndemnă Old

Shatterhand.

Bob încercă să se supună acestui îndemn, dar nu reuşi.

– Dinţi adânc în mâna la dom' Bob. Eu nu poate desface gura la animal!

Văitându-se, trăgea sconcsul de cap, dar degeaba.

– La draci! Strigă el mânios. Sconcs nu poate atârne toată viaţa la mâna lui dom' Bob. Nu e nimeni om bun, om milos, să ajute la biet. de el?

Îl înduplecă în cele din urmă pe Hobble-Frank, care se apropie de el foarte încet, şi îi zise:

– Ascultă, dragă Bob, am să încerc. Nu miroşi deloc pe placul meu, dar mila mea nu are margini. Îţi pun numai condiţia să nu cumva să mă atingi!

– Dom' Bob nu atins la dom' Frank, îl asigură negrul.

– Bine. Să nu faci asta, că altfel o să mirosim amândoi şi vreau să-ţi las numai ţie această cinste.

– Dom' Frank să vină numai! Bob multă băgare de seamă.

– Era într-adevăr un fel de eroism din partea micului saxon să se apropie de negru. Dacă numai puţin s-ar fi atins de Bob într-un loc stropit de lichid, urma să împărtăşească şi el netrebnica soartă a celui păţit. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi era mai greu să respire mirosul respingător. Bietul Frank aproape că nu mai trăgea aer în piept. Dădu dovadă însă de o mare răbdare.

– Acum întinde braţul la mine, măi Bob!, îi porunci el negrului. Nu pot să vin chiar aşa de aproape de tine.

Bob se supuse şi îi întinse micului saxon mâna de care animalul stătea încleştat. Desfăcu cu o mare greutate botul

sconcsului şi se trase cu iuţeală înapoi. Îl luase cu ameţeală din cauza groaznicului miros răspândit atât de animal, cât şi de negru. Acesta din urmă era bucuros că a scăpat cu bine. Mâna îi sângera, dar fără să ţină socoteală de asta, el strigă victorios:

– Acuma arătat dom’ Bob cât curaj avut! Acum putut crezut toţi la el că el fost fără frică?

Spunând acestea Bob se îndreptă către prietenii săi. Însă Old Shatterhand îşi luă puşca, o îndreaptă spre pieptul lui şi îi zise:

– Stai pe loc, că te împuşc!

– Oh, doamne, de ce vrut împuşti pe sărac bunul Bob?

– Lasă vorbă. Du-te repede acolo, lângă apă, cât mai departe de noi, şi aruncă toate hainele de pe tine.

– Aruncat hainele? Să dea dom' Bob la apă aşa frumoasă haină de stambă şi pantaloni şi vestă?

– Toate, toate! Pe urmă vii înapoi şi intri în lac şi stai în apă până la gât. Hai mai repede! Cu cât întârzii, cu atât mai multă vreme o să puţi.

– Mare nenorocire! Of, hainele mele frumoase! Dom' Bob spală la ele bine până plecat miros!

– Nu, Bob să facă bine să mă asculte, altfel îl împuşc ca pe un şoarece. Hai! Vezi că trag! Unu... doi... tr...

– Nu, nu omorât! Dom' Bob plecat, plecat repede!

Dispăru în grabă în bezna nopţii. Fireşte că ameninţarea lui Old Shatterhand nu fusese serioasă; era însă cel mai bun mijloc de a-l face pe negru să asculte. Acesta reveni curând gol şi intră în apa rece a lacului. I se întinse drept săpun un amestec din grăsime de urs şi cenuşă de la marginea

focului.

– Ce păcat de grăsimea asta frumoasă de urs!, se văicărea negrul. Cu ea putut unge dom' Bob părul şi făcut bucle frumoase. Dom' Bob fin gentelman şi nu negru da tot, fiindcă el poate împletit părul lung, aşa, lung!

– Spală-te! Râse Dick. Nu te mai gândi la frumuseţea ta, ci mai bine la nasurile noastre!

Cu toate că-şi aruncase hainele şi cu toate că şedea în apă, chiar şi numai creştetul bietului negru tot mai răspândea un miros îngrozitor.

– Dar, întrebă negrul, cât vreme stat aici dom' Bob şi spălat la el?

– Tot timpul cât mai poposim aici, adică până mâine dimineaţă.

– Asta dom' Bob nu poate.

– Ar trebui să poţi. Mă întreb dacă păstrăvii, citi or mai fi rămaşi în viaţă, pot să te sufere. Nu ştiu dacă peştii au simţul mirosului; în caz că îl au, vizita ta nu poate să le facă plăcere.

– Când primit voie dom' Bob să luat hainele şi să spele la ele?

– Niciodată. Rămân acolo unde le-ai aruncat. Nu mai poţi să le îmbraci.

– Of, of... Şi acum cu ce îmbrăcat sărac biet Bob?

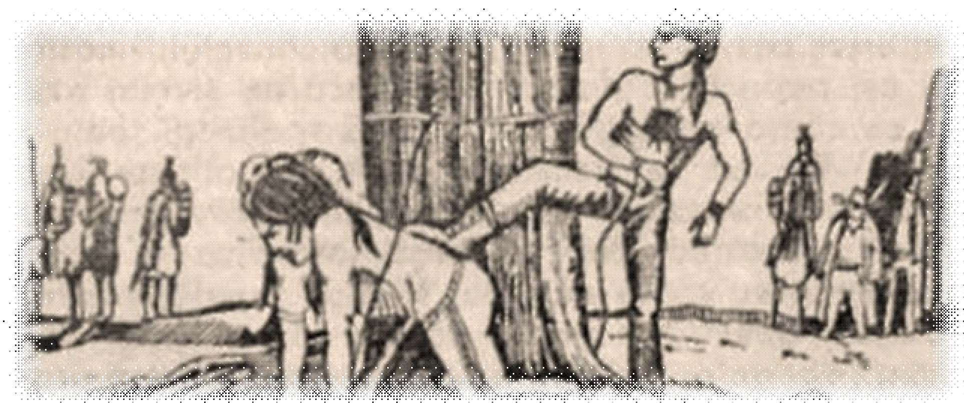
– Fără îndoială asta este o problemă. Nu prea văd pe nimeni să-ţi poată da ceva de îmbrăcat. N-ai decât să te acoperi cu blano ursului pe care l-a ucis astăzi Martin. Poate că mai încolo, prin munţi, să dăm peste locuinţa vreunui croitor la care să-ţi croieşti ciorapi şi pardesiu. Până om da

însă de el, asta el în orice caz, ai să mergi în coada convoiului nostru, căci cel puţin timp de opt zile, dacă nu şi mai mult, n-ai ce căuta pe lângă noi. Aşa că spală-te, spală-te de zor! Cu cât te freci mai mult, cu atât se duce mirosul mai repede şi te putem primi iarăşi între noi.

Auzind acestea, Bob se linişti întrucâtva şi începu să se frece cu toată puterea. Numai capul îi răsărea deasupra apei, dar merita să fie văzut, fie şi doar pentru aprigele strâmbături şi înjurături strecurate printre dinţi.

Capitolul IX – Cel fără nume

În tot acest răstimp, ceilalţi se întoarseră la foc, Fireşte că, la început, întâmplarea tragi-comică de mai sus a fost obiectul de discuţie al tuturor. Apoi î1 rugară pe lunganul Pitt să le povestească vreuna din păţaniile sale. El le împlini dorinţa, povestindu-le o întâlnire cu vestitul Old Wabble, cunoscut meşter al trasului cu puşca. După ce povesti câteva isprăvi ale acestuia, adăugă:

– Dar mai sunt ţintaşi ca el. Cunosc doi care nu pot fi întrecuţi de nimeni. Winnetou şi Old Shatterhand. Vă rog, domnule, se adresă el acestuia din urmă, nu vreţi să ne povestiţi una din aventurile dumneavoastră?

Acesta nu răspunse îndată. Trase aer adânc în piept, fără să scoată un cuvânt, ca şi când ar fi voit să vadă dacă nu miroase ceva.

– Da, ştrengarul de colo din lac tot mai pute, zise Dick.

– Oh, nu din cauza lui am făcut asta, răspunse Old Shatterhand, îndreptând în acelaşi timp o privire iscoditoare către calul său, care încetase să mai pască şi fornăia uşor.

– Ai simţit ceva?, îl întrebe Pitt.

– Nu.

– Dar Old Shatterhand se întoarse spre Winnetou spunându-i cu jumătate de glas:

– Teschi-ini! Aceasta însemna: „Ia seama!” Ceilalţi, neştiind limba apaşilor, n-au înţeles ce spune. La rândul lui, Winnetou dădu uşor din cap, semn că a înţeles şi-şi trase prevăzător puşca lângă el. Calul lui Old Shatterhand întoarse neliniştit capul înspre foc, unde se afla stăpânul

său.

– Işheş-mi! Îi strigă acesta şi îndată animalul se culcă jos în iarbă, ca şi când nu sar fi întâmplat nimic. Dar Dick văzu totuşi îngrijorarea de care fusese cuprins Old Shatterhand şi îl întrebă:

– Ce se întâmplă, domnule? A simţit ceva calul dumitale?

– Nu. Îl supără mirosul negrului, răspunse cel întrebat.

– Dar văd că şi dumneata şi Winnetou aţi pus mâna pe arme!

– Tocmai voiam să vă explic cum se trage de la şold. Sigur că aţi auzit despre asta.

– Fireşte!

Deşi se vorbea în engleză, Hobble-Frank i se adresă lui Old Shatterhand în dialectul lui saxon:

– Domnule, ai întrebuinţat o expresie greşită.

– Cum aşa?

– Nu se zice împuşcătura de la şold, ci de la coapsă. Cel care devine posesorul unui glonţ tras printr-o astfel de împuşcătură, merge aplecat înainte şi şchiopătând, căci grozav îl dor şalele şi şoldurile de la ea. Chiar dacă îl dor şi şoldurile, vreau să vă spun că expresia „împuşcătură de la şold” este falsă din punct de vedere ortografico-medical.

– Old Shatterhand nu lăsă să se vadă că, în timp ce vorbea, el şi Winnetou cercetau cu un ochi ager marginea pădurii de dincolo de pârâu şi de lac, scormonind parcă întunericul. Îşi trăsese pălăria peste ochi, aşa încât privirea-i iscoditoare nu putea fi observată nici chiar de tovarăşii săi.

– Dragă Frank, dumneata te referi la împuşcătura în fund,

dar nu despre asta era vorba.

– Ah, nu? Dar de care?

– Despre împuşcătura de la şold, cum spuneam. Vreau să spun că asta nu se face cu puşca ţinută ca de obicei, ci ridicată numai până la şold.

– Dar nu poţi ochi!

– Fireşte că e mai greu să ajungi la o astfel de deprindere. Sunt mulţi oameni din Vest care se pot mândri că nu şi-au greşit vreodată ţinta, dar la o astfel de probă nu prea nimeresc.

– Păi, de ce s-a inventat o astfel de împuşcătură, când poţi ţinti nestingherit cu siguranţa că nu tragi pe alături?

– Sunt împrejurări în care, dacă nu ai această îndemânare, eşti pierdut. Acest fel de împuşcătură se recomandă numai când stai jos sau culcat, pentru ca adversarul să nu-şi dea seama că ai de gând să tragi. Închipuieşteţi numai că pe aproape ar fi nişte indieni care au de gând să ne atace. Mai întâi îşi vor trimite încoace iscoadele, care se furişează în preajma noastră, voind să afle câţi suntem şi cum suntem înarmaţi.

– Dar, în principiu, iscoadele astea ar trebui să fie descoperite de cei pe care noi i-am pus de pază, interveni din nou Frank.

– Nu se întâmpla întotdeauna astfel. Bunăoară, eu m-am strecurat până în cortul lui Oihtka-petay, deşi el pusese paznic, iar terenul era o câmpie acoperită cu iarbă, unde nu aveai cum să te ascunzi. Aici însă sunt de jur împrejur copaci, care înlesnesc mult furişarea. Dar, mai departe! Iscoadele s-au strecurat pe lângă posturile noastre Ele se

află la marginea pădurii, în dosul sau printre crengile îngrămădite de furtună şi ne observă. Dacă reuşesc să se întoarcă la ai lor, suntem pierduţi. Suntem atacaţi pe neaşteptate şi nimiciţi. Cel mai bun lucru este să le facem pe iscoade nevătămătoare...

– Să-i împuşcăm?

– Da! Eu sunt pentru înlăturarea vărsării de sânge, dar într-un astfel de caz, ar însemna o sinucidere să vrei să-l cruţi pe duşman. Trebuie să-i trimiţi un glonte

– Tkih-akan. Sunt aproape — şopti căpetenia apaşilor

– Tesi-şi tkih, îi văd, răspunse Old Shatterhand.

– Naki Doi.

– Ha-oh. Da!

– Şi-ntsage, ni akaya tayassi. I-al tu pe ăla, eu îl iau pe acesta.

Apaşul lăsă mâna să-i alunece pe lângă corp.

– Spuneţi-ne domnule, ce secrete aveţi amândoi? Întrebă lunganul Pitt

– Nimic neobişnuit. Îi spuneam căpeteniei apaşilor să mă ajute să vă explic cum e cu împuşcătura asta de la şold

Ei, în principiu, eu o cunosc. Dar nu mi-a reuşit niciodată, oricât m-am străduit. Şi ca să ne întoarcem la vorba dumitale de adineauri, trebuie mai întâi să le vezi pe iscoade ca să le poţi împuşca.

– Fireşte!

– Dar cum poţi să vezi ceva în bezna desişului de colo?

– Încerc.

– Păi n-ai cum să te apropii de tufe.

– Poate că îi văd şi aşa, de-aici.

– Pe naiba! Am crezut eu că sunt oameni din Vest care pot să vadă în noaptea oarbă ochii unui duşman care se furişează. Uite, şi Dick al meu, bunăoară, susţine că vede pe întuneric, dar n-a avut încă ocazia să-mi dovedească.

– În privinţa asta prilejul vine pe neaşteptate.

– În fine, eu unul m-aş bucura să fiu martor la aşa ceva, pentru că lucrul mi se pare cu neputinţă.

Old Shatterhand cercetă din nou marginea pădurii, dădu mulţumit din cap şi răspunse:

– Poate că aţi văzut noaptea, pe mare, lucind ochii unui rechin?

– Ei bine, n-am avut o astfel de ocazie.

– Vreau să vă spun că aceşti ochi se văd lămurit. Au o strălucire fosforescentă. Oricare altul, chiar şi ochiul omenesc, are aceeaşi strălucire, chiar dacă nu e la fel de puternică. În timpul nopţii, cu cât vederea este mai încordată, cu atât ochiul se poate distinge mai lămurit. Dacă, bunăoară, în întunericul tufişului de colo ar fi un spion, care să se uite atent spre noi, eu i-aş putea zări acest licăr. Şi Winnetou la fel.

– Asta este straşnici, zise Pitt. Ce spui de asta, grasul meu prieten?

– Cred că nici eu nu sunt orb, răspunse Dick. Din fericire, aici suntem scutiţi de o astfel de vizită. Oricum, însă, e greu lucru să te găseşti în situaţia de a trebui să tragi cu puşca de la şold. Nu e aşa, domnule?

– Da, încuviinţă Old Shatterhand. Priveşte aici, domnul meu! Presupune că o iscoadă duşmană s-ar găsi acolo şi că printre frunze îi văd ochii lucind. Trebuie să o ucid, altfel îmi

primejduiesc viaţa. Dar dacă îmi pun puşca la ochi, vede că vreau să trag şi se dă înapoi. Poate că ţine deja puşca îndreptată spre mine şi el ar trage înaintea mea. De asta trebuie să mă feresc, folosindu-mă de împuşcătura de la şold. Stai liniştit, aparent fără nici o preocupare, ca acum. Pui mâna pe puşcă şi o ridici binişor, parcă te-ai juca cu ea. Pleci capul, ca mine acum ca şi cum te-ai uita într-o parte, dar ochiul tău este în umbră, sub marginea pălăriei şi ţii privirea aţintită ca Winnetou şi ca mine asupra tufelor, dar fără să se bage de seamă.

Aşa cum explică, aşa şi făcea. La fel şi Winnetou.

– Apeşi patul puştii tare pe şold şi ţeava pe genunchi, treci mâna stingă uşor spre dreapta şi apuci arma cu ea, ceva mai sus de cocoş, pentru ca prin asta să obţii o poziţie cât mai sigură, pui arătătorul mâinii drepte pe trăgaci, ochind în aşa fel, încât glonţul să-l lovească deasupra ochilor pe cel care te iscodeşte. Apoi apeşi pe trăgaci şi... gata!

Lovitura lui Old Shatterhand porni şi tot în aceeaşi clipă arma apaşului se descarcă şi ea. Amândoi au sărit apoi, în acelaşi timp, în picioare. Winnetou, aruncând puşca, smulse cuţitul de la brâu şi, ca o panteră, se repezi peste pârâu, în desiş.

– Uhwai k'unun! Uhvai pa-ave! Uhvai umpare! Stingeţi focurile! Nu vă mişcaţi I Nu vorbiţi! Strigă Old Shatterhand în dialectul shoshonilor. Totodată, răscolind focul cu cizma. Împrăştie lemnele care mai ardeau. Apoi se repezi după apaş Atât shoshonii, cât şi albii au sărit în sus la zgomotul împuşcăturilor. Dar cuvintele lui Old Shatterhand au fost

urmate pe dată, lemnele încă aprinse fiind azvârlite în apă. Într-o clipă, un întuneric adânc domnea în fosta tabără. La fel a fost respectată de toţi şi porunca de a sta liniştiţi — în afară totuşi de unul, şi anume Bob, care se afla în apă. În jurul lui zburau lemnele aprinse, aruncate în apă ca să se stingă.

– Au, Iisuse, ajutori, strigă el cât putea. Cine împuşcat? De ce aruncă foc în sărac biet Bob? Vrea să ardă la sărman de mine! Vrea să fiarbă ca păstrăvii De ce faceţi întuneric? Oh, oh, dom' Bob nu mai vede acum la nimeni!

– Taci, prostule!, îi strigă Dick.

– De ce să tacă dom' Bob? El acuma nu...

– Taci, altfel te împuşcă! Duşmanii sunt pe-aproape!

Într-o clipă vocea lui dom' Bob nu se mai auzi. Negrul stătea nemişcat în apă, pentru ca duşmanul să nu-i descopere scumpa făptură. Peste tabără se lăsase liniştea. Numai din când în când câte un cal bătea cu piciorul în pământ şi fornăia neliniştit. Surprinşi pe neaşteptate de întâmplare, albii stăteau pregătiţi, aproape unii de alţii. Indienii nu scoteau o vorbă, numai dinspre lac se auzea, din când în când, atunci când negrul nu se mai putea abţine, fie un oftat, fie clănţănitul dinţilor săi din pricina frigului şi a fricii.

– Deodată răsună glasul lui Old Shatterhand:

– Aprindeţi un foc! Dar staţi departe de el, ca să nu fiţi văzuţii

Lunganul Pitt şi prietenul său Dick se grăbiră să aducă la îndeplinire cele de mai sus, după care se traseră repede înapoi în întuneric. La lumina focului, cu toţii i-au văzut pe

Winnetou şi pe Old Shatterhand întorcându-se fiecare cu puşca în mâna şi cu câte un indian în spate. Toţi voiau să se strângă în jurul lor şi să se lămurească ce s-a întâmplat, însă Old Shatterhand le spuse:

– Nu e timp acum de dat lămuriri. Aceşti doi morţi să fie legaţi pe caii de schimb, apoi să pornim. Aici, la tabără au venit într-adevăr numai aceste iscoade, dar nu se poate şti câţi mai erau în urma lor.

Fiecare dintre cele două cadavre avea câte o gaură rotundă în frunte. Glonţul le ieşise prin ceafă. S-a întâmplat exact aşa cum stabiliseră Winnetou şi Old Shatterhand. Şi ceilalţi erau desigur foarte buni ţintaşi, dar atâta siguranţă în a împuşca şi mai ales dintr-o asemenea poziţie, îi uimise pe toţi peste măsură. Shoshonii şopteau tainic între ei, aruncând priviri pline de teamă şi respect asupra celor doi oameni vestiţi.

Plecarea a fost pregătită în grabă, dar fără zgomot. Au stins iarăşi focul. Winnetou şi Old Shatterhand se puseră în fruntea şirului de călăreţi şi marşul în noapte începu. Nimeni nu întreba încotro aveau să meargă. Se încredeau cu totul în cei doi conducători. În curând, valea se strâmtă într-atât, încât trebuiau să călărească unul în spatele celuilalt. Această împrejurare, cât şi grija pe care o puneau în străbaterea acestui loc în care-i pândea primejdia, nu le dădea ghes să vorbească.

Negrul fusese scos şi el din apă. Nevoit să rămână în coada convoiului, deoarece mai purta încă amintirea mirositoare a sconcsului. Bob călărea aproape gol pe cal Pitt îi dăduse pătura lui zdrenţuită pe care o folosea drept

şa când călărea catârul, dar negrul, în loc să-i dea aceeaşi folosinţă, şi-o legase în jurul coapselor, cum îşi leagă şorţul fraţii săi africani. Soarta îl adusese în această stare lipsită de glorie, iar Bob mormăia într-una, adânc mâhnit.

Au călărit astfel ore întregi prin valea îngustă, în cea mai mare tăcere şi cu cea mai mare iuţeală. Au urcat apoi coasta despădurită a unui deal, coborând, printr-o preerie înverzită şi îngustă, pe celălalt versant. Când începuse să se lumineze de ziuă, în faţa călăreţilor se ridica o trecătoare prăpăstioasă între nişte munţi înalţi, acoperiţi de o pădure deasă. Acolo, la poalele munţilor, cei doi conducători din fruntea şirului s-au oprit şi au descălecat. Ceilalţi călăreţi făcură la fel.

Cele două cadavre au fost luate de pe cai şi aşezate pe pământ. Shoshonii făcură un cerc larg împrejur. Ei ştiau că acum va începe o cercetare grea, foarte bine cunoscută lor. Aveau să vorbească mai întâi numai căpeteniile, ceilalţi trebuind să aştepte până când îi se va cere părerea. Morţii erau îmbrăcaţi în port indian, cu lucruri făcute pe jumătate din lână, pe jumătate din piele. Nu aveau mai mult de douăzeci de ani.

– Mă aşteptam la asta, spuse Old Shatterhand. Numai războinicii neînfricaţi, când se furişează într-o tabără duşmană, deschid ochii mari, lăsându-se astfel descoperiţi. Un spion dibaci abia întredeschide ochii. Atunci ar fi greu chiar pentru unii ca noi să-i întâlnească privirea. Dar oare din ce trib fac parte?

Această întrebare îi fu pusă lui Dick.

– Hm!, bombăni acesta. Crezi dumneata, domnule, că

întrebarea mă pune în încurcătură?

– Cred, fiindcă în această clipă nici chiar eu nu pot răspunde. Sunt dintr-o ceată de războinici. Acest lucru este sigur, căci, deşi culorile războinicului li s-au mai şters de pe faţă, totuşi se văd. Negru şi roşu? Culorile tribului ogellallaşilor. Dar după îmbrăcăminte nu putem să deducem nimic. Să le căutăm prin buzunare.

Acestea erau toate goale. Cu toată căutarea amănunţită, nu găsiră nici cel mai mic lucru. Fiecare dintre cei doi avuseseră câte o puşcă. Şi acestea fură cercetate. Erau încărcate, însă nu arătau nici un semn după care să se poată hotărî de care neam ţineau cei ucişi.

– Poate că erau cu totul neprimejdioşi pentru noi, îşi dădu cu părerea Lunganul Pitt. Vor fi venit întâmplător în locul unde ne aşezaserăm noi şi a trebuit să ne spioneze pentru propria lor siguranţă.

Old Shatterhand clătină din cap şi răspunse:

– Locul unde poposeam noi era în aşa fel făcut că nu se putea ajunge întâmplător la el. Oamenii aceştia au mers pe urmele noastre.

– Asta tot nu dovedeşte nimic împotriva lor.

– Nu! Însă au îndepărtat cu foarte multă prevedere tot ceea ce putea să le facă cunoscut neamul. Asta dă de bănuit. Asta dă încă şi mai mult de bănuit, căci nici un indian nu se îndepărtează astfel de tribul său. Erau cu arme, însă nu aveau nici pulbere, nici gloanţe. Fără nici o îndoială, ei fac parte dintr-o ceată şi sunt iscoadele acesteia.

– Hm! Poate că nici nu au avut cai

– Nu? Uită-te dumneata la pantalonii de piele ai ăstuia. Nu sunt roşi pe partea dinăuntru? Cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, dacă nu din cauza călăriei?

– Poate că erau roşi mai dinainte.

Old Shatterhand îngenunche şi îşi apropie nasul de pantaloni. Apoi, ridicându-se, zise:

– La miroase pantalonul ăsta! Mirosul de cal este încă puternic. E limpede că nu mai mult decât ieri aceşti doi indieni erau încă pe cai.

Atunci se apropie Wohkadeh şi spuse:

– Wohkadeh roagă pe vestiţii bărbaţi să-i îngăduie să spună o vorbă, cu toate că e! Este încă tânăr şi nepriceput.

– Vorbeşte, îi făcu semn Old Shatterhand

– Wohkadeh nu îi cunoaşte chiar pe aceşti doi războinici roşii, însă cunoaşte cămaşa de vânătoare a unuia din ei.

Se apleca, ridică poala cămăşii, arată o tăietură care se afla acolo şi lămuri:

– Wohkadeh şi-a tăiat totemul său în această haină, care i se cuvenea lui.

– Ah! Asta este o minunată coincidenţă. Poate că aflăm acum mai multe amănunte.

– Wohkadeh nu poate să spună nimic sigur, însă presupune că amândoi aceşti tineri războinici ţin de neamul upsarocas.

– Ce temei are tânărul meu frate să facă această presupunere? Întrebă Old Shatterhand.

– Wohkadeh era de faţă, când câţiva sioucşi ogellallaşi au prădat pe upsarocani. Veneam dinspre Muntele Lung, pe care feţele palide îl numesc Spinarea Vulpii, şi treceam

peste braţul de miazănoapte al râului Cheyenne, acolo unde acesta şerpuieşte între Muntele întreit şi Muntele Inyancara. Pe când mergeam călare între munte şi râu, am cotit după colţul unei păduri şi am văzut optsprezece indieni care se scăldau în apă. Ogellallaşii se sfătuiră puţin. Cei care se scăldau erau upsarocani, deci duşmani. Se hotărî să li se aducă cea moi grozavă ocară, care i se poate face unui războinic.

– La dracu'!, strigă Old Shatterhand. Doar nu au vrut să le fure cel mai sfânt lucru, punga cu talismanul?

– Fratele meu alb a ghicit. Sioucşii ogellallaşi au călărit pe sub copaci până la locul unde, într-un tufiş, păşteau caii upsarocanilor. Tot acolo erau armele, hainele şi talismanele lor. Ogellallaşii descălecară şi se furişară într-acolo. Izbutiră să săvârşească furtul.

– Dar cei care se scăldau nu lăsaseră nici o pază?

– Nu! Ei nu puteau să-şi închipuie că o ceată de ogellallaşi duşmani ar fi putut veni acolo unde păşteau caii lor. Sioucşii au furat caii, talismanele şi o mare parte din hainele şi armele lor. Au încălecat apoi din nou şi au călărit mai departe. Când prada fu împărţită, îi veni lui Wohkadeh cămaşa aceasta de vânătoare. El îşi tăie totemul în cămaşă şi o aruncă pe furiş.

– Când s-a întâmplat asta?

– Cu două zile mai înainte de ziua când am fost trimis de ogellallaşi ca iscoadă împotriva războinicilor shoshoni.

– Atunci upsarocanii şi-au făcut rost cât se poate de repede de alţi cai, alte haine şi alte arme şi au plecat după hoţi. Cu această ocazie au găsit şi această cămaşă

aruncată, pe care a luat-o din nou adevăratul ei stăpân. Nu este ruşine mai mare pentru un indian, decât când i se fură talismanul. El nu se mai poate arăta faţă de ai săi, până când nu l-a găsit sau până când nu a furat altul, după ce l-a omorât pe stăpân. Indianul care porneşte să-şi câştige astfel un alt talisman dă dovadă de o îndrăzneală aproape nebună, li este totuna, dacă omoară un prieten sau un duşman, iar acum sunt pe deplin convins că aseară am scăpat dintr-o primejdie din cale afară de mare. Ei, acum, scumpule Dick, ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi bizuit pe ochii dumitale?

– Hm! Răspunse Rotofeiul ducând mâna sub pălărie şi scărpinându-se stingherit. În cazul ăsta am fi zăcut acolo în tufe liniştit, fără scalp şi fără viaţă.

– Şi eu mă pricep să recunosc un duşman noaptea după strălucirea privirii, dar ieri eram atât de convins că nici o făptură potrivnică nu este prin apropiere, încât nici nu m-am sinchisit de aşa ceva. Dumneata crezi, prin urmare, că upsarocanii sunt pe urmele noastre?

– Da. Sunt convins de asta şi acum sunt şi mai înverşunaţi, pentru că am omorât pe doi dintre ai lor.

– Aşadar, până spre seară trebuie să fim pregătiţi pentru un atac.

– Ne putem aştepta şi la aşa ceva, aprobă Old Shatterhand. Ce crede fratele meu roşu? Upsarocanii sunt duşmani ai shoshonilor? Au dezgropat ei securea războiului împotriva voastră? Îl mai întrebă el pe Oihtka-petay.

– Nu. Ei nu sunt duşmanii noştri, ci ai sioucşilor ogellallaşi. Noi nu am dezgropat împotriva lor securea

războiului; însă un războinic care îşi caută talismanul este duşmanul tuturor. Trebuie să te păzeşti de e! Ca de un animal sălbatic. Fraţii mei albi trebuie să fie cu mare băgare de seamă.

Old Shatterhand aruncă o privire întrebătoare spre Winnetou, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Era într-adevăr de mirare cât de bine se înţelegeau cei doi. Fără ca Old Shatterhand să fi scos o vorbă, Winnetou îi ghici gândurile şi îi răspunsese:

– Fratele meu a chibzuit cum trebuie.

– Să facem un ocol înapoi, le spuse tovarăşilor săi vestitul vânător alb. În acest caz nu mai suntem noi cei atacaţi, ci atacatorii. Dacă nu mă înşel, după două ceasuri de drum vom ajunge într-un loc foarte prielnic planului meu.

– Atunci, să nu mai pierdem vremea, zise Dick. Dar ce să facem cu morţii ăştia?

– Scalpurile acestor doi luptători sunt ale lui Old Shatterhand şi ale căpeteniei apaşilor, care i-au ucis, răspunse Oihtka-petay.

– Eu sunt creştin. N-am nevoie de aşa ceva, răspunse cel dinţii.

– Căpetenia apaşilor nu are nevoie de scalpurile acestor doi tineri pentru a-şi face vestit numele. Aceşti morţi sunt destul de nefericiţi, pentru că au plecat pe veşnicele plaiuri ale vânătorii, fără talismanele lor. Nu trebuie să le mai ucidem şi sufletele, luându-le scalpul. Ei trebuie să se odihnească sub pietre, cu armele lor, căci au murit ca luptători care au cutezat să înainteze până în tabăra duşmanului lor.

La aşa ceva nu se aşteptase conducătorul shoshonilor. Deosebit de uimit, el întrebă:

– Fraţii mei vor să dea un mormânt celor care au vrut să le ia viaţa?

– Da, răspunse Old Shatterhand. Le vom pune armele în mâini, îi vom aşeza în picioare, cu faţa către ţinutul sfânt şi apoi îi vom acoperi cu bolovani. Aşa sunt cinstiţi războinicii. Când vor veni apoi fraţii lor ca să ne urmărească, vor vedea că nu le suntem duşmani, ci prieteni. Arată că şi tu eşti un luptător nobil şi dă poruncă oamenilor tăi să adune pietre, cu care să înălţăm mormintele..

– Puterea de înţelegere a shoshonilor nu era atât de mare, încât să pătrundă felul de a privi lucrurile al celor doi bărbaţi. Aveau însă atâta sfială faţă de ei, încât nu şovăiră să le îndeplinească dorinţa. Cei doi morţi au fost ridicaţi în picioare, unul la dreapta şi altul la stânga intrării în trecătoare; cu feţele îndreptate către nord-est. Le puseră armele în mâini şi fură acoperiţi cu pietre. După ce au isprăvit treaba aceasta, au pornit din nou la drum. Winnetou îi spuse lui Old Shatterhand:

– Căpetenia apaşilor va rămâne aici ca să urmărească sosirea upsarocanilor. Tânărul fiu al „Vânătorului de Urşi” să rămână cu el.

Aceasta era o deosebită preţuire pentru Martin Baumann, pe care el o primi cu o bucuroasă mândrie. Coi doi rămăseseră deci pe loc, pe când ceilalţi plecară mai departe călare, conduşi de Old Shatterhand.

Fiind ziuă, călăreţii înaintau mult mai repede decât în timpul nopţii. Trecătoarea se adâncea între înălţimi. După

un drum de două ore, intrară într-o porţiune de chei strâmte, înalte, cu pereţi aproape verticali. Drumul pe care îl aveau de urmat era atât de îngust, încât numai trei călăreţi aveau loc unul lângă altul. La un moment dat, Old Shatterhand se opri. Arătă spre cheile care se întindeau neîntrerupt în linie dreaptă şi spre o porţiune în care nişte stânci prăvălite ofereau un bun ascunziş, spunând:

– Când vor veni upsarocanii, îi vom lăsa să pătrundă până aici. Jumătate dintre noi ne vom ascunde între stâncile de acolo, iar cealaltă jumătate să mă urmeze ca să ocolim trecătoarea şi să ne întoarcem la intrarea în ea. În felul acesta, duşmanii vor fi înconjuraţi din toate părţile şi nu le va rămâne altă alegere decât să fie împuşcaţi sau să se predea de bună voie.

– Upsarocanii ar merita să fie nici mai mult nici mai puţin decât biciuiţi, dacă or fi aşa de proşti ca să cadă în cursă, zise Rotofeiul Dick.

– De bună seamă că nu vor intra numaidecât, răspunse Old Shatterhand. Mai întâi se vor opri şi se vor sfătui. Fireşte, lucrul cel mai de seamă este că ei să nu observe prin nimic prezenţa noastră. Deci trebuie să ne ascundem cu toţii atât de bine, încât să nu putem fi văzuţi nici de ochiul cel mai ager. Oihtka-petay este un războinic încercat. El va primi comanda. Iar când, după ce Winnetou îşi va termina treaba ţi i se va alătura, vor fi aici doi oameni în care pot să mă încred.

Aceste cuvinte îl măguliră pe Oihtka-petay. Era de aşteptat ca viteaza căpetenie a shoshonilor să aibă mare grijă pentru a nu înşela încrederea pusă în el. Se ascunse

între stânci împreună cu treizeci dintre oamenii săi, pe când Old Shatterhand, împreună cu ceilalţi, porni să străbată cheile. Nu după multă vreme au ajuns într-un loc în care acestea se deschideau într-o trecătoare largă, unde din pământul presărat cu sfărâmături de stâncă se înălţau copaci uriaşi. Old Shatterhand călărea înainte fără grijă, lăsând urme bătătoare la ochi.

– Dar, domnule, îl strigă Dick Rotofeiul, upsarocanii ne pot lesne urmări!

Asta şi vreau. Vom merge încă o bună bucată înainte pentru a-i face să fie lipsiţi de griji şi să creadă că ne-am urmat calea Altfel ei nu vor îndrăzni să intre în chei, până ce nu vor fi siguri că noi le-am părăsit. După care ne vom întoarce cu grijă, ca să nu lăsăm urme, şi printr-un ocol ne vom aşeza la intrarea în strâmtoare.

Ceea ce şi făcură. După nu multă vreme, când au ajuns la locul potrivit, călăreţii au descălecat, legându-şi caii într-un pâlc de copaci, iar ei se aşezară pe muşchiul moale ce creştea în spatele unor stânci.

– Oare avem mult de aşteptat? Se întrebă Dick.

– Putem să socotim aproape exact, răspunse Old Shatterhand. Cum s-a luminat de ziuă, upsarocanii au pornit să-şi caute cele două iscoade. Până îşi vor fi dat seama ce s-a întâmplat în tabără, au mai trecut vreo două ore. Când vor sosi acolo unde noi am ridicat cele două morminte, le vor deschide şi le vor cerceta. Să zicem că pentru asta şi pentru consfătuirea pe care o vor avea pe urmă le mai trebuie o oră. Sunt, deci, în total trei ore. De la locul în care am poposit aseară şi până aici, noi am făcut

cinci ore. Dacă duşmanii călăresc tot atât de iute ca şi noi, vor fi aici după opt ore de la ivirea zorilor. Aşadar, mai avem ceva de aşteptat.

– Vai de mine! Ce să facem noi atâta vreme?, făcu Dick după ce socoti puţin în minte.

– Nu mai e nevoie să întrebi, îi spuse Hobble-Frank, vom vorbi puţin despre arte şi despre ştiinţe. Acestea ascut mintea, înnobilează inima, liniştesc sufletul şi dau caracterului unui om tăria necesară pentru ca, în vârtejul vieţii el, să nu se lase bătut de toate vânturile. Eu nu las să treacă nimic înaintea artelor şi a ştiinţelor. Amândouă sunt pâinea mea cea de toate zilele, începutul şi sfârşitul meu, sunt... brrr! Dar ce miros groaznic e ăsta? Miroase mai rău decât un cadavru ne îngropat! Sau... hm!

– Se uită de jur împrejur şi îl zări pe negru, rezemat de un copac nu departe de el.

– Şterge-o de aici, afurisitule!, strigă el. Cum poţi să te sprijini de copacul de lângă mine? Crezi că am nas de împrumut? Fugi de aici, negroteiule, şi nu te opri până în Africa! Nervii noştri din nas sunt prea rafinaţi pentru mirosul tău. Mie îmi plac garoafele, rozele şi floricica de nu-mă-uita. Parfumul de sconcs nu l-aş recomanda nici „celei mai excentrice doamne.

– Nu adevărat, dom' Bob miros frumos, foarte frumos!, se apără negrul. Bob nu puţit! El spălat în apă mult pân' la gât, cu cenuşă şi grăsime de urs. Dom' Bob este fain, nobil şi gentleman.

– Ce? Mai şi spui că eşti distins şi parfumat? Puse mâna pe puşcă şi ţinti asupra lui Bob, ameninţându-l: dacă nu piei

de aici imediat, îţi ciuruiesc pielea ta neagră cu vreo zece gloanţe!

– Doamne sfinte! Doamne sfinte! Nu tras, nu puşcă! îl rugă negrul. Dom' Bob plecat de aici, dus şi şede mai încolo!

Negrul se trase iute într-un loc mai îndepărtat şi se aşeză jos, îmbufnat. Între timp micul saxon voia să revină la discuţia despre artă şi ştiinţă, dar Old Shatterhand îl întrerupse:

– Cred că ne putem petrece timpul cu ceva mai de folos. Noaptea trecută n-am dormit deloc. Puneţi toţi capul jos şi încercaţi să aţipiţi puţin! Eu voi rămâne de veghe.

– Dumneata? De ce tocmai dumneata? La fel ca noi, te-ai legănat tot aşa de puţin în braţele lui Orfeu.

– Morfeu îl cheamă, mormăi Dick, corectându-l pe micul savant saxon.

– Iar te amesteci! De ce nu se bagă în vorbă mea nici un altul decât dumneata? Ce vrei acum cu Morfeu ăsta? Ştiu eu mai bine cum se zice. Am fost membru al unei societăţi corale care se numea „Orfeu”. După ce cântai seara acolo, dormeai pe urmă minunat. O astfel de societate corală este cel mai bun leac împotriva insomniei şi de aia se numea „Orfeu”.

– Bine, fie şi aşa, râse Rotofeiul, întinzându-se pe muşchiul moale. Mai bucuros m-aş culca, decât să...

– Pentru altceva nici nu eşti bun. Cine n-a învăţat nimic, nu ştie nimic. Mai bine, dormi. Istoria lumii nu e păgubită cu nimic.

Şi pentru că Hobble-Frank nu găsi nici un amator cu care

să poarte discuţiile sale spirituale, se întinse şi el, încercând să aţipească. Îndemnaţi de Old Shatterhand, shoshonii făcură acelaşi lucru; în curând se culcară şi caii în iarbă de sub copacii de care erau priponiţi. În acest timp, Old Shatterhand coborî în trecătoare şi privi cercetător spre ieşirea ei. Zâmbi mulţumit, căci nu se vedea nici o urmă care să trădeze prezenţa lui Oihtka-petay şi a oamenilor săi. Se întoarse şi se aşeză obosit pe o piatră. Cu capul în piept, rămase nemişcat acolo câteva ore, La ce se gândea oare vestitul vânător? Lăsa poate să-i treacă pe dinaintea ochilor priveliştea zbuciumatei sale vieţi. Auzind deodată tropotul unui cal, se ridică şi ascultă încordat. Martin Baumann venea călare, în goană.

Old Shatterhand îl întrebă:

– Unde a rămas Winnetou?

– A fost chemat de Oihtka-petay şi a rămas cu el. Mă voi întoarce şi eu acolo.

– Foarte bine. Văd că apaşul îţi arată multă bunăvoinţă, tinere! Ia-ţi văzut pe upsarocani? Câţi erau?

– Şaisprezece, şi mai aveau şi doi cai liberi, care au fost desigur ai celor doi ucişi de dumneavoastră. Câţiva dintre ei mergeau călare înainte, la o mare distanţă de grup. Se vede treaba că cercetau urmele lăsate de noi.

– Bun! În curând ne vor şi cunoaşte.

– Am stat ascunşi printre copaci, lăsându-i să înainteze. Apoi am pornit în galop, ca să câştigăm o bună distanţă. Am apucat să văd că era în ceata lor un om de statură uriaşă. Părea să fie căpetenie.

– Aţi putut vedea cum erau înarmaţi?

– Cu toţii aveau puşti.

– Asta e bine. Acum să-i duci lui Winnetou o solie din partea mea Aici, în strâmtoare, pot merge alături numai trei cai. Aşa că îl rog pe apaş să nu se folosească de cai. Îndată ce duşmanii vor fi intrat în chei, să-i urmeze pe jos.

– Nu vor fi atunci mai tari ca noi? Ne pot doborî în goana calului.

– Nu, căci în timp ce upsarocanii pot să meargă călare numai câte trei în rând, noi, fiind pe jos, putem sta cinci unul lângă altul. Vom face aşa: primii cinci oameni se vor aşeza întinşi la pământ, următorii cinci vor sta în genunchi, iar în spatele lor se vor aşeza alţi cinci, puţin aplecaţi, apoi alţi cinci în picioare. Astfel, douăzeci de oameni pot să ochească bine, fără să se stânjeneasca unul pe altul. Restul vor sta în spatele lor, cu armele pregătite, ca să ia locul celor care au tras deja. În acest fel, cei şaisprezece upsarocani, dacă nu se predau, primesc din faţă şi din spate cel puţin patruzeci de gloanţe în total, fireşte că nu toate deodată, ci în aşa fel încât să fie loviţi numai primii trei duşmani, iar după ce aceştia vor fi la pământ, următorii trei. Trebuie împuşcaţi şi caii rămaşi fără călăreţi, ca să nu se năpustească spre rândurile noastre. Spune apaşului aceste lucruri şi mai spune-i că vreau să tratez eu singur cu duşmanii. Când crede Winnetou că vor fi aceştia aici?

– Crede că vor zăbovi mai mult de un ceas la morminte.

– Da, exact aşa cred şi eu.

– Până aici le vor trebui vreo două ceasuri în total, cred eu.

– Aşa e, ai dreptate. Totuşi, trebuie să ne pregătim din

timp. Hai, acum du-te înapoi.

Martin îşi întoarse calul şi plecă în galop. Old Shatterhand urcă la tovarăşii săi adormiţi şi îi trezi. Le împărtăşi planul său şi hotărî că Dick, Pitt, Frank, Wohkadeh şi unul dintre shoshoni să formeze primul şir, întinşi pe jos. Le hotărî şi celorlalţi locul şi îi călăuzi în jos, ca să facă cu ei un exerciţiu al modului în care se vor aşeza; într-o clipă acest lucru fu îndeplinit. El însuşi avea să stea în faţa oamenilor săi, între ei şi duşmani, ca să poată negocia cu războinicii upsarocani. În acest scop îşi tăie cu cuţitul dintr-un copac o creangă verde lungă, care în toată lumea, fie ea civilizată sau sălbatică, ţine loc de flamură a tratativelor.

Totul mergea de minune. Când vestitul vânător se încredinţa că cei de sub comanda sa, îşi vor face cu bine datoria, se traseră cu toţii din nou în ascunziş. Aşteptarea li se părea acum mai lungă ca înainte. În sfârşit, auziră răsunând tropot de copite.

– Pare să fie un singur cercetaş, trimis înainte, ca să vodă dacă trecerea nu este primejdioasă; spuse Dick

– Ar fi foarte bine pentru noi, răspunse Old Shatterhand. Dacă ar fi doi, unul ar duce înapoi vestea, pe când celălalt s-ar ascunde şi ar aştepta sosirea tovarăşilor săi. Dacă e unul singur, trebuie să-l facem inofensiv, fără că ai lui să bage de seamă.

Dick avea dreptate. Era un singur călăreţ, care ieşise binişor din chei şi se oprise să privească în jurul său. Nici la dreapta, nici la stânga nu văzu vreun semn că prin apropiere s-ar afla duşmani. Dimpotrivă, văzu urmele care duceau înainte. Old Shatterhand se îngrijise ca acestea să

fie cât mai vizibile. Văzându-le, indianul se linişti, dar, totuşi, mai înaintă o bună bucată de drum.

– La naiba, bombăni Dick. Doar n-o să ajungă până la noi.

– Dacă o face, nu se va mai întoarce la ai lui, zise Old Shatterhand.

– Dar cum poţi să-l omori fără ca el să facă vreun zgomot?

– Cu asta, arătă Old Shatterhand spre lasoul său;

– Păi ar trebui ca laţul să-i cadă drept pe gât, atât de strâns, încât să nu poată ţipa. E un lucru al dracului de greu. Poţi să faci asta, domnule?

– Fii fără grijă! Aş putea să-ţi prind în lasou şi un deget, dacă o doreşti. Dar, de aici, de sus nu putem vedea până unde înaintează. Eu cobor în vale. Rămâneţi liniştiţi şi când mă veţi auzi fluierând încetişor, veniţi repede după mine!

Alunecând cu iuţeală pe povârniş, îşi luă lasoul de pe umăr şi îl potrivi pentru aruncare. Ajuns în vale. Spre uşurarea lui, îl văzu pe upsarocan întorcându-se. Abia avu timp să se ascundă după un colţ de stâncă. Omul trecu pe lângă el în galopul calului şi dispăru în chei. Old Shatterhand dădu semnalul convenit, iar oamenii săi se adunară lângă el. Îi aduseră amândouă puştile, precum şi creanga verde, pe care o lăsase sus ca să nu-l împiedice în aruncarea lasoului. Cu toţii se aşezară aşa cum le arătase mai înainte Old Shatterhand. Peste câteva minute ceata upsarocanilor se auzi înaintând prin chei. Old Shatterhand îi lăsă să înainteze până spre jumătatea ei, apoi scoase revolverul şi trase un foc în aer; vuietul împuşcăturii ajunse cu înzecită putere la urechile apaşului şi ale cetei sale,

datorită ecoului produs de pereţii de stâncă, strâmţi şi înalţi. La acest semnal, Winnetou, împreună cu ceata shoshonilor, se năpustiră în strâmtoare, în urma duşmanilor, între timp, auzind împuşcătura, aceştia îşi struniră uimiţi caii. În faţa lor se aflau oamenii lui Old Shatterhand, cu puştile pregătite.

Conducătorul indienilor era, după cum arătase Martin Baumann, de o statură herculeană. Arăta întocmai ca un zeu al războiului. Pantalonii largi de piele aveau la cusături mulţime de împletituri făcute din părul duşmanilor ucişi de el. La brâu purta, de asemenea, numeroase scalpuri, iar pe pieptul lat avea, peste haina de vânătoare, făcută din piele de căprioară, un fel de apărătoare. Era înarmat cu o puşcă, cu o măciucă uriaşă pe care ar fi putut să o ridice numai braţul unui atlet şi cu un cuţit de asemenea de dimensiuni uriaşe. Pe cap avea legat un craniu de pisică sălbatică, de care spânzura o coadă din blană. Faţa acestui bărbat era vopsită în negru, roşu şi galben.

Omul recunoscuse pe dată că puştile îndreptate spre ei îi vor copleşi.

– Înapoi! Strigă el cu o voce care făcu să bubuie pereţii stâncoşi.

Imediat îşi struni calul şi îl întoarse printr-un salt. Ai săi îl urmară. Abia acum zăriră ceata lui Winnetou, ale cărei arme îi ţinteau ca şi cele din capătul opus al cheilor.

– Wakon şitşa. Afurisit talisman!, strigă înspăimântat. Întoarceţi! Acolo stă un om care are în mână semnul soliei. Urechile noastre vor auzi ce vrea să ne spună.

Întoarse calul din nou şi porni încet către Old

Shatterhand. Ai săi îl urmară Winnetou nu lăsă să-i scape acest avantaj. El îi urmă cu ceata lui pe upsarocani, în aşa fel încât aceştia erau foarte strâns înconjuraţi.

Old Shatterhand nu făcu nici un singur pas de întimpinare. Upsarocanul îl măsură cu o privire în care nu se putea citit teama şi-l întrebă:

– Ce vrea faţa palide aici? Pentru ce se aşează în drumul meu şi al războinicilor mei?

Old Shatterhand îi înfruntă privirea şi îi răspunse:

– Ce vrea omul roşu aici? Pentru ce mă urmăreşte pe mine şi pe războinicii mei?

– Pentru că aţi ucis pe doi dintre fraţii noştri.

– Au venit la noi ca duşmani şi pe duşmani trebuie să-i omori.

– De unde ştii tu că noi îţi suntem duşmani?

– Pentru că vă căutaţi talismanele pierdute Uriaşul încruntă sprincenele:

– Cina ţi-a spus?

– Ştiu asta, pentru că cei doi războinici ucişi de gloanţele noastre nu aveau talismanele la ei.

– Ai ghicit. Eu nu mai sunt cel oare am fost. Odată cu talismanul mi-am pierdut şi numele. Acum mă cheamă Oith-e-keh-fa-wakon[26]. Lasă-ne să trecem, altfel vă omorâm!

– Predaţi-vă, altfel voi veţi fi cei ucişi! Uită-te înaintea şi în urma ta! Un semn de-al meu şi peste cincizeci de gloanţe vor secera mica ta ceată.

– Mai mulţi coioţi împuţiţi să omoare pe zimbrul cel mai

[26] Viteazul care işi caută talismanul

puternic... Ce-ar fi câinii tăi faţă de războinicii mei, dacă nu ne-aţi fi înconjurat? Eu singur aş doborî jumătate din voi

– Trase măciuca sa grea şi o învârti ameninţător.

– Şi eu singur aş trimite în câmpiile veşnice de vânătoare toată ceata ta! Răspunse Old Shatterhand liniştit.

– Te cheamă poate Ithanka[27]?

– Eu nu lupt cu numele meu, ci cu mâna mea. Ochii upsarocanului se luminară deodată.

– Vrei să faci asta într-adevăr cu mine?

– Nu mă tem de tine şi râd de vorbele tale goale.

– Aşteaptă, atunci, să vorbesc cu războinicii mei. Apoi ai să afli dacă Oiht-e-keh-fa-wakon vorbeşte numai şi nu e în stare să facă nimic.

Se întoarse către oamenii săi şi se sfătui încet cu câţiva dintre ei. Apoi se întoarse din nou către Old Shatterhand şi îl întrebă:

– Ştii tu ce este un Muh-mowa?

– Ştiu!

– Fie! Avem nevoie de scalpuri şi de talismane. Patru oameni vor trebui să lupte în Muh-mowa, tu cu mine şi unul dintre oamenii tăi roşii cu unul dintre războinicii mei. Dacă învingem noi, vă ucidem şi vă scalpăm. Dacă învingeţi voi, ne luaţi scalpurile şi viaţa. Ai curaj?

Întrebă aceasta cu o oarecare batjocură în glas. Old Shatterhand răspunse surâzând:

– Sunt gata. Dă-mi mâna ca semn că te vei ţine de cuvânt.

Îi întinse mâna. La aşa ceva nu se aşteptase uriaşul, şi de

---

[27] Gura Mare

aceea, fără să vrea, întârzia să i-o întindă.

Muh-mowa este o vorbă luată din limba indienilor utah şi înseamnă „mâna la copac”. La multe triburi această luptă este socotită ca un fel de judecată dumnezeiască. De trunchiul unui copac, cu ajutorul unei curele tari, sunt legaţi doi oameni de câte o mână, iar în cealaltă mână ei primesc arma hotărâtă: măciucă său cuţit. Curelele sunt legate în aşa fel, încât îngăduie luptătorilor să se mişte împrejurul trunchiului. Deoarece luptătorii trebuie să stea faţă în fată, unul este legat de mâna stângă şi celălalt de cea dreaptă. Cel care are mâna dreaptă liberă pentru luptă este mai favorizat. De obicei, această luptă este într-adevăr îngrozitoare. Potrivnicii se măcelăresc, iar lupta se termină numai când unul din cei doi este mort.

Cel fără de nume îşi înăbuşi uimirea şi îi întinse albului mâna, spunând:

– Mă învoiesc! Ne făgăduim unul altuia că tabăra ai cărei luptători cad să se lase ucisă. Dacă din fiecare tabără învinge câte unul, lupta trebuie dusă mai departe între cei doi învingători.

Old Shatterhand îi ghici gândul, căci după înfăţişare era de aşteptat ca „Viteazul care îşi caută talismanul” să iasă învingător nu numai în lupta dintâi, ci şi în lupta hotărâtoare dacă celălalt upsarocan ar fi fost învins, totuşi răspunse:

– Fie! Şi pentru ca să ai toată încrederea, vom fuma pipa jurământului. Arătă anume spre pipa împodobită cu pene pe care o purta atârnată la gât.

– Da, o vom fuma, se învoi uriaşul, pe faţă fluturându-i un

surâs grozav de batjocoritor. Însă această pipă nu va fi o pipă de împăcare, căci ne vom lupta, iar după luptă scalpurile voastre şi talismanele voastre ne vor împodobi piepturile, iar carnea voastră va fi sfâşiată şi înghiţită de vulturi!

– Mai întâi să vedem dacă pumnii tăi vor fi tot atât de tari şi de puternici precum îţi sunt vorbele, îi zise Old Shatterhand.

– „Viteazul care îşi caută talismanul” nu a fost încă învins!, răspunse mândru upsarocanul.

– Însă a lăsat să i se fure talismanul. Şi dacă ochii lui nu sunt astăzi mai ageri ca atunci, scalpul îmi va rămâne pe cap.

Aceasta era pentru indian o mare insultă. Puse imediat mâna pe armă, însă Old Shatterhand ridică nepăsător din umeri şi îl preveni:

– Ia mâna de acolo. Vei putea să arăţi în curând cât de viteaz eşti. Să plecăm acum de aici, ca să găsim un loc potrivit pentru Muh-mowa. Fraţii mei îşi vor aduce caii şi upsarocanii vor călări ca prizonieri între noi.

Făcu un semn lui Winnetou şi apaşul se întoarse cu ceata sa în locul în care îşi lăsaseră caii. După o scurtă vreme, s-au întors înapoi călare, timp în care şi oamenii lui Old Shatterhand se pregătiseră de plecare. Cu toţii s-au pus încet în mişcare. Old Shatterhand îi preveni în şoaptă pe ai săi să nu dea în vileag numele lui sau al lui Winnetou. Upsarocanii nu trebuiau să ştie deocamdată cu ce potrivnici au de luptat. Câtă vreme erau încredinţaţi că vor ieşi învingători, nu s-ar fi gândit să facă ceva împotriva

înţelegerii.

Dick Rotofeiul călărea alături de Old Shatterhand. Părea măcinat de gânduri şi îi spuse acestuia:

– Să nu mi-o iei în nume de rău, domnule, dacă am o mică îndoială, zise el. Te-ai purtat cu aceşti indieni ca un om cinstit, dar o astfel de cinste este aici cu totul nelalocul ei.

– De ce? Dumneata crezi că indianul nu preţuieşte cinstea? Am cunoscut mulţi indieni de la care albii pot lua lecţii de virtute.

– O fi adevărat. Însă aceşti upsaroca nu sunt de încredere. Ei vor cu orice preţ alte talismane şi într-o astfel de împrejurare nu este de aşteptat ca ei să ţină seama de ceva. I-am avut în mâini. Ne-ar fi fost uşor să le luăm viaţa ca şi cum am fi suflat nişte chibrituri şi n-am mai fi avut nici o problemă. Acum, dumneata eşti silit la acest afurisit de Muh-mowa şi cine-ţi spune că uriaşul n-ar putea să te învingă?

– Ei! Parcă nu erai aşa de setos de sânge. Pentru noi, care eram mai tari decât ei, pentru că le-am întins o cursă, ar fi fost o mare ruşine să-i măcelărim. De aceea, nici nu vreau să mai vorbim despre asta. Suntem doar creştini, nu pagini.

– Hm! Desigur, dumneata ai dreptate ca om şi creştin. Dar trebuia neapărat să-i ucidem? Îi puteam sili să se lase prinşi şi eram liberi să găsim o înţelegere împăciuitoare cu ei.

– Nu s-ar fi lăsat luaţi prizonieri, tocmai fiindcă sunt în căutarea altor talismane. Lupta şi deci moartea lor ar fi fost

de neînlăturat. Şi pentru că nici nu-mi trece prin gând să-i omor pe aceşti nenorociţi, cărora dumnezeu le-a dat aceleaşi drepturi ca şi mie, m-am învoit cu propunerea uriaşului, pe care de altfel îl cunosc.

– Cum? Îl cunoşti?!

– Da. Iţi aduci aminte de observaţia pe care am făcut-o în trecere pe lângă Muntele Broaştei Ţestoase? Povesteam că am poposit acolo cu războinicul upsarocan Sunka-şetşa. El mi-a povestit multe despre neamul său. Atunci a pomenit, cu multă mândrie, de fratele său Kanteh-pehta, adică „Inimă de Foc”

– Vorbeşti cumva despre marele, vestitul vraci al upsarocanilor?

– Chiar despre el. Mi-a povestit faptele acestui frate al său şi mi-a zugrăvit înfăţişarea lui. Mi-l arăta ca fiind uriaş de statură şi lipsindu-i urechea stângă. Kanteh-pehta a primit o dată, în luptă cu sioucşii ogellallaşi o lovitură de măciucă în urma căreia i-au fost rupte urechea şi umărul. Priveşte-l pe acest uriaş. Vezi, îi lipseşte urechea stângă, iar din felul cum îşi ţine braţul stâng, se vede că odată a fost rănit.

– La naiba! Ar fi o întâmplare cu totul şi cu totul deosebită! Îţi cam port grija, domnule! Eşti omul cel mai destoinic din câţi există; dar acest Kanteh-pehta n-a fost până acum învins. Ca putere îţi este fără îndoială superior, însă sunt convins că în ceea ce priveşte dibăcia nu se compară cu dumneata. Totuşi, cu un braţ legat de copac, puterea, şi nu dibăcia, îşi va spune cuvântul!

– Bine, bine, dacă ai atâta grijă de mine, există un mijloc

foarte sigur de a mă salva de la moarte.

– Care anume?

– Să lupţi tu cu indianul în locul meu.

– Ei, la naiba! Nici prin gând nu-mi trece! Nu sunt eu chiar aşa de fricos, dar nici nu-mi place să mă arunc în braţele morţii cu bunăvoie. Afară de asta, dumneata ţi-ai turnat supa şi n-ai decât s-o mănânci sănătos. Din toată inima Îţi doresc poftă bună!

– Dick îşi trase calul câţiva paşi mai în urmă, de teamă să nu mai primească iar o asemenea neplăcută invitaţie. Old Shatterhand se apropie de Winnetou:

– Fratele meu a recunoscut pe Kanteh-pehta, vraciul upsarocanilor?, întrebă el.

– Da. Văd că ochii fratelui meu alb au fost tot aşa de ageri ca şi ai mei. Upsarocanul are numai o ureche. Winnetou nu i-a văzut încă faţa, dar, Viteazul care-şi caută talismanul” a fost recunoscut de căpetenia apaşilor. Am auzit ce a vorbit cu el fratele meu şi sunt gata de luptă.

– M-am bizuit, fireşte, pe ajutorul tău, căci nimănui altuia nu i-aş încredinţa soarta unei astfel de lupte.

Călăreţii străbătură o bună bucată de drum, până, în locul în care valea se făcu mai largă. Au ajuns în cele din urmă într-un luminiş închis între munţi. Pe toată câmpia se vedea un singur copac. Era un tei înalt, din specia pe care indienii o numesc „Muh-mango-tusahga”, adică „pomul cu frunze mari şi albe”.

– Acolo! Arătă conducătorul upsarocanilor spre copac.

– Howgh! Încuviinţă Winnetou, oprindu-şi calul din galop chiar lângă copac.

Ceilalţi se apropiară de locul în care urma să se desfăşoare lupta între cei doi. Toţi descălecară. Caii rămaşi liberi începură de îndată să pască iarba înaltă, iar călăreţii se aşezară roată împrejur. Un străin care ar fi trecut pe acolo n-ar fi crezut că stau faţă în faţă două tabere duşmane, pentru că upsarocanilor li se lăsaseră armele. Old Shatterhand însistase ca ei să fie feriţi de dezonoarea de a fi dezarmaţi.

– Din provizia de tutun pe care o avea în buzunarul de la şa, luă atât tutun cât să-şi umple pipa pe care o purta la gât. Apoi, intrând în mijlocul cercului, zise:

– Un războinic nu vorbeşte în cuvinte, ci în fapte. Noi n-am ucis pe războinicii upsarocani, cu toate că viaţa lor era în mâinile noastre. Ei ne-au provocat la Muh-mowa, iar noi am primit provocarea. Aşteptăm de la ei să se poarte fără vicleşuguri. Ne vor făgădui acest lucru şi îl vor întări fumând cu noi pipa jurământului. Howgh!

După aceste cuvinte, Old Shatterhand se aşeză. „Viteazul care-şi caută talismanul” se ridică la rândul lui şi răspunse:

– Omul alb ne-a vorbit din suflet. Noi nu avem nevoie de vicleşuguri, căci vom învinge. Dar a uitat să pună condiţiile luptei. Luptătorii, continuă el după o mică pauză, vor avea o mână legată de copac, iar în cealaltă cuţitul. Cine cade, e învins şi dacă e mort şi dacă e viu. Cel care cade numai în genunchi are voie să se ridice. Cu partea de sus a trupului goală, vor lupta patru bărbaţi, doi câte doi, eu şi această faţă palidă, unul dintre oamenii mei cu unul dintre indieni. Dacă cei doi învingători sunt din tabere diferite, vor continua lupta până când sorţii vor arăta cine este cel mai

puternic. Cei care au învins au drept de viaţă şi de moarte asupra taberei învinse. Upsarocanii sunt gata să fumeze pipa jurământului, dacă acestea vor fi respectate. Howgh!

Se aşeză şi el. Old Shatterhand veni din nou în mijloc, spunând:

– Primim toate condiţiile voastre. Voi aprinde pipa jurământului. Pe fumul ei pot să urce sufletele învinşilor în veşnicele plaiuri ale vânătorii, pentru ca mai târziu să servească acolo drept supuşi sufletelor învingătorilor.

– Howgh! Howgh!, răsună în cerc, ca semn de aprobare. Old Shatterhand îşi scoase amnarul şi aprinse pipa. Suflă fumul către cer. Către pământ şi în cele patru puncte cardinale, apoi trecu pipa căpeteniei upsarocane. Acesta făcu aceleaşi gesturi, drept care jurământul era făcut. Pipa fu trecută din mâna în mâna pe la toţi, iar apoi rămase înfiptă cu vârful în pământ. Atât războinicii indieni, cât şi albii îşi scoaseră armele, care erau păzite de un shoshon şi de un upsarocan.

Cel fără de nume, sigur de izbândă, ajunse lângă copac, îşi lepădă hainele şi zise:

– — - Putem începe. Nu va fi trecut soarele nici cu o muchie de cuţit mai spre apus şi scalpul unui câine alb va atârna de cingătoarea mea.

De abia acum se putea vedea ce statură de uriaş avea. Avea nişte muşchi ca de urs. Făcu un semn unuia dintre oamenii săi. Acesta se apropie, se dezbrăcă şi el până la brâu şi zise:

– Aici este Makin-oh-punkreh, „Tunetul însutit”. Şi-a făcut scutul din pielea duşmanilor săi şi a luat peste patruzeci de

scalpuri. Cine cutează să vină în faţa cuţitului său?

– Eu, Wohkadeh, voi face să tacă „Tunetul însutit”. Nu mă pot făli cu nici un scalp, dar am ucis bivolul alb. iar astăzi îmi voi împodobi brâul pentru prima oară cu pielea capului duşmanului meu. Cine să se teamă de „Tunet”? Este un tovarăş mişel al fulgerului şi îşi ridică glasul numai după ce a trecut primejdio!

– Uff, uffl, strigară toţi cei din cerc, când în mijlocul lor intră tânărul indian.

– Pleacă de aici! Îi răspunse batjocoritor „Tunetul însutit”. Nu mă lupt cu un copil. Te-aş ucide numai cu răsuflarea mea. Culcă-te colo în iarbă şi viseaz-o pe maică-ta, care mai are încă să te hrănească cu kammas!

– Indienii diggers, zişi deci „gropari”, cei mai dispreţuiţi dintre toate triburile, îşi caută hrana printre locurile pustii, pe unde duc o viaţă mizerabilă, hrănindu-se cu o rădăcină ca o ceapă, pe care, când e aproape putrezită, o pun într-o turtă, aşa numita turtă de kammas, care are un gust atât de râu. Încât nici câinii nu o pot mânca. Înainte ca Wohkadeh să poată răspunde la această mare ocară, se apropie Winnetou. Făcu un semn tânărului indian să se retragă, apoi vorbi:

– La gălăgia făcută de „Tunetul însutit” a răspuns un băiat, căruia uşor i-ar fi fost să-l aducă la tăcere pe lăudăros. Însă la noi s-a hotărât ca eu să fac să înceteze bubuitul „Tunetului”!

Acesta întrebă mânios:

– Cine eşti tu, de îndrăzneşti să vorbeşti astfel? Ai tu un nume? Pe haina ta nu se vede nici un fir de păr de duşman.

Ai învăţat să cânţi din djokunta[28]? Dacă nu, du-te şi învaţă, dar nu umbla cu cuţitul, căci te poţi răni singur!

– Numele meu îl voi spune sufletului tău când iţi va ieşi din trup. Atunci va urla de groază şi nu va îndrăzni să urce în veşnicele plaiuri ale vânătorii. Va rămâne prin râpele munţilor să urle de frică împreună cu vântul şi să se tânguie în văzduh!

– Câine! Strigă „Tunetul”. Îndrăzneşti să pângăreşti sufletul unui viteaz luptător? Ai să-ţi primeşti pe loc pedeapsa. Vom lupta noi doi cei dinţii, înaintea celeilalte perechi, iar scalpul tău nu va sta alături de celelalte semne ale biruinţelor mele. Îl voi arunca şobolanilor, iar numele tău, pe care refuzi să mi-l spui, nu-l va auzi urechea nici unui războinic!

– Da. Ne vom lupta noi mai întâi. Putem începe, răspunse Winnetou cu răceală.

– Îşi luară amândoi cuţitele în mâini. Erau dezbrăcaţi până la brâu. Cu privirile strălucitoare, cu toţii se uitau către ei. Upsarocanul nu era mai înalt decât Winnetou, însă cu mult mai vânjos. Cei din tabăra sa păreau satisfăcuţi de această superioritate. Fireşte că nu bănuiau că în faţa lor se află vestitul şef al apaşilor.

– Dick Rotofeiul se apropie. Ţinea în mână o curea trainică de piele. El îi spuse lui Winnetou:

– Dumneata faci începutul, scumpul meu domn. Poate să fie un semn bun, dacă te leagă mâna unui prieten.

Tăie sub ochii tuturor cureaua în două bucăţi egale. Mai trebuia hotărât doar care din cei ce urmau să se înfrunte va

[28] Un fluier asemănător unui flaut

fi legat de mâna dreaptă şi care de mâna stângă. Sorţii erau două fire de iarbă de lungim; diferite. Winnetou îl trase pe cel mai scurt, prin urmare se găsea în dezavantaj, fiind legat de mâna dreaptă şi trebuind deci să lupte cu stânga. Upsarocanii scoaseră strigăte de bucurie. Cei doi luptători fură legaţi de încheietura mâinii, iar apoi capetele curelelor au fost legate la rândul lor de copac, în aşa fel încât cei doi se puteau mişca în voie. La Muh-mowa se întâmpla adeseori că adversarii să se învârtă multă vreme în jurul copacului până să înceapă să se atingă. Când sângele începe să curgă; potrivnicii se înfierbântă atât de tare unul împotriva altuia, încât lupta se termină foarte repede. Cei doi erau gata, unul de o parte, altul de cealaltă parte a copacului.

Hobble-Frank privea, alături de Dick Rotofeiul:

– Ascultă, domnule Pfefferkorn. Asta este un lucru la care ţi se zbârleşte părul în cap. Căci nu numai ei doi îşi pun în cumpănă viaţa, dar o pun şi pe a noastră. În clipa asta, sub moţul de păr de pe creştet simt cum mi se face pielea găinii. Mulţumesc frumos pentru făgăduinţa de a ne lăsa măcelăriţi cu resemnare, dacă cei doi şefi ai noştri vor fi învinşi!

– Ah, făcu Dick. Nici mie nu-mi vine tocmai bine, dar cred că ne putem bizui pe Winnetou şi pe Old Shatterhand.

– Negreşit, cam aşa se pare, căci apaşul are o mutră aşa de liniştită, de parcă ar avea în mână un as şi zece atuuri. Dar să ascultăm, că, uite, „Tunetul Însutit” parcă vrea să zică ceva.

Într-adevăr, acesta vorbi:

– Hai încoace, ori vrei să te fugăresc în jurul copacului până ce o să crapi de frică, fără ca să te fi atins cuţitul meu?

Winnetou nu-i răspunse. Se întoarse spre Old Shatterhand şi îi spuse în limba apaşilor, pe care adversarul său nu o cunoştea:

– Şi din ida sesteh! Ceea ce se traduce prin „Am să-i răsucesc mâna!”

Old Shatterhand vorbi celor adunaţi, arătându-l pe Winnetou:

Acest frate al nostru a închis inima gândului morţii. El îl va învinge pe duşmanul său fără să-i ia o picătură de sânge!

– Uff, uffI, se arătară uimiţi şi mânioşi upsarocanii, iar „Tunetul Însutit” răspunse batjocoritor:

– Fratele vostru a înnebunit de frică. Chinul îl va fi scurtat.

Făcu un pas înainte: trunchiul copacului nu se mai afla între ei. Cu cuţitul strâns în mână îşi pironi ochii asupra lui Winnetou. Avea o privire de animal sălbatic, pe când chipul apaşului râmase neschimbat.

Era grav şi împietrit. Upsarocanul se lasă amăgit.

Năpustindu-se asupra lui Winnetou, să-i dea o lovitură de moarte, ridică braţul, dar în loc să se ferească, apaşul îi veni în faţă ca un fulger. Cu o lovitură puternică îl izbi pe adversar în subsuoară cu pumnul în care ţinea mânerul cuţitului. Această mişcare îndrăzneaţă, lovitură puternică ce i-a urmat, l-au trântit pe spate pe upsarocan, încât acesta scăpă cuţitul. Brusc, Winnetou aruncă şi el cuţitul şi

se apropie de upsarocan, care se pare că avea umărul scrântit. Îl lovi pe acesta puternic în stomac cu un pumn zdravăn, încât îi dobori iar pe spate, cu mâna stângă spânzurând legată de trunchiul copacului. Upsarocanul rămase câteva momente nemişcat, ceea ce-i fu de ajuns lui Winnetou să-şi ia cuţitul de jos, sa taie la iuţeală curelele şi să se desfacă de copac, repezindu-se la adversar şi aşezându-se cu genunchii pe pieptul lui:

– Te dai bătut? Îl întrebă.

Celălalt nu răspunse. Gâfâia puternic în urma loviturilor bruşte pe care le primise, dar şi de furie şi de frica morţii. Toate se petrecuseră iute ca gândul, încât nu fusese observată îndeajuns fiecare mişcare a apaşului. Nu se auzi nici o şoaptă în tot cercul de privitori, iar când micul saxon, dezmeticindu-se, voi să strige „Ura!” de bucurie, Old Shatterhand îl opri cu un semn din mână, aşa că acesta abia putu rosti prima silabă a cuvântului, pe a doua înghiţind-o.

– Înjunghie-mă! Scrâşni upsarocanul, aruncând o privire plină de ură apaşului aplecat deasupra lui. Apoi închise ochii. Dar Winnetou se ridică, tăie cureaua cu caic învinsul era legat de copac şi îi spuse:

– Scoală-te! Am făgăduit să nu te ucid şi mă ţin de cuvânt.

Atunci veni la el uriaşul Oiht-e-keh-fa-wakon şi-i porunci mânios:

– Ridică-te! Ţi se dăruieşte viaţa, pentru că scalpul tău nu are nici un preţ pentru învingător. Te-ai purtat ca un copil. Dar mai am de luptat eu pentru talismanele tuturor. Voi

birui de două ori şi pe când noi ne vom împărţi scalpurile duşmanilor, tu te poţi duce la lupii din preerie şi n-ai decât să trăieşti cu ei! Nu mai ai ce căuta în wigwamurile upsarocanilor!

„Tunetul însutit” se ridică şi puse mâna pe cuţitul căzut.

– Marele Spirit n-a voit să înving eu, spuse el. La lupi nu mă duc. Am aici un cuţit cu care îmi voi lua viaţa, pe care nu o vreau dăruită mie de cel care m-a învins. Dar, mai întâi aş vrea să văd ce vei face tu.

Se depărta domol câţiva paşi şi se aşeză pe iarbă.

I se citea pe faţă hotărârea neclintită de a muri, decât să suporte ruşinea de o fi învins. Nici unul dintre ai săi nu îl învrednici cu o privire. Se uitau plini de nădejde la căpetenia lor, care stătea cu trupul rezemat de copac, chemându-l pe Old Shatterhand:

– Hai să tragem la sorţi.

– Eu nu trag la sorţi, răspunse acesta, îmi puteţi lega de copac mâna dreaptă.

– N-ai decât. Dacă vrei să scapi mai repede de viaţă.

⁻ Fac asta, pentru că eu cred că mâna stângă ţi-e mult mai slabă decât dreapta. Nu vreau să am nici un avantaj asupra ta. Ştiu că o dată ai fost rănit în umăr, iar cu mâna stânga te descurci mai greu. Adversarul său nu putea pricepe atâta mărinimie.

Îl măsură cu o privire mirată şi întrebă:

– Vrei să mă jigneşti? Când te voi fi ucis, vrei să spună ai tăi că nu s-ar fi întâmplat aşa, dacă nu ţi-ar fi fost milă de mine? Îţi cer să tragi la sorţi!

– Fie! Sunt gata.

Soarta făcu voia lui Old Shatterhand şi îl favoriza pe adversarul său, căruia i se legă de copac mâna stângă. După câteva clipe, cei doi se aflau faţă în faţă, iar cine vedea muşchii încordaţi ai uriaşului avea de ce să fie îngrijorat pentru soarta lui Old Shatterhand. Acesta, în schimb, arăta acelaşi sânge rece ca şi Winnetou.

– Poţi începe tu, îl provocă upsarocanul. Îţi îngădui prima lovitură. Abia la a doua mă voi apăra, pentru că tu vei muri la primul meu atac!

Atunci, Old Shatterhand pufni în râs. Îşi înfipse cuţitul în trunchiul teiului şi îi răspunse:

– Eu renunţ de tot la această armă. Tu vei fi cel care va cădea la primul meu atac. N-avem timp mult de joacă, ia seama că încep!

Ridică braţul ca să lovească şi sări asupra adversarului. Acesta se lăsă păcălit şi lovi şi el, dar, repede ca gândul, albul se feri în lături iar lovitura căzu în gol. Încă o mişcare iute ca fulgerul a lui Old Shatterhand şi pumnul lui îl lovi pe upsarocan în tâmplă. Uriaşul se clătină o clipă, apoi se prăbuşi la pământ.

- Iată-l la pământ! Cine a biruit? Strigă Old Shatterhand.

Dacă adineauri, când fusese învins „Tunetul însutit”, upsarocanii rămaseră liniştiţi, acum izbucniră într-un urlet animalic de furie. Ceilalţi răspunseră printr-un lung chiot de bucurie. Old Shatterhand trase cuţitul din trunchi şi se eliberă de curea. Prietenii săi îl înconjurară să-l felicite. Shoshonii îi preţuiau şi ei pe cei doi învingători, dar erau zoriţi să-şi ia armele, ca să-i împiedice pe upsarocani, în caz că aceştia ar fi voit să se împotrivească sau să fugă.

Old Shatterhand veni iar lângă „Viteazul care-şi caută talismanul”. Acesta îşi revenea greu din buimăceală. Deschise ochii şi îl văzu pe învingător tăindu-i cureaua cu care rămăsese legat de copac, Îi trebui câtva timp până să poată înţelege situaţia. Apoi sări în sus şi îl privi pe Old Shatterhand cu o furie de nedescris. Părea că ochii vor să-i iasă din orbite, iar vocea i se auzea răguşită, întrebând:

– Eu sunt jos la pământ! M-ai învins?

– Da! N-ai pus condiţia că acela care va cădea la pământ va fi socotit învins?

Indianul se privi. Cu toată statura lui, întruchipa acum uimirea:

– Dar nu sunt rănit, strigă el. Cum m-ai doborât?!

– Cu un pumn, zâmbi Old Shatterhand. Sper să nu mi-o iei în nume de rău!

Upsarocanul aruncă spre oamenii săi o privire deznădăjduită:

– Era mai bine dacă mă omorai, se tângui el. Marele Spirit şi-a întors faţa de la noi, fiindcă ne-au fost furate talismanele, Niciodată nu vom putea ajunge în veşnicele plaiuri ale vânătoarei. De ce n-au murit mamele noastre înainte de a ne naşte?!

Bărbatul, atât de mândru şi de sigur de izbândă de până atunci, merse clătinându-se spre ai săi, dar se întoarse din drum şi întrebă:

– Ne daţi voie să cântăm un cântec de moarte, înainte de a ne ucide?

– Înainte de a-ţi răspunde, aş vrea să stăm de vorbă.

Old Shatterhand îl duse la upsarocani, i-l arătă pe

„Tunetul Însutit” şi întrebă:

– Mai eşti necăjit pe acest războinic?

– Nu. Aşa a fost să fie. Marele Spirit ne-a osândit. Ne-am pierdut sufletele şi nu le mai putem regăsi, o dată cu talismanele noastre.

– Vă veţi găsi talismanele sau puteţi cuceri altele şi mai bune.

Indienii îl priviră miraţi.

– Unde să le mai găsim? Îl întrebă uriaşa căpetenie. Aici, unde trebuie să murim? Sau în plaiurile veşnicei vânători, unde nu mai putem ajunge, pentru că vom rămâne fără scalpuri?

– Vi se va lăsa şi viaţa, vi se vor lăsa şi scalpurile. Voi ne-aţi fi ucis dacă ne-aţi fi învins, dar noi nu o s-o facem. Eu sunt creştin şi nu las pe nimeni să-i omoare pe fraţii mei. Ridicaţi-vă! Mergeţi şi vă luaţi armele şi caii! Sunteţi liberi să mergeţi încotro vă place!

Dar nici unul nu se mişcă spre a face asta.

– Vorbeşti aşa ca să începi astfel chinurile la care ne vei supune, zise cel fără de nume. Vom îndura toate, fără să auzi un vaiet din gura noastră.

– Te înşeli. Vorbesc serios. Între upsarocani şi războinicii shoshoni este îngropată securea războiului. Kanteh-pehta, vestitul vraci al upsarocamlor, nu poate fi decât prietenul nostru. Împreună cu oamenii săi se va întoarce neatins la wigwamul său.

– Uff! Mă cunoşti?

– Îţi lipseşte o ureche şi ţi-am văzut şi umărul lovit. Astfel te-am recunoscut.

– De unde ştii că am aceste semne?

– De la fratele tău Sunka-şetşa, „Marele Câine”, care mi-a vorbit despre tine.

– Îl cunoşti şi pe el?!

– Da. Într-o vreme am călătorit împreună.

– Când? Unde?

– Acum câteva veri. Ne-am despărţit la Muntele Broaştei Ţestoase.

Atunci vraciul, care se aşezase între timp, sări în sus. Faţa lui luă o expresie nouă. Ochii îşi pierduseră asprimea şi începură să-i lucească de bucurie şi speranţă.

– Mă înşeală vorba ta, sau auzul meu? strigă el. Dacă spui adevărul, atunci eşti Non-pay-Hama, pa care albii îl numesc Old Shatterhand!

– Da. Eu sunt.

La auzul numelui acesta, toţi upsarocanii au sărit în picioare.

– Dacă eşti acel vânător vestit, spuse căpetenia lor, atunci Marele Spirit încă nu ne-o părăsit.

– Da, tu trebuie să fii, deoarece m-ai doborât cu un singur pumn. Nu e o ruşine să fiu învins de tine. Pot să trăiesc, fără ca femeile să mă arate cu degetul!

– Nici „Tunetul însutit”, care este un vestit războinic, să nu se ruşineze că a fost învins, căci cel care l-a doborât este Winnetou, marea căpetenie a apaşilor.

Ochii upsarocanilor căutau plini de respect la Winnetou. Acesta se apropie, întinse mâna „Tunetului însutit” şi spuse:

– Fratele meu roşu a fumat cu mine pipa jurământului.

Vom fuma acum pipa păcii, căci războinicii upsarocani sunt fraţii noştri. Howgh!

„Tunetul însutit” primi mâna întinsă şi răspunse:

– Blestemul Spiritului Rău o pierit dintre noi. Old Shatterhand şi Winnetou sunt prietenii oamenilor roşii. Nu vor cere scalpurile noastre.

– Nu. Sunteţi liberi, îi asigură din nou Old Shatterhand. Noi îi cunoaştem pe cei care v-au furat talismanele. Dacă ne veţi urma, vă vom duce la ei...

– Uff! Cine sunt tâlharii?

– O ceată de sioucşi ogellallaşi care se îndreaptă spre Yellowstone

Această veste îi tulbură grozav pe upsarocani. Căpetenia lor strigă înfuriat:

– Au fost câinii de ogellallaşi! Hong-peh-te-keh, „Marele Mocasin”, căpetenia lor, m-a rănit şi mi-a luat urechea, fără ca eu să mă pot răzbuna. M-am rugat Marelui Spirit să mă ducă pe urmele lui, dar până acum rugăciunea nu mi-a fost împlinită!

Wohkadeh, care auzise totul, se apropie şi zise:

– Te găseşti pe urmele lor, căci „Marele Mocasin” este căpetenia ogellallaşilor pe care îi urmărim.

– În sfârşit, Marele Spirit mi-l aduce în mână! Dar cine este acest tânăr războinic care a voit să lupte cu „Tunetul însutit” şi care îi cunoaşte pe ogellallaşi?

– Este Wohkadeh, ultimul fiu al indienilor mandani, care a fost silit de ogellallaşi să meargă cu ei şi a fost de faţă la furtul talismanelor voastre. După care a fugit de la ei şi, venind la noi, s-a arătat a fi un tânăr viteaz, îi răspunse Old

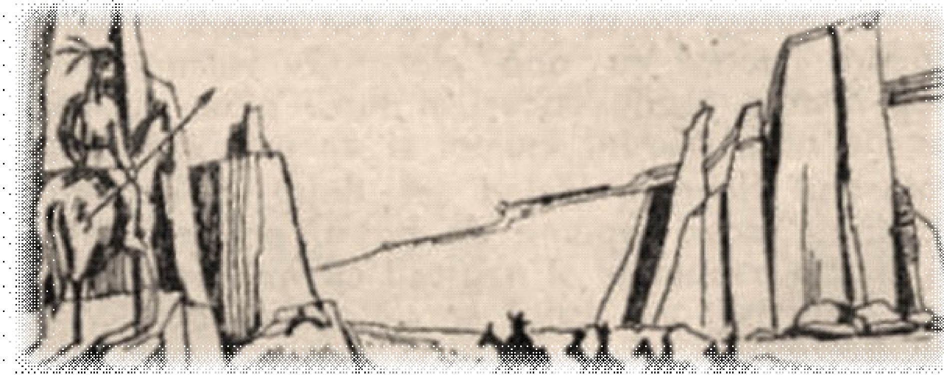
Shatterhand.

– Dar ce caută sioucşi în Yellowstone?

– O să vă povestim asta după ce o să aprindem focul de popas. Atunci puteţi chibzui dacă vreţi să veniţi cu noi.

– Sunteţi pe urmele ogellallaşilor ca să vă luptaţi cu ei. Vom merge şi noi cu voi pentru a ne lua înapoi talismanele şi ca să ne răzbunăm. Fraţii mei pot să aprindă focul pentru sfat. Howgh!

Capitolul X – Vulturii dintre stânci

„Senatul şi Camera reprezentanţilor Statelor Unite decid că ţinutul aflător în teritoriile Montana şi Wyoming, în apropiere de izvorul fluviului Yellowstone, este prin aceasta exceptat de la colonizările, împroprietăririle şi vânzările făcute conform legilor Statelor Unite şi va fi considerat ca un parc public său loc păstrat astfel pentru binele poporului. Oricine, împotriva acestei decizii, se va aşeza acolo sau se va face stăpân pe vreo bucată de pământ, va ţi luat drept infractor al prezentei legi şi alungat. Parcul va fi pus sub supravegherea exclusivă a secretariatului Ministerului de Interne, a cărui însărcinare este să publice de îndată instrucţiunile şi dispoziţiile pe care le crede necesare pentru întreţinere”.

Aşa suna un decret din 1 martie 1872 al Congresului Statelor Unite, prin care cetăţenii Statelor Unite şi ai celorlalte ţinuturi primeau un dar despre a cărui valoare nu-şi puteau da încă seama.

Asupra acestui ţinut, numit astăzi Parcul Naţional al Statelor Unite, statele răsăritene răspândiseră cele mai senzaţionale zvonuri. Cunoscut numai de indian şi văzut numai de câte un vânător cutezător, acest ţinut era învăluit în cel mai adânc mister. Poveştile vânătorului singuratic, înflorite, erau duse până departe. Se vorbea că se găsesc acolo preerii şi munţi în flăcări, izvoare cu apă clocotită, vulcani care aruncă metale topite, lacuri şi fluvii pline cu ţiţei; în loc de apă, păduri, indieni şi animale împietrite.

Profesorul Hayden, făcând cel dintâi o expediţie ştiinţifică în acea regiune de basm, adusese informaţii exacte asupra ei şi negreşit că avu de povestit lucruri extraordinare. Lui i se datorează publicarea acelui decret.

Parcul Naţional cuprindea o suprafaţă de 9500 kilometri pătraţi, acolo izvorăsc râurile Yellowstone, Madison, Gallatin şi Snake River. Lanţuri mari de munţi străbat ţinutul. Pe înălţimi e un aer curat, sănătos, iar sute de izvoare calde şi reci, cu minunată putere de vindecare, oferă bolnavilor însănătoşire şi recăpătarea puterilor slăbite. Gheizere cu care cele din Islanda abia se pot compara, aruncă şuvoaie de apă până la înălţimi de mai multe sute de picioare. Munţii, formaţi din roci sclipind în toate culorile, strălucesc în lumina soarelui. Văgăuni înfiorătoare, cum în alt ţinut nu se mai văd, par să fie scobite pentru a îngădui o privire în măruntaiele pământului. Scoarţa face băşici, care se ridică şi se lasă. Uneori pământul nu pare mai gros de un centimetru, încât călăreţul cu mare greu îşi poate stăpâni calul speriat. Guri uriaşe se deschid în calea drumeţului, pline cu nămol clocotitor, care se ridică şi se lasă în Jos, încetişor. Nu se poate să înaintezi un sfert de oră, fără să dai de o minunăţie a naturii. Numai gheizere şi izvoare fierbinţi sunt peste două mii. Dacă într-un loc izvorăşte din pământ apă fierbinte, la un pas de acolo ţâşneşte un limpede izvor de apă rece. Parcă sub scoarţa pământului s-ar lupta geniile bune cu geniile rele, îngerii cu diavolii. Dacă aici stai în admiraţia frumosului, câţiva paşi mai încolo te tragi înapoi de spaimă. Dacă într-un loc ai admirat un uriaş izvor de apă caldă, care ţâşneşte la o sută de metri înălţime

pe pereţii strâmtorii, treci apoi iar prin câmpuri de cornalină, agate, calcedonii, opale şi alte pietre de preţ.

Acolo, între munţii de piatră, dorm lacuri minunate. Cel mai mare şi mai frumos este lacul Yellowstone, care, afară de lacul Titicaca, este lacul aşezat la cea mai mare înălţime de pe pământ, la aproape opt mii de picioare altitudine.

Apa lui e foarte sulfuroasă. În scobiturile lui mişună păstrăvi uriaşi, care au o carne cu un gust aparte, delicios. Pădurile înconjurătoare sunt bogate în vânat mare, cerbi şi urşi. Pe maluri izvorăsc nenumărate izvoare fierbinţi, şi de sub pământ fumegă aburi cu un sunet subţire, ca pufăitul unei locomotive.

Omului fricos îi vine îndată să o ia la fugă de acolo. Toate forţele care lucrează necontenit în interiorul pământului ies aici la iveală. Nu te mai simţi sigur pe pământ. Ţi se pare că întreg ţinutul, de mile întregi, ori se va prăbuşi peste o clipă, ori va fi ridicat ca un crater gigantic, aprins, azvârlit deasupra crestelor Munţilor Stâncoşi, două perspective neplăcute pentru cel ce va fi ori scufundat ori azvârlit în sus.

Acolo unde râul Yellowstone iese din lac şi îi depăşeşte malul în partea de sud-vest, în punctul unde se varsă Bridge-Creek, ardeau câteva focuri. Fuseseră aprinse nu pentru pregătirea cinei, cât pentru lumină. În privinţa preparării hranei, natura purta de grijă omului: păstrăvii lungi de un cot, prinşi în apa rece a lacului, au fost aruncaţi în apă fierbinte, care ieşea clocotind din pământ la numai câţiva paşi depărtare.

Micul saxon se mândrea grozav, pentru că în după

amiaza aceea ucisese un ţap. Aveau deci mai întâi friptură, iar la felul doi păstrăvi. Izvorul fierbinte era atât de strâmt, încât putea fi folosit drept oală de fiert, iar apa care curgea de acolo avea un gust excelent de ciorbă de peşte, încât o sorbeau cu toţii cu mare poftă, folosindu-se de nişte pahare de piele. Grupul ajunsese aici trecând peste râul Yellowstone. Urmau să treacă a doua zi de dimineaţă şi peste Bridge Creek, apoi să se îndrepte spre apus, până în locul în care ţâşnea gheizerul numit de indieni K'un-tui-temba, adică Gura Iadului. În apropierea acelui loc se afla ţinta lungii lor călătorii. Merseseră mult mai repede decât şi-ar fi închipuit. Ţinta era aproape, iar ei mai aveau încă trei zile până la noaptea cu lună plină, în care ogellallaşii urmau să ajungă la locul în care voiau să jertfească pe prinşii lor. La focurile popasului, Old Shatterhand spuse:

– Ogellallaşii abia vor fi ajuns la Bottelers Range, aşa că suntem cu siguranţă înaintea lor. Putem să ne odihnim fără grijă. N-avem de ce ne teme.

– Domnule, îndrăzni Martin Baumann, am auzit că drumul de la Bottelers Range, încolo e foarte periculos.

– N-aş putea spune aşa ceva. Fireşte că trebuie să te fereşti de apropierea gheizerelor şi de locurile în care scoarţa pământului e aşa de subţire, încât ar putea plesni sub copitele cailor. De la Bottelers Range o să urcăm în sus, pe cursul râului, pe lângă vulcanii stinşi. După vreo patru-cinci ore, vom ajunge în nişte chei lungi de o jumătate de milă, cioplite în granit şi adânci de vreo trei sute de metri. După alte cinci ore, vom ajunge la un pinten de munte abrupt, numit Pârtia Diavolului. După încă trei ore de drum,

vom ajunge la râul Gardiner, în susul căruia vom urca, iar după o bucată bună de drum, ne vom îndrepta către Yellowstone River, în dreptul cascadei Creek. Vom fi chiar la marginea Cheilor Mari, care este cu siguranţă cea mai mare minune care poate fi văzută de-a lungul râului Yellowstone.

– Ai văzut minunea asta, domnule? Întrebă Rotofeiul Dick.

– Da. Este lungă de mai bine de şapte mile şi adâncă de mai bine de o mie de metri. Pereţii sunt perpendiculari şi numai un om care nu suferă deloc de ameţeală ar putea îndrăzni să se aşeze pe marginea lor, ca să privească în adânc, unde râul, lat de vreo douăzeci de metri, pare văzut de sus ca un fir subţire de apă. Totuşi, de-a lungul Secolelor, apa acestui râu a fost cea care a scobit atât de adânc stânca. Acolo jos valurile se zbat între pereţii de piatră, se izbesc cu putere de ei, dar sus nu se aude nimic din zgomotul acestei lupte între apă şi stâncă. Nici un muritor nu poate coborî acolo, iar dacă ar face-o, ar muri pe loc: n-ar avea aer. Apa râului este caldă, uleioasă, cu un gust rău de sulf şi de piatră acră, răspândind un miros cu totul nesuferit.

– Domnule, mă iertaţi, dar sunteţi sigur că ne. Aflăm înaintea sioucşilor?, întrebă din nou tânărul fiu al „Vânătorului de Urşi”.

– După socotelile mele, suntem înaintea lor cu două zile. Eşti îngrijorat?

– Da! Cine ştie dacă tatăl meu mai trăieşte... Poate că sioucşii l-au ucis deja!.,.

– N-ai motiv să crezi asta. Ogellallaşii îi vor duce vii pe

prizonieri până la mormântul „Focului Rău”, unde trebuie să-i jertfească sufletul acestuia, pentru că s-a împlinit sorocul de şapte ani de la moartea lui. De altfel, sioucşii urmează să-i omoare, dacă ar fi după voia lor, la stâlpul caznelor şi nu vor avea deloc de gând să le micşoreze prizonierilor chinurile printr-o moarte pripită.

Spunând acestea, Old Shatterhand se trase mai într-o parte, aşezându-se lângă Winnetou, care deja adormise, se înfăşură într-o pătură şi se lungi lângă fratele său roşu. Ceilalţi tovarăşi ai săi mai rămaseră la lumina focului ca să pălăvrăgească.

– Îmi pare bine că omul ăsta atât de cunoscut îşi „iroseşte” timpul însoţindu-ne, dar cred că a păţit ca şi mine şi s-a lăsat înduioşat de situaţia acestui mic vânător (şi arătă către Martin Baumann), care şi mie, urs bătrân ce sunt, mi-a furat inima şi minţile. Eu presimt că treaba se va sfârşi cu bine!

– Dar, dragă domnule Dick, vorbi Martin, îmi vine aşa de greu, că nu mai pot aştepta încă trei zile. Mor de grija tatălui meu!

– Dar dacă se înşeală? Haideţi să pornim noi înainte. Aminteşte-ţi că dumneata împreună cu domnul Pitt mi-aţi sărit de la început în ajutor. Oare acum mă mai pot bizui pe sprijinul vostru?

– Bine, vom merge, dar cu o condiţie!

– S-o aud. O primesc, dacă mi-e cu putinţă.

– Pe sioucşi îi vom spiona doar, ca să aflăm dacă tatăl dumitale mai trăieşte, dar nu vom face nimic de capul nostru ca să-i eliberăm.

– Mă învoiesc!

– Să ştii că fac asta numai pentru că îmi închipui ce poate să fie în inima dumitale. M-ai înduioşat, tinere, dar îţi spun încă o dată că ne vom întoarce la ceilalţi îndată ce vom vedea că... „Vânătorul de Urşi” trăieşte.

– Mâine dimineaţă se vor îngrijora. Când vor vedea că am dispărut, li vom lăsa vorbă negrului să-i spună lui Old Shatterhand. Acum să facem linişte, ca să nu atragem bănuieli asupra noastră. Şi să ne tragem mai departe de foc, în întuneric. În curând va răsări luna.

– Bine că e lună, zise Hobble-Frank. Cel puţin o să recunoaştem drumul.

– Old Shatterhand ne-a lămurit pe unde avem de mers. Pe de altă parte, nu-mi prea place că trebuie să ne înşelăm prietenii, dar, dacă stai să te gândeşti, nu facem un lucru rău. La început mai puteam spune şi noi o vorbo, dar acum Old Shatterhand şi Winnetou sunt şefii Dick şi Pitt nu-şi mai pot *da* cu părerea. E şi timpul să le arătăm că suntem şi noi nişte vestmeni destoinici, în stare să croiască un plan şi să-l ducă la îndeplinire!, încheie cu năduf Dick Rotofeiul.

Au stins focul. Nici focurile indienilor nu mai ardeau. Liniştea se lăsase peste tot cuprinsul taberei Se mai auzea din când în când şuierul aburilor izvorului fierbinte în care vânătorii şi-au fiert păstrăvii.

Să fi trecut o oră, când sub copacii unde şedeau Frank, Dick, Pitt, Martin şi Wohkadeh se auzi o mişcare.

– Fraţii mei pot să vină după mine, şopti tânărul indian. Acum e timpul!

Îşi luară armele şi celelalte lucruri şi se furişară pe sub

copaci până la cai. Ochiul ager a lui Wohkadeh deosebi caii lor dintre ceilalţi. Zgomotul făcut însă putea să trezească pe cineva. De aceea, după ce adunară caii, cei cinci s-au oprit o clipă ascultând ca să vadă dacă lipsa lor a fost observată:

S-au convins că nu s-a întâmplat aşa şi au plecat încet mai departe. Tropotul cailor era înăbuşit de iarbă. N-au scăpat însă cu totul neobservaţi. Se apropie de ei o santinelă. Era un shoshon. Acesta socotea, fireşte, că cei cinci au plecat cu vreo treabă, aşa că nu dădu alarma, căci îi şi recunoscuse.

– Ce au de gând fraţii mei? Întrebă el.

– Vorbeşte încet, ca să nu se trezească cei care dorm, îi şopti Dick. Old Shatterhand ne-a trimis. El ştie unde mergem. Ţi-e de ajuns, nu?

– Fraţii mei albi sunt prietenii noştri. Eu nu-i pot opri de la îndeplinirea poruncilor marelui războinic.

– Când „fugarii” s-au îndepărtat de tabără într-atât, încât tropotul cailor să nu mai poată fi auzit, încălecară, înaintând la trap de-a lungul lacului Yellowstone până la ieşirea din acesta a râului pe al cărui fir urmau să urce înspre nord.

– Shoshonului, întâmplarea i se păruse aşa de simplă şi de neînsemnată, încât nici nu-şi dădu osteneala să o spună cuiva. Astfel, până se lumină de ziuă, plecarea îndrăzneţilor, sau mai bine zis a uşuraticilor dezertori, rămase neobservată.

– Cei din tabără urmau să pornească dis-de-dimineaţă. De aceea, la primul ciripit al păsărilor, s-au ridicat cu toţii

din culcuşuri. Abia atunci au văzut cu uimire lipsa celor cinci. Shoshonul care fusese de pază cu o seară mai înainte îi povesti lui Old Shatterhand cele spuse de Dick. Winnetou, care era alături, nu-şi putea închipui, cu toată agerimea minţii lui, cu ce gând au plecat cei cinci.

– Vor să le iasă în cale ogellallaşilor şi să-i iscodească !

– Atunci şi-au pierdut minţile, se mânie apaşul. Nu numai că n-au să scape de primejdie, dar au să dea în vileag şi apropierea noastă. Ce caută ei acolo?

– Ca să afle dacă „Vânătorul de Urşi” mai trăieşte.

– Dacă a murit, tot nu mai pot să-l readucă la viaţă, iar dacă trăieşte, au să-i aducă nenorocire. Winnetou poate ierta această greşeală celor doi băieţi îndrăzneţi, dar cei trei bătrâni vânători albi ar trebui legaţi de stâlp, să fie de batjocură femeilor şi copiilor!

În aceeaşi clipă veni la ei Bob. Mirosul de sconcs încă îl însoţea, aşa că nimeni nu-i mai putea suferi apropierea. Era acoperit tot cu pătura de cal pe care i-o dăruise Pitt Lunganul. Noaptea, când se făcea răcoare, se învelea cu blana ursului ucis de Martin Baumann.

– Dom' Shatterhand caută pe dom' Martin al meu?, întreba el.

– Da. Ştii ceva de ei?

– Oh, dom' Bob este deştept om. El ştie unde dus viteaz Martin!

– Unde?

– Plecat la sioucşi ogellalla ca să vadă de dom' tata lui prins. Ei spus l mine ca eu să spune la voi.

– Deci, e aşa cum am crezut eu! Zise supărat Old

Shatterhand. Când au să vină înapoi?

– După ce au văzut ce vrut, atunci vine la noi la Fluviul de Foc. Mai mult nu ştiut dom' Bob.

– Domn' Martin al tău a făcut o mare prostie. Cred că poate să plătească cu viaţa.

– Cum? Martin al meu în primejdie? Atunci dom' Bob suit pe cal şi dus repede după el, să-l scape!

– Da, aşa ai ucis şi ursul, când de frica lui te-ai urcat într-un mesteacăn.

– Ogellalla nu urs. La dom' Bob nu e frică de ogellalla!

Strângea din pumn ameninţător şi făcea aşa o mutră încât părea că ar fi vrut să înghită pe loc zece sioucşi.

Bine, am să fac o încercare cu tine, pentru că îmi place că-ţi iubeşti stăpânul. Fii gata să pleci cu noi peste câteva minute! Apoi continuă către Winnetou, lângă care acum venise şi căpetenia upsarocanilor şi căpetenia shoshonilor, cu Moh-aw, fiul său:

– Fratele meu să meargă mai departe şi să mă aştepte la K'un-tui-temba (Gura Iadului). Cu mine vor merge cei cincisprezece războinici upsarocani cu căpetenia lor şi Moh-aw cu cincisprezece războinici shoshoni. Trebuie să o luăm de îndată pe urma acestor cinci năbădăioşi, ca să-i salvăm, dacă intră într-un bucluc. Nu pot spune dinainte din ce parte voi ajunge la „Gura Iadului”, şi nici când. S-ar putea ca sioucşii să ajungă mai repede, de aceea fratele meu să se îndrepte fără zăbavă acolo.

Cinci minute mai târziu, Old Shatterhand şi însoţitorii săi goneau pe urmele celor cinci „fugari”. Fireşte că aceştia aveau un bun avans, dar, totuşi, din cauza întunericului şi a

necunoaşterii locurilor, înaintaseră încet: cu toate acestea, la ivirea zorilor, lacul Yellowstone era la o bună depărtare în urma lor. Iar ei puteau grăbi înaintarea.

Priveliştea oferită de râu era minunată. La început, valea acestuia era destul de lată şi felurită ca înfăţişare pe cele două maluri. Pretutindeni se arătau ochiului nenumărate minunăţii izvorâte din capriciul naturii. Cine ştie cu câte generaţii mai înainte va fi ajuns acest loc la actuala lui înfăţişare, şi cine știe câtă vreme aceasta va dura, căci efectele puterilor subpământene sunt prezente aici la tot pasul. Apa sapă rocile cu o mare încetineală, dar şi cu o la fel de mare perseverenţă măcinând răbdătoare cheile şi pragurile de stâncă. Malurile vulcanice, prăpăstioase, spălate de ploi, iau nişte forme pe care nici o minte omenească nu şi le-ar putea închipui. Într-un anume loc poţi crede că vezi ruinele unui vechi castel feudal. Poţi distinge creneluri, un foişor, locul unde puntea se lasă peste un şanţ. Mai departe se înalţă zvelte minarete, unde crezi că muezinul va apărea numaidecât în balcon, chemând credincioşii la rugăciune. În faţă se deschide un amfiteatru roman, în care sclavii creştini erau daţi pradă animalelor sălbatice. Alături se ridică, îndrăzneaţă, o pagodă chinezească, iar mai departe, pe cursul râului, un animal ciudat, înalt de o sută de picioare, te înfioară. Şi toate sunt numai amăgiri, rocă modelată de apa nurilor, vânturi şi ploi. Oricum, cine contemplă aceste măreţii, uită de trufia de care fusese stăpânit până atunci.

În locul în care râul face un cot larg către apus, se află numeroase izvoare calde, care adunându-şi apele,

formează un pârâiaş ce se varsă în Yellowstone, strecurându-se printre stâncile înalte. Părea că de aici înainte nu se mai poate înainta direct pe malul râului, de aceea cei cinci oameni au luat-o spre stânga, urmând cursul acestui pârâiaş. Aici nu erau nici copaci, nici tufişuri. Toate plantele pieriseră. Apa caldă mirosea puternic a sulf. Nimic nu se schimbă în bine, până ce, după un drum anevoios de ore întregi, ajunseră sus, pe culmi, în locuri cu apă din nou limpede şi proaspătă. În curând se arătară tufişuri, ba chiar câţiva copaci.

Nici aici drumul nu era uşor de urmat. Pe mari distanţe, strecurându-se printre sfărâmături de stâncă, care te făceau să crezi că un munte a căzut din cer şi s-a sfărâmat pe pământ, caii înaintau cu mare greutate. Stâncile printre care cei cinci se strecurau aveau adeseori forme ciudate, iar câteodată Hobble-Frank nu rezistă tentaţiei de a se opri şi a-şi exprima diverse păreri ştiinţifice asupra lor. Aşa trecu timpul; iar la amiază abia străbătuseră jumătate din drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze până atunci.

Deodată, nu departe de ei zăriră o casă destul de mare. Părea să fie o vilă clădită în stil italian, lângă care era o grădină împrejmuită cu un zid înalt. S-au oprit miraţi.

– O locuinţă, aici, în Yellowstone! Nu e cu putinţă nu-i veni lui Dick să-şi creadă ochilor.

– De ce să nu fie cu putinţă?, îl contrazise Frank, după obiceiul lui. Uită-te mai bine spre casă. Parcă e şi un om în faţa porţii.

– Fireşte, sau cel puţin aşa se pare, dar acum văd că a plecat; să nu fi fost numai o umbră.

– Da? Păi, acolo unde este o umbră de om trebuie neapărat să fi fost şi un om care să fi făcut această umbră, filozofă iar Frank. Şi, dacă umbra s-a dus. Atunci ori a dispărut soarele, ori omul care arunca umbra. Totuşi, e încă soare: prin urmare omul a plecat. Vom vedea îndată încotro.

Se apropiară de clădire şi văzură că nu e o construcţie făcută de mâna omului, ci o creaţie a naturii. Zidurile erau din feldspat alb, lucios. Mai multe găuri puteau fi luate uşor drept ferestre, iar una mai mare, pornind din dreptul solului, părea a fi o uşă impunătoare, înaltă. Dacă te uitai prin ea, vedeai un fel de curte largă, cu mai multe despărţituri, făcute din decoraţii naturale de piatră. În mijlocul acestei „curţi” ţâşnea din pământ un izvor, care îşi arunca afară, prin larga deschizătură, apele-i limpezi.

– Minunat!, mărturisi Dick. Locul ăsta e cum nu se poate mai potrivit pentru popasul de amiază. Să intrăm înăuntru?

– Din partea mea, da', răspunse Frank. Nu ştim însă dacă omul care locuieşte acolo nu e cumva un om rău.

– Aş! Ni s-a părut. Nu poate fi vorba de un om şi, de altfel, înainte de a intra, o să cercetăm un pic împrejurimile.

Înaintă, ţinând puşca pregătită. Se apropie de poartă şi se uită în „curte”, apoi se întoarse spre ceilalţi şi îi pofti:

– Vă invit în această reşedinţă. Nici ţipenie de om. Pe aici.

– Sper şi eu, zise Frank. N-aş vrea deloc să am de-a face cu niscaiva suflete de morţi care au avut pe pământ o existenţă spirituală!

Pitt, Martin şi Frank urmară invitaţia lui Dick. Numai Wohkadeh rămase locului, bănuitor.

De ce nu vine fratele meu roşu?, întrebă fiul „Vânătorului de Urşi”.

– Fraţii mei nu bagă de seamă că aici miroase a cai?

– Fireşte că miroase, dar mirosul vine de la caii noştri.

– Acest miros venea dinspre uşă, când ne-am oprit.

– Nu se vede nici un om, nici un animal, nici o urmă măcar.

– Fiindcă pământul e pietros. Fraţii mei să fie cu băgare de seamă.

– Nu e nici un motiv de teamă, îl chemă Dick. Veniţi să ne uităm mai departe.

În loc să-l lase pe el singur să se uite, în aşa fel încât retragerea să-i fie liberă, ceilalţi trei intrară după el, pe cai, înspre încăperile din „curte”.. Deodată, răsună un răcnet de parcă s-ar fi cutremurat pământul.. Într-o clipă, o mulţime de indieni îi înconjurară pe cei patru neprevăzători. Cel care părea să le fie căpetenie, un indian înalt, uscăţiv dar vânjos, le strigă într-o engleză stricată:.

– Predaţi-vă, sau vă luăm pe loc scalpurile! Surprinşi, cei patru văzură că împotrivirea nu le putea fi de folos.

– Pe naiba, zise Dick în nemţeşte. Le-am căzut pleaşcă. Sunt exact ogellallaşii pe care-i căutam. Şi, întorcându-se spre căpetenia lor, continuă în englezeşte: Să ne predăm? Dar noi nu v-am făcut nimic. Noi suntem prietenii oamenilor roşii.

– Securea de război a sioucşilor ogellallaşi împotriva feţelor palide a fost dezgropată, răspunse indianul. Descălecaţi şi lepădaţi armele! Nu avem vreme de aşteptat!

Cincizeci de perechi de ochi erau crunt îndreptate asupra lor şi cincizeci de mâini roşii erau încleştate pe prăselele cuţitelor. Pitt se dădu jos de pe catâr, cel dintâi.

– Faceţi-i pe voie, şopti el tovarăşilor săi. Trebuie să câştigăm timp. Desigur că ai noştri vor veni să ne scape.

Descălecară şi ceilalţi şi predară armele. Cum am mai spus, Wohkadeh nu intrase cu ei. Auzind urletele indienilor, el se trase mai într-o parte ca să nu fie cumva zărit prin deschizătura de la intrare Sări jos de pe cal se culcă la pământ şi întinse gâtul numai atât cât să poată privi înăuntru. Ceea ce văzu îl încremeni, Îl recunoscu pe cel ce era căpetenia indienilor. Era „Marele Mocasin”, şeful seminţiei căreia îi aparţinuse şi de la care fugise. Ce trebuia să facă? Să se întoarcă în grobă la locul din care plecaseră şi să dea de veste lui Old Shatterhand şi alor săi? Nu! Îi veni în minte un gând nespus de îndrăzneţ. Se urcă pe cal şi intră călare în curte, luând o înfăţişare cât mai nepăsătoare cu putinţa, indienii tocmai voiau să-i lege pe cei patru prinşi. Wohkadeh moi făcu câţiva paşi şi opri calul.

– Uff! strigă el. De când războinicii sioucşilor ogellallaşi leagă mâinile celor mai buni prieteni ai lor? Aceste feţe palide sunt fraţii lui Wohkadeh!

– Neaşteptata lui apariţie stârni uimirea tuturor. „Marele Mocasin” încruntă din sprâncene, măsură cu o privire străpungătoare pe tânărul indian şi îi răspunse:

– De când sunt câinii albi fraţii ogellallaşilor?

– De când au salvat viaţa lui Wohkadeh. Căpetenia îşi pironise ochii în ochii lui Wohkadeh.

Îl întrebă:

– Unde a fost Wohkadeh până acum? De ce nu s-a întors la timp, după ce a fost trimis să-i spioneze pe duşmani?

– Fiindcă a fost prins de câinii de shoshoni, dar aceste patru feţe palide s-au luptat pentru el şi l-au scăpat, l-au arătat un drum care duce uşor şi repede la Yellowstone şi au venit cu el ca să fumeze pipa păcii cu „Marele Mocasin”.

– Descăleca şi mergi lângă fraţii tăi albi, porunci căpetenia cu un zâmbet batjocoritor răsărit pe buze. Eşti prizonier ca şi ei!

– Wohkadeh, prizonierul tribului său? Cine dă drept „Marelui Mocasin” să ia prizonier un războinic din neamul său.

– El singur îşi ia acest drept. El este conducătorul, de aceea poate face ce pofteşte!

Dintr-o dată, Wohkadeh smuci hăţurile calului, iar acesta se ridică în două picioare. Ogellallaşii, care se îmbulziseră înspre el, trebuiră să dea înapoi. Îşi făcu astfel loc. Puse frâul pe gâtul calului, eliberându-şi mâna stângă şi pregătind puşca. Apoi întrebă:

– De când au voie căpeteniile sioucşilor ogellallaşi să facă ce poftesc? Wohkadeh este tânăr, însă el a ucis un zimbru alb şi poartă în sân pene de vultur. Nu se dă prins, iar cine-l insultă, trebuie să se lupte cu el.

Rostise aceste cuvinte cu mândrie şi nu în zadar. Căpeteniile sioucşilor nu au de fel putere ereditară. Ei nu sunt egali, de exemplu, unui principe european. Nu fac nici legi şi nici nu dau decrete. Ei sunt aleşi din rândurile războinicilor, fie pentru că s-au distins prin vitejie, fie că sunt foarte înţelepţi. Influenţa şi puterea unei căpetenii se

bazează numai pe impresia pe care o face personalitatea sa.

„Marele Mocasin” era cunoscut ca un om aspru şi voluntar. Îşi dobândise însemnate merite în faţa tribului său, însă încăpăţânarea şi trufia i-au dăunat de multe ori. Era aspru şi sângeros, uneori fără motiv. Tribul se împărţise în două: unii erau partizanii săi; alţii însă, pe ascuns sau pe faţă, îi erau potrivnici. Această dezbinare se vădi acum, după ce Wohkadeh vorbi. Mai mulţi ogellallaşi scoaseră strigăte de aprobare Căpetenia le aruncă o privire cruntă, făcu un semn câtorva credincioşi de-ai lui să ocupe deîndată ieşirea apoi vorbi:

– Orice sioux ogellalla este un om liber. Dar când un războinic devine trădătorul fraţilor săi, a pierdut dreptul de o mai fi om liber.

– Dovedeşte că eu sunt trădător!

– O voi dovedi înaintea adunării războinicilor.

Iar eu voi fi acolo ca om liber, cu armele în mână şi mă voi apăra. Când voi dovedi că „Marele Mocasin” m-a jignit pe nedrept, va trebui ca acesta să se lupte cu mine.

– Un trădător nu vine înaintea adunării cu armele în mâini. Wohkadeh le va preda pe ale sale. Dacă e nevinovat, le primeşte înapoi.

– Uff! Cutează cineva să mi le ia?

Tânărul roti o privire semeaţă, provocatoare. Văzu pe mai multe feţe simpatii pentru el. Majoritatea însă îl privea cu răceală.

– Nimeni nu ţi le va lua, răspunse căpetenia. Ai să le dai tu singur. Şi dacă nu faci această, te voi împuşca.

– Am şi eu două gloanţe în arma mea. Spunând aceste cuvinte, lovi cu mâna patul puştii.

– Când a plecat de la noi, Wohkadeh nu avea puşcă.... De unde o are acum? A primit-o oare de la feţele palide? Aceştia nu fac daruri decât când pot trage foloase Aşadar, Wohkadeh le-o făcut lor servicii şi nu ei i-au făcut lui. Wohkadeh este mandan. Nu e născut de o femeie sioucsă. Care dintre vitejii războinici vrea să vorbească pentru el, mai înainte ca el să răspundă la învinuirile mele?

Nimeni nu mişcă... „Marele Mocasin” aruncă tânărului o privire triumfătoare şi îi porunci:

– Descalecă şi predă armele. Te voi apăra în fata adunării războinicilor, iar dacă eşti vinovat, noi îţi vom da apoi osânda. Dacă te împotriveşti acum, dovedeşti că eşti vinovat.

Wohkadeh înţelese că nu are altă cale decât supunerea. Se împotrivise până acum, mai ales pentru a face impresie asupra acelora care nu erau devotaţi şefului lor.

– Dacă tu crezi asta, atunci mă voi supune, zise el. Cauza mea este dreaptă. Pot să aştept liniştit judecata. Până atunci, mă predau.

Descăleca şi îşi depuse armele la picioarele căpeteniei. Aceasta porunci câtorva indieni care se aflau lângă el şi care de îndată scoaseră nişte curele să-l lege pe tânărul indian.

– Uff! Strigă el mânios. Am spus eu că vă dau voie să faceţi acest lucru?

– Această voie mi-o iau eu, răspunse căpetenia. Legaţi-l şi puneţi-l singur într-un loc, ca să nu poată vorbi cu aceste

feţe palide!

La ce ar fi fost bună împotrivirea? Wohkadeh trebui să se lase în voia sorţii. Fu legat de mâini şi de picioare şi trântit într-un colţ. Doi ogellallaşi se aşezară lângă el, păzindu-l.

Un bătrân războinic veni lângă „Marele Mocasin” spunându-i:

– Au trecut mai multe ierni peste capul meu decât peste al tău; de aceea, nu mi-o poţi lua în nume de rău că te întreb dacă ai motiv temeinic să-l crezi pe Wohkadeh trădător.

– Am să-ţi răspund, fiindcă eşti cel mai bătrân dintre oştenii mei. N-am alt motiv decât că tânăra faţă palidă de colo (şi arătă către Martin Baumann) seamănă grozav la chip cu „Vânătorul de Urşi”.

– Poate fi acesta un motiv?

– Da, îţi voi dovedi!

El veni lângă prizonieri, care văzuseră şi auziseră tot ceea ce Wohkadeh îndrăznise să facă pentru ei. Din, păcate, nici Dick, nici Pitt, nici Frank, ca să nu mai vorbim de Martin, nu ştiau aşa de bine limba sioucşilor, încât să fi putut înţelege tot ce a spus Wohkadeh.

Vicleanul şef luă i înfăţişare mai puţin aspră şi zise:

– Înainte de a pleca de la noi, Wohkadeh a făcut o faptă asupra căreia trebuie să chibzuim. De aceea, este deocamdată luat prizonier. Dacă se va vedea nevinovăţia lui, îl vom elibera. Ce nume poartă oamenii albi?

– I le spunem?, îl întrebă Pitt pe grăsanul său prieten.

– Da, răspunse acesta. Poate că aşa se vor purta mai bine cu noi. Şi, întorcându-se spre căpetenie, continuă: eu

mă numesc Dick-petahtşeh, acest lungan de lângă mine nu poate fi deci altul decât Pitt-honskek. Poate că ai mai auzit aceste nume.

– Uff! Răsunară glasurile sioucşilor, nepregătiţi pentru o asemenea surpriză.

Căpetenia îl privi încruntat. Într-adevăr, şi el era surprins să îî aibă în mână pe aceşti vestiţi vânători albi, dar nu lăsă să i se vadă mirarea.

– „Marele Mocasin” nu ştie de numele voastre, făcu el şiret. Dar cine sunt aceşti doi bărbaţi?

Punând această întrebare, privindu-i pe Frank şi pe tânărul Baumann, se adresase tot lui Dick. Pitt îi şopti acestuia:

– Pentru Dumnezeu, nu-i spune!

– Ce o zis albul cel lung tovarăşului său?, întrebă cu asprime şeful sioux. Să tacă! Trebuie să răspundă cel pe care l-am întrebat!

Rotofeiului nu-i trebui mult timp ca să-i toarne acestuia o minciună. Spuse un nume la întâmplare, arătându-l pe Frank, iar despre Martin adaugă că e fiul acestuia. Privirea căpeteniei alergă cercetătoare peste chipurile prizonierilor şi un zâmbet batjocoritor îi flutură De buze. Totuşi, spuse pe un ton destul de prietenos:

– Feţele palide să mă urmeze! După, care, păşi spre partea din spate a „curţii”. Aceasta trebuie să fi fost cândva o uriaşă stânca de feldspat, amestecat şi cu roci mai moi, care, fiind spălate de ploaie şi săpate de apa izvorului, i-au dat acesteia înfăţişarea unei curţi închise între ziduri înalte, despărţită prin nişte pereţi în mai multe părţi. Cea din spate

avea dimensiunile cele mai mari. Era atât de încăpătoare, încât acolo au avut loc toţi caii ogellallaşilor. Într-un ungher se aflau şase albi, legaţi de mâini şi de picioare. Erau în cea mai jalnică stare. Hainele atârnau în zdrenţe pe ei, iar încheieturile le sângerau în urma rosăturilor curelelor care îi imobilizau. Feţele le erau pline de noroi, părul şi barba într-o încâlceală de nedescris. Obrajii le erau supţi, ochii afundaţi în orbite: se vedea că induraseră multă vreme setea, foamea şi alte chinuri.

– Acolo îi duse căpetenia pe noii prizonieri. În drum, Martin îl întrebă pe Frank încetişor:

– Unde vrea să ne ducă? Poate la tata?

– Probabil. Dar, pentru Dumnezeu, să nu laşi să se vadă că îl cunoşti, căci aşa totul este pierdut!

– Aici sunt prizonierii noştri, nişte feţe palide neobrăzate, vorbi viclean căpetenia, după ce au ajuns. „Marele Mocasin” nu ştie cine sunt, nu poate vorbi limba lor. Oamenii albi pot să meargă la ei să-i întrebe, apoi să-mi spună şi mie.

Îi conduse pe cei patru până în faţa prizonierilor. Dick merse repede la ei şi le spuse în nemţeşte:

– Sperăm că printre voi se află „Vânătorul de Urşi”. Să nu arate cu nici un chip că-l recunoaşte pe fiul său, Martin. Venisem să vă salvăm, dar am căzut şi noi în mâinile indienilor. Suntem însă siguri că în curând vom fi cu toţii eliberaţi! Ticălosului ăsta roşu i-aţi spus cumva numele voastre?

– Baumann nu răspunse îndată. Apariţia fiului său făcuse să i se piardă pe moment graiul. Abia după o vreme spuse

cu mare greutate:

– O, Doamne! Ce durere, dar şi ce bucurie, să-mi văd fiul aici şi totuşi în viaţă... Da, ogellallaşii ştiu numele meu şi pe al tovarăşilor mei!

– Bine! Să sperăm că vom fi aduşi şi noi tot aici. Atunci veţi afla mai multe lucruri.

– Cu toate că nu pricepea nici o iotă, şeful indian era numai ochi şi urechi. Încerca să ghicească parcă sensul cuvintelor după intonaţie ori după mimica vorbitorilor, dar cercetarea lui rămase fără folos. Martin se stăpânea foarte bine, arătând o totală indiferenţă, deşi altfel l-ar fi podidit lacrimile la vederea stării de plâns în care se afla tatăl său.

– Ei, întrebă indianul, dezamăgit şi mânios, şi-au spus prinşii numele?

– Da, îi răspunse Dick, dar tu le ştiai dinainte.

– Credeam că m-au minţit, făcu „Marele Mocasin”. Tu şi tovarăşii tăi veţi rămâne aici!

– Puţina bunăvoinţă pe care indianul o arătase până acum i se şterse imediat de pe chip. Îşi chemă tovarăşii, şi câţiva se apucară să golească buzunarele celor patru noi prizonieri şi să-i lege strâns cu curele de piele.

– Splendid, bombăni Pitt, văzând cum dispare tot conţinutul buzunarelor sale. E de mirare cum aceşti „vulturi” de stânca nu ne iau şi hainele!

– Domnule Dick, mormăi nemulţumit Hobble-Frank, mie treaba asta nu-mi place deloc. Unul din ştrengarii ăştia roşii e chiar cel care m-a împuşcat în picior!

Noii prizonieri au fost aşezaţi lângă ceilalţi. Căpetenia se îndepărtă, lăsând câţiva oameni de pază. Prinşii vorbeau în

şoaptă. Martin nimerise lângă tatăl său, prilej ca să-şi arate întreaga-i dragoste. După câtăva vreme, veni un ogellalla, îi scoase legăturile unuia dintre prizonierii mai vechi şi îi porunci să îl urmeze. Omul abia putea merge. Se clătina istovit, alături de indian.

– Ce-or fi vrând cu el?, se întrebă Frank.

– Vor să afle de la el ce am discutat mai înainte, îi răspunse Pitt. Mare noroc că guralivul ăsta grăsan nu a pălăvrăgit mai mult!

– Ba, tot i-a scăpat câte ceva, se încruntă micul saxon.

– Ei, nu într-atât încât să ne pună în primejdie. În orice caz, să ne păzim să vorbim prea mult, până nu ne convingem că putem avea încredere în însoţitorii „Vânătorului de Urşi”.

Bănuiala lui Pitt se adeveri. Omul fusese condus la şef, care-l privi scrutător. Bietul prizonier era' atât de slăbit, încât se aşeză jos.

– Ştii ce soartă te aşteaptă?, îl întrebă „Marele Mocasin”.

– Da, răspunse moale prizonierul. Ne-aţi spus-o de atâtea ori.

– Ştii că ai să mori, ai să mori în chinuri groaznice. Vei suporta cât nu se poate spune, pentru a cinsti mormântul „Focului Rău”. Ce ai do ca să scapi de chinuri, ca să poţi, rămâne în viaţă?

– Aş putea să scap? Spuneţi-mi, ce aş putea să fac pentru asta.

– Să-mi răspunzi. Iţi dau viaţa în schimb. Are „Vânătorul de Urşi” un fiu?

– Da!

– E tânărul prizonier?

– Da!

– Cel care şchioapătă cine e?

– Un prieten al „Vânătorului de Urşi”, Hobble-Frank.

– Încearcă să afli cum s-au întâlnit cu Wohkadeh, dacă feţele palide au ajutoare prin preajmă. Dacă afli acestea, eşti liber! Dar nu ştie nimeni ce am vorbit aici.

Omul fu adus înapoi între prizonieri, împins la locul său şi legat din nou. Ceilalţi tăceau. Şi el stătea liniştit, dar părea stingherit. Ceea ce avea de făcut nu era în firea lui. Era un băiat bun. Când şi aminti cuvintele şefului, începu să se îndoiască de faptul că acesta se va ţine de cuvânt. Începu chiar să creadă că s-a lăsat tras pe sfoară. Ar fi trebuit să tacă. Cu cât se gândi mai mult, cu atât vedea că nu trebuie să aibă încredere în „Marele Mocasin” şi că trebuie să-i spună lui Baumann ce a discutat cu căpetenia. „Vânătorul de Urşi” se apropie şi îl întrebă:

– Hei, domnule, de ce taci? La cine ai fost?

– La căpetenie.

– Mi-am dat seama! Ce voia de la tine?

– Am să-ţi spun cinstit. Voia să ştie cine sunt Martin şi Frank şi i-am spus, fiindcă mi-a promis că mă eliberează.

– Aoleu! Ai făcut o tâmpenie cum nu se putea mai mare. Şi cu libertatea cum a rămas?

– Voi fi liber numai atunci când voi afla cum s-au întâlnit ceilalţi domni cu un anume Wohkadeh şi dacă mai sunt albi pe aici, prin preajmă.

– Aha! Şi crezi că parşivul ăla o să-şi ţină promisiunea?

– Nu. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama

că mă va păcăli.

– Te-ai gândit bine şi, fiindcă eşti sincer, îţi iertăm prostia făcută. De altfel, să nu crezi că-ai fi reuşit să tragi cu urechea la noi. Noi ne-am imaginat de ce te-a chemat şeful şi am fi tăcut când erai de faţă.

– Dar ce să-i răspund dacă mă mai cheamă?

– Te voi învăţa eu, zise Dick Rotofeiul, îi spui că noi l-am salvat pe Wohkadeh când a fost capturat de shoshoni şi că l-am adus încoace, ca să-l predăm alor săi. Afară de noi, alţi albi nu mai sunt pe aici. Dacă vrea să te păcălească, deschide bine ochii. Mai sigur scapi cu noi decât cu el!

Cu aceasta terminară treaba. Prizonierii nu-şi puteau mişca nici mâinile, nici picioarele. Tot ce puteau face era să se învârtă de pe o parte pe alta. Dick se apropiase de Baumann. Având-ul pe Martin la dreapta şi pe „Vânătorul de Urşi" la stânga, putu să-i povestească totul şi să-i spună că speră că nu vor mai sta prizonieri pentru mult timp.

Între timp, căpetenia îi chemase la el pe cei mai însemnaţi războinici şi trimisese să-l aducă şi pe Wohkadeh. Acesta fu pus în faţa semicercului în care stăteau sioucşii, cu şeful lor la mijloc. Prizonierul trebuia să stea în faţa lor. Doi paznici, cu cuţitele în mână, se aşezară de o parte şi de alta. Această ultimă împrejurare îl pusese pe gânduri pe Wohkadeh. Înţelegea că situaţia se înrăutăţise. După ce îl priviră o vreme încruntaţi, căpetenia zise:

– Acum Wohkadeh ne poate povesti ce a făcut de când a plecat dintre noi.

Wohkadeh răspunse şi povesti cum fusese văzut de shoshoni şi apoi prins, cum fusese apoi eliberat de albi.

Povestea cu voce fermă. Dar, îşi dădu seama că nu e crezut.

După ce termină, nimeni nu zise nimic din care. Să se înţeleagă că îl cred sau nu. Căpetenia întrebă:

– Cine sunt cele patru feţe palide?

Wohkadeh spuse mai întâi numele lui Dick şi a lui Pitt şi lăsă să se înţeleagă că e o mare cinste ca astfel de vânători vestiţi să se afle printre sioucşi.

– Şi ceilalţi doi?

Întrebarea nu-l puse pe Wohkadeh în încurcătură. Se şi gândise ce avea de spus. Îi dădu lui Frank un nume şi zise că Martin e fiul său.

Căpetenia nici nu clipi. Totuşi întrebă:

– Poate că Wohkadeh a aflat că „Vânătorul de Urşi” are un fiu pe care îl cheamă Martin?

– Nu.

– Şi că la el stă un om pe care îl cheamă Hobble-Frank?

– Nu.

În aparenţă îşi păstrase calmul, deşi în sufletul său ştia că jocul nu i-a reuşit. Căpetenia urlă:

– Wohkadeh e un câine, un trădător, un lup împuţit! Crede oare că noi nu ştim că Frank şi fiul „Vânătorului de Urşi” sunt prizonierii noştri? Wohkadeh i-a adus aici pe aceştia doi, precum şi pe ceilalţi, pentru a-i salva pe prizonieri. Acum va avea aceiaşi soartă cu ei. Adunarea se va gândi astăzi la focul de popas cum trebuie să moară!

Wohkadeh fu luat de acolo şi legat de cal, căci indienii trebuiau să plece. Acelaşi lucru îl făcură şi cu ceilalţi prizonieri, dar nu-l lăsară pe Wohkadeh lângă ei, ci îl

puseseră departe, pentru a fi păzit de doi oameni.

Era trist să vezi cât de obosiţi şi nenorociţi stăteau legaţi pe cai Baumann şi cu cei cinci prieteni ai săi. Dacă n-ar fi fost legaţi de picioare, ar fi căzut, de obosiţi ce erau.

Pitt îi şopti lui Dick câteva cuvinte. Rotofeiul răspunsa:

– Ai puţină răbdare, prietene! Nu cred că Old Shatterhand nu se află prin apropiere. A aflat că suntem nişte dobitoci şi, cu toate astea, vine după noi cu o ceată de indieni, căci am avut grijă să ne găsească urma.

– Cum aşa?

– Uite aşa! Mi-am smuls o fâşie din preţioasa mea blană şi am lăsat o bucăţică acolo, în locul în care am stat Pe măsură ce vom înainta, mai las să cadă câte o bucăţică: dacă vine Old Shatterhand la acest blestemat „palat”, găseşte cu siguranţă fâşia de blană şi el ştie că, pe arşiţa asta, numai domnia mea cea rotofeie poartă un astfel de acoperământ. O să caute mai departe, o să găsească şi celelalte bucăţi şi astfel o să afle în ce direcţie am plecat.

Ceata ogellallaşilor nu urmă cursul râului. Pentru ei ar fi fost un ocol. Au luat-o pe culmile muntoase, numite „Spinarea Elefantului”. Dick nu se înşelase când bănuia că Old Shatterhand e prin apropiere. La trei sferturi de oră după ce sioucşii au dispărut după munţi, ajunse şi el cu upsarocanii, dinspre nord, tocmai pe drumul pe care se întorseseră „fugarii”.

Mergea în frunte cu fiul căpeteniei shoshonilor şi cu „Inimă de Foc”. Ţinea ochii în pământ. Căuta orice semn, pentru a vedea dacă au trecut oameni pe acolo. Când văzu arătarea ce semăna a palat, fu surprins mai întâi, dar apoi

răspunse la întrebarea vraciului.

– Îmi amintesc. Nu e o casă, ci o stâncă. Am fost o dată înăuntru şi m-aş mira ca aceia pe care îi căutăm să nu fi fost şi ei înăuntru ca să se uite. Este... toţi dracii!

Scoţând acest ţipăt, el sări de pe cal şi începu să privească cu atenţie stânca tare de bazalt. Era locul unde drumul său se întâlnea cu drumul sioucşilor.

Aici au fost mulţi călăreţi, şi nu mai mult de o oră în urmă, spuse el. N-aş vrea să cred că au fost sioucşii. Şi, totuşi, mă întreb cine ar fi putut să fie? Casa asta îmi dă de bănuit. Să ne despărţim şi s-o înconjurăm.

Cu el în frunte, goniră în galop. Clădirea de stânca fu înconjurată şi Old Shatterhand intră singur. Le spuse celorlalţi să vină după el numai dacă se aud împuşcături. Trecu o perioadă de timp până când ieşi. Avea faţa îngrijorată şi gravă. Zise:

– Nu-i vreme de pierdut. Pentru că oamenii albi au fost luaţi prizonieri împreună cu Wohkadeh şi acum o oră au pornit de aici.

– Fratele meu alb ştie precis acest lucru?, întreba „Inimă de Foc”, viteazul vraci al upsarocanilor.

– Da! Am văzut toate urmele lor şi le-am citit bine. Dick Rotofeiul ne-a lăsat un semn şi sper că voi găsi şi altele.

Arătă fâşia de blană pe care o găsise. Se mai aflau, în ea doar vreo cinci sau şase fire de păr, un semn sigur că bucăţica făcuse parte din blană jupuită a grăsanului

– Ce vrea să facă Shatterhand?, întrebă indianul. Vreo să meargă pe urmele ogellallaşilor?

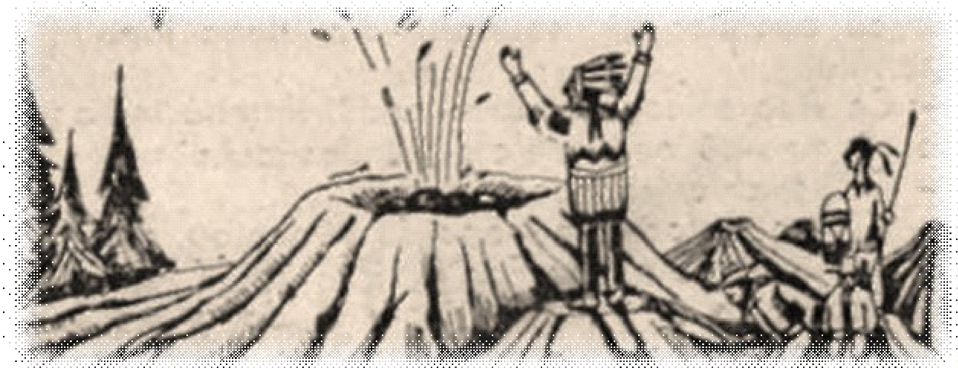
– Da, şi chiar repede!

– Când ne întoarcem înapoi la Winnetou, nu-i vom găsi la fluviul „Gurii de Foc”?

– Da, acolo or trebui să-i găsim, dar e mai bine dacă-i prindem pe duşmani între cele două grupuri ale noastre. Aşadar, trebuie să mergem după ei. Sau poate fraţii mei cred altfel?

– Nu, răspunse uriaşul plin de mânie. Ne pare bine că am găsit urmele sioucşilor ogellallaşi. „Marele Mocasin” este şeful lor şi mă bucur să-i prindem. Să mergem!

Capitolul XI – În cea mai mare primejdie

Urmele erau greu de citit şi trebuiau să înainteze foarte încet. Pământul era din piatră vulcanică. Nu puteai vedea o adevărată urmă de potcoavă. Pietricelele, sfărâmate sub copitele cailor, erau singurele semne vizibile dar şi acelea erau cam nesigure. De aceea trebuia o mare atenţie. Fâşiile de blană pe care le lăsase Dick le fură de mare ajutor.

După un timp, drumul se abătea mai spre dreapta, spre sud-vest. Ajunseră în partea cea mai de sus a râului, care formează hotarul de ape. Cine se opreşte acolo, poate vedea jos, la dreapta, canalele care-şi duc apele în Mississippi, din Yellowstone şi Missouri, până în Golful

Mexic, pe când la stânga, apele merg prin vale în râul Snake, în căutarea Oceanului Pacific.

Aici, regiunea nu mai era atât de uscată ca până acum. Pământul era roditor şi cele câteva pâraie care curgeau nu mai erau amestecate cu pucioasă, aveau o apă proaspătă şi sănătoasă, bună pentru vegetaţie. Iarba, tufişurile şi copacii creşteau mult mai bine, aşa că urmele se puteau vedea mai clar. Dar înserarea îi făcea pe călăreţi să se grăbească, astfel încât să se poată folosi de urme până la căderea întunericului. Se aflau pe înălţimea unde se despart apele. Apoi coborâră iar peste bucăţi de stânci. Drumul devenise din nou anevoios şi primejdios.

Apoi se lăsă întunericul. Trebuiră să păstreze urma şi, pentru că nu mai putură s-o vadă, se opriră. Oamenii, care tăcuseră până atunci, nu deveniră mai vorbăreţi nici după ce poposiră; inima le spunea că se află în faţa unor evenimente deosebite.

Nu aprinseră focul. După cât de proaspete erau urmele. Old Shatterhand văzu că ogellallaşii se aflau înaintea lor doar cu vreo două mile engleze. Dacă ar fi poposit mai devreme, şi-ar fi putut da seama că sunt urmăriţi.

În tăcerea care se lăsă, se înveli fiecare cu câte o pătură şi se aşeză pentru odihnă, lăsând şi câţiva paznici. Dar, cum se făcu lumină şi putură vedea în jurul lor, porniră din nou.

Se puteau citi urmele ogellallaşilor, aşa că, după vreo oră, Old Shatterhand înţelese că ei nu poposiseră în ajun. N-au vrut să se odihnească până nu ajungeau la râul „Gurii de Foc”. Nu era un semn bun. Din păcate, însă, urmăritorii

nu-şi puteau forţa caii să meargă mai repede, pentru că în curând vegetaţia se rări şi în locul pământului moale apăru iar piatra vulcanică.

Le era peste putinţă să mai vadă vreo urmă. Old Shatterhand păstră drumul înainte, gândindu-se că sioucşii ogellallaşi au mers aşa cum el însuşi ar fi făcut-o. Această presupunere îi fu confirmată imediat. În faţa să se înălţau munţii „Gurii de Foc”, în spatele cărora se aflau căldările gheizerelor în activitate. Vegetaţia opărea din nou. Ajunseră la o apă îngustă, strecurându-se prin pământul moale, ierbos, călcat de multe copite de cai. Urmele de copite mergeau înspre apă şi se putea vedea limpede că sioucşii îşi adăpaseră caii acolo. Aşadar, din fericire, urmele fuseseră regăsite şi de aici până sus, pe înălţimi, erau aşa de clare, încât nu s-ar fi putut rătăci.

În sus nu mergea nici un drum deschis. Trebuiau s-o apuce printre copaci. Aceştia se aflau atât de departe unul de altul, că nu puteau fi o piedică. Dar pentru omul din vest, călăritul prin pădure este cel mai primejdios. După fiecare copac poate fi ascuns un duşman a cărui prezenţă să nici n-o bănuieşti.

N-ar fi fost cu neputinţă ca ogellallaşii să se fi gândit să-i urmărească. Nu se putea şti ce mărturisire au smuls ei de la prizonieri prin şiretenie sau prin violenţă. De aceea, Old Shatterhand trimise câţiva shoshoni în faţă, să cerceteze drumul şi să vadă dacă găsesc ceva suspect.

Din fericire, această măsură de prevedere se dovedi inutilă, pentru că Dick reuşise să cadă la înţelegere cu prizonierul iscodit de căpetenie.

Pentru că cei legaţi nu fuseseră despărţiţi unul de altul, au putut vorbi. Singurul despărţit de ceilalţi, era aşa cum am mai spus-o, Wohkadeh. Învoirea de o vorbi o primiseră de la căpetenie. Ogellallaşii aveau tot interesul de a afla şi alte lucruri de la prizonierul pe care „Marele Mocasin” îl pusese să spioneze. Seara, căpetenia îl despărţise pe prizonier de ceilalţi, cu destulă dibăcie, astfel încât să nu fie observat, şi începuse să-i pună întrebări. Fusese însă păcălit şi nu-şi luase nici o măsură de precauţie.

– Old Shatterhand şi indienii ajunseseră pe înălţimi fără a fi împiedicaţi de ceva. Acolo, sus, se afla o pădure deasă, cu copaci înalţi. De aceea nu se putea vedea dincolo de valea cu peretele foarte abrupt. Călărind printre copaci, auziră un zgomot ciudat, un vâjâit înăbuşit, întrerupt de un zgomot subţire, apoi un şuierat de parcă s-ar fi dat drumul aburilor de la locomotivă.

– Ce-i asta?, întrebă mirat Moh-aw, fiul căpeteniei shoshonilor.

– Trebuie să fie vreun „War-p'eh-pejah[29]”, răspunse Old Shatterhand.

Acum, terenul cobora lo început mai încet, apoi tot moi repede, astfel încât nu era uşor să te ţii pe cal. De aceea, călăreţii descălecară şi o luară pe jos, ducându-şi caii de căpăstru. Urmele ogellallaşilor se vedeau, dar îţi puteai da seama că erau făcute în ziua anterioară. La o sută de picioare mai jos, pădurea se termină brusc, astfel încât marginea ei forma o linie netedă. Ceva mai jos, însă, pădurea ajungea până în fundul văii. Acum se putea vedea

[29] Munte de apă caldă — expresie Indiană pentru gheizer

valea şl ochiul nu putea fi decât” mirat de ce se întâmpla

Valea Madison. Care poartă numele de „fluviul Gurii de Foc”, este zonă care merită să fie văzută cu precădere în Parcul Naţional. Are sute de gheizere şi izvoare fierbinţi. Există vâltori care-şi azvârlă razele la sute de metri în sus. Din crăpăturile pământului emană miros de pucioasă şi aerul este mereu amesteca cu vapori de apă caldă.

Stalactite albe ca zăpada, formând acoperişul sau mai bine spus capacul căldărilor subpământene, strălucesc viu în lumina soarelui. În alte părţi, suprafaţa nu e formată din pământ tare, ci din nămol vâscos, puturos, a cărui temperatură e mereu variabilă. Din loc în loc, pământul se înalţă deodată, se umflă, apoi plesneşte, lăsând o crevasă mare, adâncă, de nepătruns, din care ţâşnesc fuioare de aburi, astfel încât ameţeşti urmărindu-le în sus. Aceste băşici şi găuri apar şi dispar, ici şi colo. Îşi schimbă locul. Aşa că cel care străbate acele locuri este mereu ameninţat să fie înghiţit de interiorul fierbinte al pământului. Peste tot pământul cedează sub picior şi urma pasului se umple cu un lichid galben-verzui, urât mirositor. Pretutindeni, pământul vâjâie, fierbe, clocoteşte şi şuieră, împrejur zboară uriaşe vine de apă şi noroi. Dacă arunci o piatră grea într-o astfel de deschizătură, care apare şi se închide, e ca şi cum spiritele adâncurilor s-ar mânia. Apă şi nămolul, într-o agitaţie teribilă, groaznică, se înalţă, se rostogolesc, ca şi cum ar dori să-l atragă pe vinovat la cea mai înfiorătoare pierzare.

Apa acestor căldări vrăjite este colorată diferit, albă ca laptele, stacojie, albastră ca cerul, galbenă ca pucioasa, dar

uneori şi lucioasă ca sticla. Aşadar, în astfel de locuri ajunseseră Old Shatterhand şi războinicii săi şi din ascunzişul desişului priveau un asemenea spectacol măreţ dar şi înspăimântător. Valea era îngustă. Mai sus de locul unde Old Shatterhand se oprise, malurile se apropiau atât de mult, încât se părea că râul nu are destul loc să-şi strângă apele sale de culoare murdară. Mai jos, se întâmpla acelaşi lucru, de la un mal la altul distanţa nu era prea mare.

Fluviul, ale cărui ape, din pricina izvoarelor calde, sunt teribil de fierbinţi, vâjiia foarte aproape de acest perete al văii. Peretele era împădurit, povârnit, se putea trece peste el. Cel opus se ridica vertical, părând a fi fost construit după firul de plumb al zidarului. Era format din rocă neagră, sculptată sus precum nişte turnuleţe, şi se încovoia atât de mult, că de la un mal la celălalt forma linia unui sector de cerc. Prin această arcuire a peretelui valea nu se lărgea, căci pe peretele ei negru se înălţa, chiar în faţa lui Old Shatterhand, o ciudată imagine.

Această ciudată imagine — căci alte cuvinte mai potrivite nu am putut găsi — deci această ciudată imagine era atât de tulburătoare, atât de curioasă la cea dintâi privire, încât aveai impresia că te afli într-o lume de basm, unde zânele şi ielele şi alte fiinţe nepământene duc o viaţă de mister.

Era o construcţie în formă de terase, îmbinate atât de armonios, încât părea un adevărat obiect de artă.

Terasa cea mai de jos, cea mai largă, părea sculptată într-un fildeş de mare frumuseţe. Marginea era acoperită cu o decoraţiune care, de departe, părea opera unui sculptor

cu o imaginaţie deosebită. Ea forma un bazin semicircular plin de apă din care se înălţa o a doua terasă, sclipitoare, din albastru combinat cu aur. A doua terasă avea un diametru mai mic decât prima, iar cea de a treia mai mic decât a doua. Construcţia se înălţa zveltă.

Materialul din care era făcută, era atât de străveziu, încât ai fi putut crede că ar fi în stare să susţină nici o greutate. Şi totuşi deasupra se mai înălţau încă şase terase, fiecare alcătuită dintr-un bazin primind apa din cea de deasupra ei şi trimiţând-o celei de sub ea sau prin raze subţiri dintr-o ploaie măruntă, colorată, sau în şuvoaie asemănătoare unei ţesături.

Această minune a naturii se rezemă de peretele negru al stâncii şi era zveltă şi strălucitoare ca o haină ţesută din fulgi de zăpadă.

Nu trebuia decât să te uiţi în sus, în vârful acestei splendide piramide, şi vedeai din ce este alcătuită. Tocmai atunci ţâşnea acolo, sus, o fântână arteziană, care se împrăştia ca o umbră, apoi se lăsa în jos ca o ploaie. Se mai putea auzi şi acel huruit, pe care Moh-aw nu-l putuse înţelege. Această ţâşnire de apă era urmată de aburi, care scoteau zgomote înfricoşătoare, ca şi cum pământul ar fi fost gata să crape de violenţa izbucnirii.

Apa gheizerelor construise această piramidă. Partea esenţială o construcţiei, uşoară şi friabilă, pe care o lua cu sine în sus şuvoiul de apă, cădea apoi, se depunea şi aşa continuă să lucreze mereu la ciudata imagine. Apa caldă se rostogolea de pe o terasă pe alta şi se răcea cu încetul, aşa că toate bazinele aveau temperatura din ce în ce mai

scăzută. În fine, jos ajungea apa cristalină, care curgea apoi în fluviul „Gurii de Foc”.

Lângă această imagine ciudată se afla o alta, mare, rotundă, întunecată, străjuită de un zid de apărare aparent murdar. Acest zid era format dintr-o masă solidă pe care se înălţau resturi de chipuri vulcanice de forme diferite. Se părea că un copil de uriaş se jucase cu bucăţi de bazalt şi le modelase în forme dintre cele mai curioase. Această nouă întruchipare avea un diametru de douăzeci de metri şi forma împrejmuirea firească a unei prăpăstii, ale cărei goluri întunecoase nu făgăduiau nimic bun. Se vedea golul întunecat al unui crater care se îngusta şi se lărgea. Dacă îl priveai de sus, ai fi putut crede că te uiţi prin două pâlnii unite la capetele strâmte. Îndată ce începea să huruie şi să geamă în minunatul gheizer al zânelor, alături, în craterul întunecat, noroiul se înălţa. Spiritele adâncurilor desfăceau materiile, îi duceau gheizerului apa cristalină şi făceau să curgă prin gura de noroi rămăşiţele din măruntaiele pământului.

– Acesta este P'a-wokon-tonka. „Râul Diavolului”, zise Old Shatterhand, arătând spre crater.

Aproape de marginea vulcanului noroios se opriseră ogellallaşii. Puteau fi văzuţi foarte clar. Chipul fiecăruia putea fi distins uşor. O parte din cai alergau prin acest loc, alţii, trântiţi pe pământ, se odihneau. Nu aveau ce să pască, pentru că aici nu se afla iarbă. În apropiere erau nişte bolovani mari şi grei de mai multe chintale. Pe ei stăteau prizonierii. Fiecare pe câte un bloc. Mâinile şi picioarele lor erau strâns legate şi ei erau aşezaţi într-o

poziţie chinuitoare.

Tocmai când Old Shatterhand îşi îndrepta atenţia asupra ogellallaşilor, între ei începuse o agitaţie stranie. Se ridicară de jos, de unde stăteau, şi se aşezară în cerc cu căpetenia la mijloc.

Old Shatterhand îi văzu pe Dick, pe Pitt, pe Martin şi pe Hobble-Frank, precum şi pe ceilalţi albi. Wohkadeh era legat de un bolovan mai la o parte, şi stătea într-o poziţie ciudată, ca şi cum membrele i-ar fi fost răsucite. Un sioucs veni la el, îl dezlegă şi îl duse în cerc.

– Vor să-l cerceteze, zise Old Shatterhand. Poate că îl judecă şi vor să-l pedepsească. Ah, ce mult aş vrea să aud ce spune!

Scoase binoclul de la şa şi îl îndreptă spre sioucşi. Tocmai atunci îl dezlegau şi pe fiul „Vânătorului de Urşi”. Îl duseră în cerc şi îl aşezară lângă Wohkadeh. Old Shatterhand putea vedea prin binoclu chipurile lor care păreau atât de apropiate, încât le desluşea şi mişcarea buzelor. Şeful vorbea către Martin Baumann, arătându-i craterul noroios. Old Shatterhand văzu cum Martin se face palid. În acelaşi moment, răsună un ţipăt ascuţit, pe care un gât omenesc nu-l poate emite decât în clipe de spaimă îngrozitoare. Ţipase unul dintre prizonieri, bătrânul Baumann. Old Shatterhand văzu cum bietul om se smucea cu toate forţele din strânsoarea legăturilor. Ceea ce spusese căpetenia, era ceva înfricoşător.

Sioucşii ogellallaşi ajunseseră pe înălţimea fluviului cu o zi înainte, la lăsarea întunericului. Ei aşteptaseră ca „Marele Mocasin” să-şi pună tabăra acolo, sub copacii pădurii, dar

greşiseră socoteala. Cu toate că era întuneric şi urcuşul era anevoios, acesta decise că trebuie să treacă fluviul. Ştia locurile. Fusese pe acolo de mai multe ori şi în mintea să se născuse un gând mai negru şi mai fioros decât craterul noroios care în întunericul nopţii îşi ridică şi îşi cobora hidoasa înfăţişare.

Mergând în frunte cu calul de căpăstru, le arăta celorlalţi drumul. Alături de ei trebuiau să meargă şi prizonierii, ceea ce era nespus de greu, fiindcă nu fuseseră dezlegaţi de pe cai. Până la urmă ajunseră toţi jos, pe ţărm. În acest loc, apa fluviului era caldă; puteai trece prin ea fără să-ţi facă rău. Câte doi Sioucşii au luat între ei calul unui prizonier şl aşa au trecut. Se opriră la craterul noroios. Prizonierii fură legaţi de bolovanii mari de acolo, paznicii fură pregătiţi, iar după aceea ceilalţi războinici se aşezară, fără ca şeful lor să le spună de ce poposesc aici, aproape de crater, unde nu e nici apă, nici hrană pentru căi.

Când se iviră zorii, caii fură duşi la o oarecare distanţă, mai la vale, unde, după câte ştia şeful, izvora din stânci o apă limpede. Când oamenii care însoţiseră caii se întoarseră, fiecare scoase o bucată de carne de bivol uscată să prânzească. Acum „Marele Mocasin” le explică alor săi, cu glas încet ce a hotărât să facă cu Wohkadeh şi cu tânărul Baumann. Pe primul toţi îl socoteau un trădător. El nu mărturisise nimic, dar ei îl considerau vinovat. Faptul că şi fiul „Vânătorului de Urşi” trebuia să aibă aceeaşi soartă îi lăsa nepăsători. Prizonierii trebuiau să moară; şi cu cât erau omorâţi mai diferit, cu atât era mai interesant. Ogellallaşii se puseră în cerc şi Wohkadeh fu adus. Vorbiră tare, ca să-i

audă şi ceilalţi prizonieri şi să-i înţeleagă, atât cât puteau ei înţelege limba sioucşilor.

– S-a gândit Wohkadeh dacă neagă mai departe ori vrea să spună tot adevărul?, întrebă căpetenia.

– Wohkadeh n-a făcut nici un rău, aşa că n-are ce mărturisi, zise cel întrebat.

– Wohkadeh minte. Dacă ar vrea să spună adevărul, pedeapsa lui ar fi mult mai uşoară!

– Pedeapsa mea va fi aceeaşi. Oricât de vinovat aş fi, trebuie să mor!

– Wohkadeh e tânăr. Omul judecă puţin. Nu ştie ce face. De aceea, ne vom purta cu blândeţe. Cel ce a greşit însă trebuie să fie sincer!

– N-am nimic de zis!

Un zâmbet batjocoritor alunecă pe faţa căpeteniei. El adăugă:

– Aşadar, Wohkadeh e un laş. Îi e frică. Are curaj să facă rău, dar n-are curaj să mărturisească. Cu toate că e tânăr, Wohkadeh e o muiere care zbiară de frică, când o înţeapă musca.

Nici un indian nu suportă să i se spună că e laş, fără să arate de îndată că e curajos. Deprins de tânăr cu lipsuri, constrângeri şi tot felul de dureri, lui nu-i e frică de moarte. Este încredinţat, că după moarte va ajunge pe Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii. De abia îşi rostise căpetenia cuvintele jignitoare, că Wohkadeh îi răspunse:

– Eu am ucis un zimbru alb. Toţi sioucşii ogellallaşi ştiu!

– Dar n-a fost nimeni de faţă. Ştim doar că ai adus pielea, nimic mai mult! E extrem de simplu: un zimbru alb zace

mort în preerie, apare Wohkadeh, îi ia pielea, o aduce acasă şi spune pe urmă că el l-a omorât.

– E o minciună! Un zimbru mort nu rămâne în preerie. Îl devoră vulturii şi coioţii.

– Coiot eşti tu!

– Ah! Strigă Wohkadeh, plin de furie, smucindu-şi curelele. Dacă n-aş fi legat, ţi-aş arăta eu cine e lupul fricos.

– Ai arătat ce eşti. Eşti un laş, pentru că te temi de adevăr!

– N-am negat de frică, ci din grijă pentru prietenii mei.

– Uff! Aşadar, recunoşti că eşti vinovat. Zi ce-ai făcut!

– Totul se poate spune doar în câteva minute. M-am dus la wigwamul „Vânătorului de Urşi” ca să spun că el e prins de voi. Apoi, am pornit să-l eliberăm.

– Cine?

– Noi cinci. Fiul „Vânătorului de Urşi”, Dick, Pitt, Frank şi Wohkadeh.

– Şi Wohkadeh s-a îndrăgostit atât de tare de feţele palide?

– Da! Unul singur din ei valorează mai mult decât o sută de sioucşi ogellallaşi.

Căpetenia îşi roti privirea şi se bucură în sine de impresia pe care ultimele cuvinte ale tânărului o făcuse asupra războinicilor săi. Apoi întrebă:

– Ştii cât de mare e îndrăzneala de a spune toate acestea?

– Da! Mă veţi omorî!

– În mii de chinuri.

– Nu mi-e frică.

– Să începem. Aduceţi-l Pe fiul „Vânătorului de Urşi”.

– Aşa cum văzu şi Old Shatterhand, fu adus Martin şi aşezat alături de Wohkadeh.

– Ai auzit şi ai înţeles ce a spus Wohkadeh?, îl întrebă şeful.

– Da.

– V-a adus ca să-i eliberaţi pe prizonieri. Au plecat cinci şobolani să mănânce cincizeci de urşi! Prostia v-a mâncat capetele!

– Urşi ziceţi că sunteţi? Strigă Martin. Sunteţi nişte păsări fricoase, care se ascund după stânci!

– Îţi va părea rău de vorbele astea! Voi doi veţi muri acum, imediat!

Îi privi crunt, ca să vadă ce efect au avut cuvintele lui. Wohkadeh părea că nici nu le auzise, Martin însă deveni palid, cu toate că încerca să nu pară înspăimântat.

– „Marele Mocasin” crede că voi sunteţi prieteni, adăugă el. Vă voi face plăcerea de a vă omorî împreună. Veţi gusta dulceaţa morţii încet-încet şi pe de-a-ntregul. Şi fiindcă prietenia voastră este atât de frumoasă, trebuie să muriţi într-un mod deosebit. Să ajungeţi împreună pe Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii.

Căpetenia se ridică, ieşi din cerc şi se duse spre gura craterului noroios.

– Asta e mormântul vostru, zise el. Peste câteva momente vă va înghiţi. Şi arătă spre adâncul din care se ridica nămolul urât mirositor.

Era o ameninţare cumplită. Tatăl lui Martin dădu drumul acestui urlet de spaimă pe care-l auzise Old Shatterhand,

acolo, pe înălţimea de pe celălalt mal al fluviului. Se smucea cât putea din legături. Din prima clipă, când fusese prins, şi până acum, el nu arătase în nici un fel cât de nenorocit se simte. Era prea mândru ca să lase să se vadă aceasta. Dar acum, când auzise ce-l ameninţa pe fiul său, îşi pierduse cu totul stăpânirea de sine.

– Asta nu, asta nu! Urlă el. Azvârliţi-mă pe mine în crater, pe mine, nu pe el, nu pe el!

– Taci! Îi porunci căpetenia. Vei urla de spaimă, dacă va trebui să mori în locul fiului tău!

– Nu, nu, nu! Nu veţi auzi nici un strigăt, nici unul!

Ai să urli numai când îţi voi descrie această moarte. Crezi că pe băiatul tău şi pe Wohkadeh, trădătorul, îi vom arunca aşa simplu în vâltoare? Te înşeli grozav. Noroiul urcă şi coboară la intervale precise. Iţi pot spune exact la ce înălţime se ridică. Îi vom lega pe trădători şi îi vom arunca în crater. Dar nu vor cădea pentru că îi vor ţine legăturile. Se vor cufunda numai atât cât noroiul să le ajungă până la picioare. Apoi îi vom coborî cât să le ajungă noroiul până la genunchi. Astfel se vor scufunda din ce în ce mai adânc şi trupurile lor se vor pârjoli în magma fierbinte, de jos în sus. Mai ai chef să mori în felul ăsta în locul băiatului tău?

– Da, da! Răspunse Baumann. Luaţi-mă pe mine în locul lui, luaţi-mă!

– Nu. Vei sfârşi cu ceilalţi pe stâlpul caznelor, la mormântul căpeteniei. Acum va trebui să priveşti cum se cufundă şi fiul în băltoacă!

– Martin, Martin! Fiul meu! Strigă tatăl disperat.

– Tată, tată! Răspunse acesta cuprins de spaimă.

– Taci, îi şopti Wohkadeh. Să murim fără a le face plăcerea de a vedea durerea pe feţele noastre.

Baumann îşi smuci legăturile, dar nu reuşi decât să-şi sfâşie pielea.

– Îl auzi cum urlă şi se văicăreşte!, îi strigă şeful. Mai bine taci şi bucură-te că vei vedea totul mai bine ca noi. Să fie dezlegaţi prizonierii de bolovani şi să fie legaţi pe cai, ca să stea mai sus şi să poată vedea mai bine. Pe ăştia doi băieţi legaţi-i ţeapăn şi aduceţi-i la „Prăpastia Morţii”!

Porunca fu îndeplinită imediat. Mai mulţi sioucşi ii înşfăcară pe Wohkadeh şi pe Martin, ca să-i târască la vulcanul noroios. Ceilalţi fură suiţi pe cal şi legaţi.

Baumann scrâşnea ca să nu ţipe.

– Teribil, scrâşni Pitt, întorcându-se spre Dick. Vom primi sigur ajutor, în orice caz însă va fi cam târziu pentru ăştia doi tineri. Noi doi suntem vinovaţi de moartea lor. Nu trebuia să ne învoim.

– Ai dreptate. Ascultă!...

Răsunase ţipătul ascuţit al unui vultur. Ogellallaşii nu-l auziseră.

– E semnalul lui Old Shatterhand, şopti Dick. Ne-a vorbit despre el şi ni l-a şi arătat.

– Dumnezeule! De-ar fi într-adevăr el!

– Să dea domnul să nu mă-nşel! Dacă presupunerea mea e corectă, atunci Old Shatterhand a mers în urma noastră şi va veni aici. Ia uită-te spre pădure, nu vezi nimic?

– Da, da, zise Pitt. Un copac se mişcă, îi văd vârfurile clătinându-se. Asta nu se-ntâmplă aiurea. Sunt oameni acolo!

– Văd şi eu acum! Dar să ne luăm privirea de acolo, să nu atragem atenţia ogellallaşilor!

Strigă tare înspre crater, în nemţeşte:

– Domnule Martin, fii liniştit! Ajutorul e aproape! Am primit semn!

Se ferea să spună vreun nume, căci ogellallaşii şi-ar fi putut da seama.

– Ce mârâie câinele!, zise mânios căpetenia. Vrea să moară în noroi?

– Se mulţumi numai cu această mustrare.

Prizonierii stăteau pe cai atât de apropiaţi unii de alţii, încât se puteau înţelege în şoapte. Aveau mâinile legate la spate şi picioarele strânse în curele.

– Pitt, şopti Dick, animalele noastre nu sunt ţinute de căpăstru, aşa că ne putem considera numai pe jumătate legaţi. Încerci să-ţi faci catârul ăla la fel de încăpăţânat ca tine să te asculte?

– Fii fără grijă! Îl încalec de ţi-e mai mare dragul !

– Şi gloaba mea e ascultătoare. Stai! Doamne ajute!

În acel moment pământul începu să se cutremure sub copitele cailor. Întâi mai încet, apoi din ce în ce mai tare şi deodată veni din adâncul lui un bubuit ca de tunet. De ieri seară caii se obişnuiseră cu acest tremur al scoarţei pământului, acum însă se neliniştiră.

Cu puţină vreme înainte, căpetenia cercetase craterul noroios, ca să măsoare cât de adânc trebuiau să fie cufundaţi cei doi sortiţi morţii. Apoi legă bine două laţuri de câte un colţ înalt din marginea craterului, iar celelalte capete le-au fost trecute prinşilor pe sub braţe. Când

începu tremurul scoarţei pământeşti, toţi se traseră înapoi. Numai doi indieni au rămas lângă crater pentru ca, atunci când se va ridica noroiul, să-i împingă înăuntru pe cei doi nefericiţi prizonieri, care treceau prin momente îngrozitoare.

Oare de ce nu apărea odată Old Shatterhand?

Privirea sa urmărise cu cea mai mare atenţie fiecare mişcare a ogellallaşilor. Văzând ce s-a întâmplat cu Wohkadeh şi cu Martin, spuse:

– Vor să-i facă să moară încet, în noroi, spuse el însoţitorilor săi. Trebuie să-i ajutăm cât moi repede! Alergaţi acolo sub copaci, în locul în care pădurea merge până la râu, şi apoi luaţi-o în sus, în galop. Năpustiţi-vă cu toată puterea asupra ogellallaşilor.

– Nu vii cu noi?, îl întreba vraciul cel uriaş.

– Nu. Eu nu pot. Trebuie să rămân aici ca să veghez să nu se întâmple vreun rău. Plecaţi! Nu e nici o clipă de pierdut

Shoshonii şi upsarocanii se năpustiră în mare goană spre locurile în care se aflau sioucşii. Negrul Bob rămase împreună cu Old Shatterhand. Acesta îi porunci:

– Vino, apucă acest fag! Scutură-l bine! Punând mâna la gură, el scoase în acelaşi timp

Ţipătul vulturului pe care-l auzise şi Pitt. li observă pe cei doi şi înţelese cu bucurie că aceştia i-ou priceput semnalul.

– De ce scutur copac? Întreba Bob.

– Ca să le dăm un semn, să afle că le venim în ajutor. Vor să-i arunce în noroi şi să-i ucidă pe ţi-nărui tău stăpân şi pe Wohkadeh. Uite-i acolo, legaţi.

De spaimă, negrul lăsă puşca să-i cadă.

– Oh, oh. Să omoare la dom' Martin? Asta nu se poate! Asta nu voie! Bob nu dă lor voie! Omoară la ei pe toţi, pe toţi! Bob numaidecât acolo!

Şi o luă la goană...

– Bob, Bob!, strigă Old Shatterhand după el. Înapoi, înapoi! Altfel strici totul!

Dar negrul nu-l mai asculta. O furie fără seamăn pusese stăpânire pe el. Voiau să-l ucidă pe tânărul său stăpân. Nu se mai gândea că a rămas fără puşcă, ci doar cum să ajungă acolo, cât mai repede Fiind un bun înotător, alergă cu salturi mari de-a lungul fluviului, printre copaci, şi când, după părerea sa, mersese destul de mult în sus, ieşi la lumină. O stâncă neagră şi netedă era pe mal. Povârnita spre apă. Plin de curaj. Bob se lăsă să alunece pe această până în apă uleioasă, acoperită de o spumă murdară. Atunci simţi că ceva tare îl înţeapă. Era o creangă groasă:

– Oh, oh! Se bucură el. Bob nu mai avut puşcă, dar băţul ăsta bun armă! O smulse din noroi şi începu să o cureţe.

Bunul negru nu fusese zărit de ogellallaşi. În timpul alunecării pe stâncă, trupul lui nu se putea deosebi de rocă negricioasă, iar acum, în apă, capul şi umerii îi ieşeau aşa de puţin deasupra, încât nimeni nu-l observa. De altfel, cu toţii aveau privirile aţintite spre crater. Tocmai când începu huruitul subpământean, Old Shatterhand i-a văzut pe călăreţii lui trecând prin râu. Era momentul să intervină şi el. Îşi rezemă carabina de trunchiul copacului după care era ascuns şi îşi luă „doborâtorul de urşi”, care avea o bătaie lungă. În acel moment sioucşii se îndepărtară de crater, rămânând acolo numai doi oameni: Atunci şeful ridică

braţul. Old Shatterhand nu putea auzi dacă a dat cu voce tare vreo poruncă, pentru că zgomotele subpământene se înteţiseră; dar ştia foarte bine ce înseamnă gestul „Marelui Mocasin”: începutul chinurilor pentru Martin şi Wohkadeh. Apropie patul puştii de obraz şi arma lui bubui de două ori. Sioucşii, datorită zgomotului din jur, n-au avut cum să audă pocnetul de puşcă.

– Scufundaţi-i! Poruncise într-adevăr cu voce tare, căpetenia ogellallaşilor ridicând braţul.

Cei doi oameni ai săi, care aveau să execute această comandă, se îndreptară spre prizonierii care zăceau la pământ. Tatăl lui Martin scoase un ţipăt de groază, neauzit însă în vuietul asurzitor. Dar ce o fost asta? Aplecându-se să-i arunce pe prizonieri în crater, cel doi căzură alături şi rămaseră nemişcaţi lângă aceştia. Şeful urlă ceva ce nu se putea înţelege, căci din gura gheizerului ţâşnea apă şi aburi, iar craterul vulcanului noroios se dezlănţuise cu furie. „Marele Mocasin” sări la cei doi oameni ai săi. Se apleca asupra unuia, îl lovi cu pumnul. Nici o mişcare. Il apucă de umeri, îl ridică: doi ochi nemişcaţi, fără viaţă, îl priveau ţintă şi în capul omului văzu o gaură făcută de glonţ, înspăimântat, ¡1 lăsă să cadă, iar el se ridică. Faţa îi era schimonosită de groază. Sioucşii nu puteau pricepe nici purtarea lui, nici pe a celor doi războinici. Mai mulţi dintre ei s-au aplecat, i-au privit şi au căpătat şi ei chipul spaimei, precum căpetenia. Deodată se mai petrecu un lucru, care îi înspăimântă nu mai puţin. Şuieratul gheizerului aproape se stinsese, aşa încât au auzit dinspre râu un urlet înfiorător. Toţi ochii s-au îndreptat într-acolo. Au văzut o namilă

neagră, venind în salturi. Învârtind o prăjină lungă şi grea. Trupul uriaşului, ud leoarcă de spumă murdară, galben-verzuie a râului, era acoperit de păpuriş încâlcit şi de trestie mucegăită.

Era bietul Bob, care, trebuind să-şi facă drum prin pădurea de plante de la marginea ţărmului, nu-şi mai pierduse vremea să se cureţe de aceste „podoabe”. Avea o înfăţişare cu totul neomenească. Afară de asta, urletul său, ochii bulbucaţi, dinţii mari şi albi, i-au făcut pe ogellallaşi să rămână o clipă încremeniţi. Se şi aruncase urlând asupra lor, lovind în toate părţile cu măciuca, precum Hercule. Se fereau cu toţii din calea lui.

– Dom' Martin! Unde este iubit dom' Martin?, ţipa el gâfâind. Aici dom' Bob, aici, aici! El omorât, e! Făcut praf la toţi ogallalla!

– Uraa! Asta-i Bob! Se bucură Dick. Au ajuns!

În acelaşi timp, se auzi din nou dinspre râu strigătul de război al indienilor, un Iiiih lung, subţire, întrerupt de bătăile repezi ale palmei peste buze. Acest semnal, vestitor de primejdie, a avut darul să-i trezească pe sioucşi din înmărmurire, unii sărind înainte dar întâlnindu-i pe upsarocanii şi pe shoshonii care năvăleau în galop. În încremenirea lor îşi pierduseră însă cu totul cumpătul şi n-au putut vedea ca duşmanii sunt mai puţini decât ei. Totul, moartea inexplicabilă a celor doi oameni, apariţia lui Bob, ca un demon, printre ei, şi acum apropierea duşmanilor; le produsese o spaimă nebună.

– Fugiţi, fugiţi! Scăpaţi cum puteţi! răcneau ei, repezindu-se spre cai

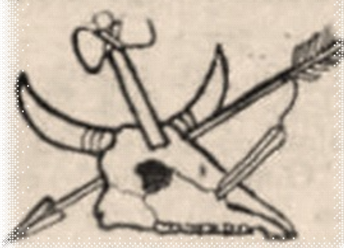
Dick îşi strânse mârţoaga intre pulpe.

– Repede, repede, haideţi salvatorii noştri! Strigă el tare.

Iapa sa, lungă în picioare, o şi luase din loc, urmată de catârul Lunganului. Într-o clipă îl urma şi calul lui Frank, fără să fie îndemnat de stăpân. Animalele erau aşa de speriate şi ele de apariția lui Bob, de tremurul pământului şi strigătele de luptă; încât nici un ogellallaş nu le-ar mai fi putut opri. S-ar fi putut găsi unul atât de curajos să o facă: „Marele Mocasin”. Dar acesta era culcat la pământ. Prăbuşit de o zdravănă lovitură de măciucă o Iui Bob. Din fericire pentru el, negrul nu-l mai lovi încă o dată, ceea ce i-ar fî adus moartea. Văzând ca tânărul său stăpân era culcat pe jos. Bob îngenunchease lângă el, uitând de toate.

– Oh, bun meu dom' Martin!, striga credinciosul; curajosul şi imprudentul negru. Venit fă tine viteaz dom' Bob! El tăie repede curele cu care dom' Martin legat!

Între timp, căpetenia se ridicase buimăcită de la pământ şi îşi scoase cuţitul ca să-l înjunghie pe negru, dar auzi urletul de război al duşmanilor şi îi văzu pe ai săi cum o iau la fugă, iar pe prizonieri scăpând îşi dădu repede seama că trebuie să găsească şi el o scăpase. Nu era însă omul care să renunţe aşa de uşor. A fost pentru căpetenie o nimica toată să se avânte pe cal. Noroc că oamenii săi îi legaseră puştile de şa! Mână calul spre „Vânătorul de Urşi”, luă de dârlogi calul călărit de acesta, scoase un strigăt pătrunzător cu care îşi îmboldi armăsarul şi o luă la goană în susul fluviului, ducând du[illegible]mann şi pe călăreţ.

Capitolul XII – La „Gura Iadului”

Sioucşii ogellallaşi erau încredinţaţi că nimeni nu-i va întâmpina dacă vor fugi în susul apei. O dată ajunşi la mormântul „Focului Rău”, erau scăpaţi, căci locul acela era un adăpost minunat chiar împotriva unui duşman mult mai puternic decât credeau ei că au în urma lor. Dar, nu după multă vreme, au văzut că s-au înşelat.

Cum am spus mai sus, înainte de a pleca de la Lacul „Pietrei Galbene”, Old Shatterhand sa înţelesese cu Winnetou ca acesta să vină cu restul de războinici spre „Gura Iadului”, ceea ce căpetenia apaşilor şi făcuse.

Plecase din adăpost cu o zi în urmă. Puţin timp după Old Shatterhand, şi călărise atât de repede cu ceilalţi indieni, încât, când a venit seara, au şi sosit la poalele munţilor „Gurii de Foc”. Spre acel loc ducea o vale care pe măsură

ce urcau tot mai sus pe povârniş, devenea tot mai îngustă. Era formată dintr-un curs de apă al cărui izvor se află undeva, sus, în munţi. Când sosiră acolo, călăreţii ajunseră într-o pădure sălbatică, în care se părea că încă nu călcase picior de om. Apaşul cunoştea însă bine drumul. Călărea cu mare siguranţă, ca şi cum ar fi avut înainte o cărare sigură ducând printre copaci, urcând şi apoi coborând de cealaltă parte a crestei, undeva jos, în vale, printre stâncile sfărâmate, împrăştiate peste tot.

Deodată în faţa lor se auzi un zgomot puternic care sperie şi caii. Semăna cu o puternică explozie de dinamită. Urmă apoi o serie de detunături ca ale unor tunuri puternice, apoi un duduit continuu ca de focuri de puşcă. Părea că în faţa călăreţilor surprinşi s-ar fi aprins un uriaş foc de artificii.

– Ah, strigă „Viteazul Zimbru”. Ce-i asta?

– Asta e „K'un-tui-temba” (Gura Iadului), răspunse Winnetou. Fratele meu a auzit glasul „Gurii”. Îndată o va vedea şi scuipând.

Merse înainte câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse către războinici:

– Fraţii mei se pot apropia. Jos s-a deschis „Gura Iadului”.

– Arătă prăpastia care se deschidea înaintea lor şi indienii veniră spre el. După cum văzură, se opriseră la un perete de stânca vertical, adânc de mai multe sute de picioare, la capătul căruia se afla „Valea fluviului Gurii de Foc.” în faţa lor, pe malul opus, ţâşnea din pământ o coloană de apă groasă de cel puţin şapte metri, care ajungea până la cincizeci de metri înălţime şi forma acolo” un capitel

aproape sferic, din care porneau spre cer multe raze de apă mai groase ca braţul unui om şi poate chiar mai puternice. Apa era extrem de caldă, căci un înveliş de aburi înconjura imensa vâltoare care se desfăcea sus, ca o umbrelă.

În spatele acestei minunate privelişti, malul se trăgea înapoi, formând o căldare de stânca scobită adânc, pe a cărei margine se vedea soarele apunând. Razele soarelui cădeau asupra coloanei de apă care din această cauză sclipea asemeni unui izvor de scântei.

– Ah, ah! se auzi din aproape fiecare gură, şi căpetenia shoshonilor îl privi întrebător pe Winnetou.

– De ce numeşte fratele meu locul K'un-tui-temba, „Gura Iadului”? Nu ar fi fost mai bine să-i zică T'al-tui-temba, „Gura Cerului”? Oihtka-petay n-a văzut vreodată ceva mai frumos...

– Fratele meu nu trebuie să se amăgească. Răul pare frumos câteodată, la început, dar un om cu cap îşi spune părerea numai când a ajuns la sfârşit.

Privirile vrăjite ale indienilor mai rămaseră fixate o vreme asupra tabloului măreţ, când, dintr-o dată, se auzi un bubuit ca acela de mai înainte şi pe dată priveliştea se schimbă. Coloana de apă se strânsese. Pentru un moment, gura din care ea ţâşnise fu descoperită, se auzi un sunet înăbuşit, apoi prin gură ieşiră rotocoale gălbui de aburi cu zguduituri repetate, succedând cu repeziciune una după alta, până când se strânseră într-un şuierat subţire. Rotocoale izolate se adunară într-o coloană negricioasă de fum, care azvârlea o materie asemănătoare noroiului şi care împrăştia o duhoare sinistră. Un corp solid zbura, din

când în când, din această masă lichidă şi când acest lucru se întâmpla, se auzea un vuiet înăbuşit, cum fac fiarele flămânde în menajerii până li se aduce mâncare. Aceste izbucniri se succedau în răstimpuri, în pauza dintre ele răsunând un vaiet şi un geamăt ca şi cum acolo s-ar fi aflat sufletele blestemate.

– Kats-anwa, „groaznic”, urlă „Viteazul Zimbru”.

– Acum mai vrea fratele meu să numească această gaură, Gura Raiului”?, întrebă Winnetou zâmbind.

– Nu. N-ar fi mai bine să mergem mai repede?

– Ba da, dar va trebui să ne instalăm tabăra tocmai acolo, lângă, Gura Iadului”.

– Ah! E neapărată nevoie? Duhoarea asta e sinistră.

– Da, dar iadul a urlat acum pentru ultima oară astăzi: n-o să mai supere nasul shoshonilor.

Apaşul îi conduse pe însoţitori mai departe de muchia stâncoasă, unde malul era alcătuit din rocă mai moale şi din pământ. Puterile nevăzute ajunseseră până pe înălţime. Un crater vechi de câteva secole cuprinsese tot peretele malului. Pământul moale forma o coastă de deal presărată ici colo cu trunchiuri de copaci putreziţi şi cu frânturi de stâncă.

Pârtia era verticală şi părea primejdioasă. Erau numeroase găuri colţuroase, galbene, din care se înălţau vapori de apă.

– Pe aici vrea Winnetou să o luăm? Întrebă Oihtka-petay.

– Alt drum nu este.

– N-o să ne rupem gâtul?

– S-ar putea întâmpla uşor, dacă nu suntem prevăzători.

Când Old Shatterhand a trecut pe aici. Winnetou a privit cu atenţie locul. Sunt zone în care scoarţa pământului e subţire. Dar Winnetou va fi călăuza voastră. Calul său e deştept şi va ocoli locurile primejdioase. Fraţii mei mă pot urma cu încredere.

Îşi mână calul pe marginea povârnişului şi, fără să descalece, îl lăsă să alunece spre adâncime. Indienii îl urmau şovăind; dar când văzură ce atent e calul înainte de a pune pasul, cum încearcă pământul cu copita, avură încredere în el.

– Fraţii mei să lase loc între ei, zise Winnetou. Pentru că pământul să susţină numai greutatea unul călăreţ. Când calul ameninţă să cadă, omul trebuie să-l strunească şi să-l tragă înapoi.

Norocul făcu ca nici unul dintre călăreţi să nu fie într-o astfel de primejdie. Convoiul ajunse cu bine la fluviu. Apa era mai caldă decât de obicei, suprafaţa ei era verzuie şi unsuroasă, deşi puţin mai sus valuri curate se loveau de ţărm. Acolo conduseră caii în râul pe care-l trecură fără greutate. Apoi Winnetou se întoarse iarăşi direct spre „Gura Iadului”.

Erupţia vulcanului încetase. Când călăreţii sosiră acolo şi se apropiară cu grijă de marginea gurii, priviră într-o prăpastie întunecată de vreo patruzeci de metri în care domnea o linişte desăvârşită. Nu era nici un semn că numai cu câteva clipe înainte în acele locuri se dezlănţuise un adevărat iad.

Winnetou arătă căldarea de stâncă din dosul „Gurii Iadului”, apoi zise:

– Acolo sunt mormintele căpeteniilor sioucşilor ogellallaşi pe care i-a înfrânt Old Shatterhand. Fraţii mei să mă urmeze într-acolo!

Baza căldării era alcătuită dintr-un cerc cu un diametru de jumătate de milă. Pereţii erau atât de abrupţi, că era imposibil să urci pe ei. Găuri din care izbucnea noroiul fierbinte făceau urcuşul extrem de nesigur şi nu se vedea nici un fir de iarbă, nici măcar o buruiană.

În mijlocul acestei văi se înălţa o movilă. Era formată din pietre, fragmente de pucioasă şi nămol întărit. Movila era înaltă de vreo cinci metri, lată de patru şi lungă de şase. Deasupra ei erau înfipte mai multe arcuri şi lănci împodobite cu însemne războinice care acum însă erau numai zdrenţe.

– Aici, zise Winnetou, este înmormântat „Focul Rău”, cel mai viteaz dintre oştenii ogellallaşi, şi încă doi războinici doborâţi de pumnul lui Old Shatterhand.

– Sunt îngropaţi călări, cu armele pe genunchi, cu scutul în mâna stingă şi cu securea în dreapta. Acolo sus stătea Old Shatterhand care nu voia să-i ucidă, deşi ei ar fi vrut să-l omoare pe viteazul alb, dar gloanţele nu-l atingeau, pentru că era apărat de marele spirit al albilor.

Zicând aceste vorbe, el arătă la dreapta, spre peretele de stâncă, unde, deasupra „Gurii Iadului”, se afla o ieşitură pe care stăteau câteva stânci care semănau cu oameni. De acolo, începeau mai multe ridicături tot mai mici, până jos, pe pământ. Îşi puneau întrebarea cum reuşise Old Shatterhand să se caţere până acolo.

– „Viteazul Bivol” ocoli mormântul şi apoi îl întrebă pe

Winnetou:

– Când crede fratele meu că vor ajunge sioucşii ogellallaşi la fluviul „Gurii de Foc”?

– Poate chiar în seara asta.

– Atunci trebuie să distrugem mormântul căpeteniilor. Pulberea să fie împrăştiată în vânt şi oasele azvârlite în „Gura Iadului”, ca sufletele lor să se jelească acolo, în adânc, cu K'un-p'a, cel blestemat de Marele Spirit! Luaţi-vă securile şi dărâmaţi movila.

El coborî de pe cal, puse mâna pe topor şi începu să distrugă mormântul.

– Opreşte-te!, îi porunci Winnetou. Ia mâna de acolo! Old Shatterhand le-a lăsat înfrânţilor scalpurile, ca să-i îngroape cu ele. Un războinic nu se luptă cu oasele morţilor. Marele Spirit vrea ca morţii să se odihnească şi Winnetou va apăra mormântul! Howgh!

Îşi întoarse calul şi, fără a se uita în jur, o porni înapoi spre „Gura Iadului.”

Până acum, nici un prieten nu-i vorbise astfel lui Oihtka-petay. Shoshonul era mânios; dar nu avea curajul să i se împotrivească lui Winnetou. Scoase un „Ah” de supărare şi porni după acesta. Oamenii lui îl urmară tăcuţi. Purtarea decisă a lui Winnetou îi impresionase.

Începuse să se însereze, când apaşul descălecă aproape de „Gura Iadului”. Cu toată apropierea de acel loc, din stânci ţâşnea un izvor rece, care şerpuia prin vale. Altfel însă, locul nu era potrivit pentru popas. Winnetou trebuia să fi avut motivele sale ca să petreacă noaptea acolo, şi nu în alt loc. Îşi legă calul, îşi făcu perne dintr-o pătură strânsă şi

se întinse lângă stâncă.

Shoshonii îi urmară exemplul.

Şedeau unii lângă alţii şi discutau. Căpetenia lor, uitând necazul împotriva lui Winnetou, se puse lângă el. Se făcuse întuneric de tot. Trecură mai multe ceasuri şi apaşul părea că doarme. Dintr-o dată însă se sculă, îşi luă puşca şi îi zise lui Oihtka-petay:

– Fraţii mei se pot odihni liniştiţi. Winnetou pleacă în cercetare

Dispăru în întunericul nopţii. Ceilalţi nu voiau să doamnă, fără să ştie care era rezultatul căutării, dor trebuită să aştepte mult, pentru că era aproape miezul nopţii când apaşul se întoarse. El zise tuturor:

– Hong-peh-te-keh, Marele Mocasin" poposeşte cu oamenii lui la „Apa Diavolului". Îi are cu el pe „Vânătorul de Urşi" împreună cu cei cinci tovarăşi ai săi şi i-au prins şi pe fraţii noştri care au plecat noaptea trecută. Old Shatterhand se află pe aproape. Fraţii mei pot să doarmă. Când se va face ziuă Winnetou şi cu Oihtka-petay vor merge furiş până la „Apa Diavolului" încă o dată. Howgh!

Când se făcu ziuă, Winnetou îl trezi pe şeful shoshonilor şi împreună cu el porniră tiptil spre apă. De la „Guro Iadului" până la „Apa Diavolului" era o milă. Fluviul făcea un cot nu departe da tabăra duşmanilor. Stând acolo, ascunşi după stânca, cei doi şefi putură să-i observe pe sioucşi. Aceştia tocmai îşi aduceau caii pe care-i adăpaseră. Apoi prânziră.

Winnetou privi spre înălţimea de pe malul drept al fluviului, de unde trebuia să vină Old Shatterhand.

– Ah, ah!, zise el. Old Shatterhand e acolo.

– Unde?, întrebă Oihtka-petay.

– Acolo sus, pe munte.

– Dar acolo nu poţi să vezi. Pădurea e deasă.

– Da. Dar nu vede fratele meu ciorile care se rotesc pe deasupra copacilor? Au fost tulburate. Old Shatterhand va merge spre vale prin pădure, după care va trece fluviul mai jos de sioucşi. Unde ei nu pot să-l vadă. Apoi îi va ataca şi îi va împinge spre apă. În acelaşi timp, noi trebuie să stăm la „Gura Iadului”, ca ei să nu poată trece mai departe şi să coboare în valea mormintelor căpeteniilor. Să vină repede fratele meu, căci nu e vreme de pierdut.

Cei doi se întoarseră în grabă. Winnetou ghicise aproape exact ce se va petrece. Când ceilalţi shoshoni sosiră, apaşul le spuse ce au de făcut. Se auzi un huruit îngrozitor.

– Apa Diavolului vorbeşte, zise Winnetou. Acum va scuipă şi „Gura Diavolului”. Daţi-vă puţin înapoi, ca să nu vă lovească.

Ei ştia că cele două cratere se află în legătură, de aceea se dădu mult înapoi. Nu mult după aceea, se auzi cum izbucnirea „Apei Diavolului” încetează şi drept urmare se desluşi ţipătul de război al celor treizeci de shoshoni şi upsarocani, care năvăleau asupra sioucşilor.

Prezicerile lui Winnetou se adeveriră. „Gura Iadului” începu să scuipe ca şi cu o seară în urmă. Cu zgomote puternice se înălţau coloana de apă şi razele ei, care se desfăceau şi curgeau apoi în mari cercuri. Datorită acestui fapt, sioucşii care se repezeau într-acolo nu puteau să-i vadă pe shoshoni ascunşi de imensul şuvoi de apă.

Winnetou îi văzu pe duşmani venind în goană, în dezordine, înnebuniţi de spaimă.

– Vin! Urlă el. Când voi da semnalul, ne vom repezi de după craterul care scuipă si nu-i vom lăsa să pornească în jos între el şi apă. Atunci vor trebui s-o ia la stânga, spre valea mormintelor. Dar să nu trageţi cu puşca. Spaima va fi destul de mare ca să-i împingă în vale!

Sioucşii cei mai înaintaţi se apropiau. Era dar că voiau să treacă în josul râului. În acel moment însă se ivi Winnetou de după coloana de apă. Strigătul său ţiui subţire în aerul dimineţii şi shoshonii îşi uniră glasurile cu al lui. Sioucşii văzură că drumul le e oprit şi îşi întoarseră caii. Căutară să scape în căldarea de stâncă.

În urma acestor duşmani veniţi mai întâi, se arătă un grup compact, format din câţiva călăreţi. Era o ceată formată din sioucşi şi din albi, mergând în galopul cailor. În mijlocul lor se aflau căpetenia ogellallasilor, „Vânătorul de Urşi” şi Hobble-Frank.

Prizonierii legaţi pe cai se îndreptaseră spre salvatorii lor. Atunci se auzi un ţipăt prelung. Martin Baumann. Wohkadeh şi negrul Bob, care îi dezlegase, ţipaseră văzând că şeful sioucşilor îl duce cu sine pe „Vânătorul de Urşi”. Frank auzi ţipătul şi privi în toate părţile. Privirea-i căzu asupra ogellallasului şi el înţelese că prietenul său se afla într-o mare primejdie. Cu toate că era legat, numai cu ajutorul picioarelor îşi întoarse repede calul şi-l opri în faţa negrului:

– Taie-mi curelele Bob! Repede, repede! Strigă el: Bob îi ascultă porunca. Frank coborî de pe cal, smulse securea

unui sioux omorât, sări în şa şi porni în goană după căpetenie.

– Bob nu avea cal. Martin şi Wohkadeh nu l-ar fi putut ajuta, pentru că erau răniţi de curelele cu care fuseseră legaţi foarte strâns. Nu puteau decât strica. Astfel reuşiră să-l atenţioneze pe Dick Rotofeiul. El privi înapoi şi-i strigă îngrozit prietenului său:

– Pitt, înapoi! Siouxul l-a răpit pe Baumann! Bob se îndreptă spre ei şi le tăie legăturile. Dick Îi smulse cuţitul şi porni repede după saxon, cu Pitt neînarmat în urma sa. Shoshonii şi upsarocanii erau într-o oarecare derută. Old Shatterhand însă era la fel de atent ca întotdeauna. El îi adusese puşca şi calul negrului.

– Uite-ţi puşca şi calul, viteazule Bob, strigă el. Eliberează-i şi pe ceilalţi prizonieri, apoi urmaţi-ne!

– Distanţa dintre, „Gura Iadului” şi, Ado Diavolului” devenise un câmp de război. Sioucşii ogellallaşi, upsarocanii, shoshonii şi albi făceau un zgomot nemaipomenit. Nici unul dintre cei care încercau să scape nu se gândea la ceilalţi. Fiecare voia să-şi salveze pielea. Prietenii treceau pe lângă duşmani fără să le facă rău. Singurul lor gând fiind acela de a-l scăpa pe Baumann.

Old Shatterhand se ridicase în scări cu puşca sa cu două ţevi la spate şi cu carabina în mână. Deşi era cel mai departe, reuşi săi ajungă în scurt timp pe ceilalţi.

– Mai încet!, le strigă, când trecu pe lângă ei împingeţi-i pe sioucşi spre locul unde se află Winnetou! Nu-i lăsaţi să scape, dar nu-i ucideţi!

Calul său gonea foarte repede, pentru că „Old

Shatterhand voia să ajungă grupul celor plecaţi să-l salveze pe „Vânătorul de Urşi”. În acest timp calul micului saxon, mânat de urletele stăpânului său, reuşi să-l ajungă din urmă pe acela al căpeteniei sioucşilor. Frank ridică securea să-l lovească pe ogellallaş şi strigă:

– Sonka, ta ha na, deh peh! „Câine, vino încoace! S-a sfârşit cu tine!”

– Tşi-ga shi tşa lehg-tşa! „Pitic ticălos! Loveşte numai!”, răspunse căpetenia.

Se întoarse către Frank şi se feri cu pumnul de lovitura acestuia, astfel încât lovi braţul saxonului, care scăpă arma din mână. Apoi îşi scoase cuţitul să-l înjunghie.

– Frank! Fiţi atenţi!, strigă Dick, care venea în urma lor.

– Nu-ţi fie frică!, răspunse mititelul. Nu mă omoară pe mine atât de uşor un indian!

– Îşi oprise calul înapoi la un pas ca să nu-l poată atinge, apoi cu un avânt hotărât urcă în şa, sărind pe calul căpeteniei. Îl strânse pe acesta în braţele lui puternice, făcându-l să nu se poată mişca. Căpetenia era extrem de furioasă, încerca să-şi elibereze mâinile, dar nu reuşea, pentru că Frank îl ţinea cu toată puterea

– Ţine-l!, strigă Dick. Nu-i da drumul! Vin repede!

– Grăbeşte-te! E greu să ţii o namilă ca asta! Ogellallaşul se chinuia să scape din strânsoare.

„Vânătorul de Urşi” nu-l putea ajuta pe Frank. Îl încuraja doar. Ogellallaşul nu-şi mai putu stăpâni calul care acum mergea mai încet. Dick reuşi să-l ajungă. Se apropie şi Pitt. Rotofeiul îşi conduse calul lângă al lui Baumann şi îi tăie legăturile acestuia.

– Bine că am reuşit, ia hăţurile din mâna indianului, strigă Dick.

Baumann încercă dar nu putu face acest lucru. Dick voia să-i dea cuţitul, dar nu reuşi, pentru că sioucşii fugari văzuseră în ce situaţie e şeful lor. Doi dintre ei se năpustiseră spre Rotofei, al treilea vrând să se arunce asupra lui Frank, care nu se putea apăra, ne-având braţele libere. Atunci Pitt îşi lovi catârul cu putere făcându-l astfel să alerge mai repede şi să-l ajungă pe indian. Îl prinse de haine, îl smulse, din şa şi-l aruncă la pământ.

– Ura, strigă Hobble-Frank. Asta a fast salvarea! Ai tu acuma grijă de şef, că nu mai pot să-l ţin!

Imediat, răspunse Pitt. Întinse amândouă mâinile spre indian ca să-l prindă; dar atunci se auri lângă el un zgomot aşa de puternic, că bietele animale se speriară îngrozitor şi se loviră unele de altele. Pitt se ţinea cu mare greutate în şa. Dick, care trebuia să-şi adune toate forţele ca să-i respingă pe cei doi indieni, fu trântit de pe cal, la fel ca şi Baumann.

Ceata de călăreţi ajunsese acum în faţa „Gurii Iadului”. Şuvoiul de apă coborâse şi coloana de noroi se înălţase cu un bubuit teribil, de care caii se speriară. O parte din materia fierbinte, murdară, fu aruncată împrejur.

De spaimă, calul căpeteniei se prăbuşise, dar se ridică iar şi porni în goană spre fluviu, luând-o spre stânga, chiar în momentul în care Old Shatterhand ajunsese lângă grupul de oameni căzuţi la pământ. El vru să-l ajute pe Frank, dar trebui să-l ajute mai întâi pe Dick, pentru că cei doi indieni ogellallasi se repeziseră asupra acestuia. Pitt avea prea

multă treabă cu catârul său speriat, ca să-şi mai poată ajuta prietenul, astfel încât Old Shatterhand trebui să-i lovească pe cei doi ogellallaşi care-l atacaseră pe Rotofei

Winnetou şi cu shoshonii lui ocupau spaţiul dintre „Gura Iadului” şi fluviu. El trebuia să oprească trecerea sioucşilor ogellallaşi şi să-i împingă spre mormântul căpeteniilor. Reuşi. Văzând că se apropie o ceată, indienii fugari se îndreptară spre vale. După un timp, Winnetou se îndreptă spre căldarea văii, unde se adunaseră sioucşii scăpaţi. Îi păzeau deja uriaşul vraci al upsarocanilor şi Moh-aw, fiul căpeteniei shoshonilor, cu oamenii lor. Când vraciul auzi că duşmanul său de moarte, „Marele Mocasin”, zace pe malul fluviului, o luă la goană în jos. Ajunse tocmai la timp să poată vedea cum căpetenia era legată de către Old Shatterhand. Sări de pe cal, scoase cu-ţiul şi zise:

– Ăsta-i câinele de sioux care mi-a tăiat urechea. Dă-mi scalpul lui, cât mai e în viaţă.

– Old Shatterhand îl împiedică şi îi spuse:

– Prizonierul este al fratelui nostru alb, Hobble-Frank. Nimeni altul nu are vreun drept asupra sa.

Upsarocanul se retrase bombănind. Baumann, „Vânătorul de Urşi”, îl luase în braţe pe Hobble-Frank. Amândoi vărsau lacrimi fierbinţi de bucurie.

– Ţie, prietene credincios, trebuie să-ţi mulţumesc în primul rând pentru salvarea mea, spunea „Vânătorul de Urşi”. Dar cum ai reuşit să aduni atâţia oameni pentru a mă salve?

– Frank, singur, arătă în josul fluviului.

– De acolo se apropie alţii, care merită mai multe

mulţumiri decât mine!'

Baumann îi văzu pe cei cinci însoţitori ai săi, care împreună cu el au fost făcuţi prizonieri de către sioucşi, apropiindu-se. În faţa lor călăreau Martin, fiul său, Wohkadeh şi Bob. El alergă în întâmpinarea lor. Când negrul îşi văzu stăpânul, sări de pe cal, lăsându-se în genunchi în faţa lui, prinzându-l de mâini şi exclamând cu voce plângătoare:

– Oh, stăpâne, bunul şi dragul meu stăpân Baumann! În sfârşit, dom' Bob găsit din nou pe scumpul său stăpân! Acum dom' Bob poate murit de bucurie! Acum dom' Bob vrea cântat şi dansat de bucurie şi plesnit de încântare! Oh, dom' Bob este bucuros, este fericit. Este bun dispus!

Baumann îl ridică să-l îmbrăţişeze. Bob însă opuse rezistenţă şi explică:

– Nu, stăpâne, nu îmbrăţişat la dom' Bob! Bob omorât un sconcs afurisit şi încă nu scăpat de mirosul rău.

‑ Dă-l încolo de sconcs! Ai plecat pentru a mă salva iar eu trebuie să te îmbrăţişez!

Îl strânse pe credinciosul negru în braţe.

Între timp, sosi şi Martin la râu iar tatăl şi fiul erau din nou împreună.

– Copilul meu, fiul meu!, strigă Baumann. Nimic să nu ne mai despartă! Ce a trebuit să înduri şi ieri! Uite cum braţele tale sunt julite de legături!

– Ale tale arată şi mai rău! Dar se vor vindeca în curând, iar tu vel fi din nou sănătos şi puternic. În primul rând, tată, trebuie să le mulţumeşti celor care şi-au riscat viaţa pentru a te salva. Cu Wohkadeh, prietenul meu, ai putut vorbi deja

ieri, iar cu Dick şi Pitt de asemenea. Dar aici se află Old Shatterhand: el împreună cu Winnetou sunt cei care ne-au salvat!

– Ştiu, fiul meu, şi mă întristează că nu pot să fac altceva decât să-mi exprim mulţumirea!

Îi întinse ambele mâini lui Old Shatterhand. În timp ce peste obrajii săi supţi, bronzaţi, se scurgeau în continuare lacrimi. Acesta îi strânse uşor mâinile rănite de legături, iar apoi, ridicându-şi privirile spre cer, îi spuse următoarele cuvinte, venite din inimă:

– Dragă prietene, nu mulţumi oamenilor, ci mulţumeşte Celui de Sus, care v-a dat tăria de a rezista în disperarea de nedescris. Noi am fost numai uneltele Sale: dar spre El vrem să ne îndreptăm toate rugăciunile noastre, aşa cum o spun şi cuvintele dintr-un frumos cântec bisericesc, din patria noastră germana:

M-am adresat Stăpânului în mizeria mea.
„Oh. Doamne, ascultă-mi strigătul”, iar el a fost
Salvatorul meu şi m-a ajutat să scap de moarte!
Ah, mulţumiţi Domnului, mulţumiţi cu mine!
Să-i dăm Domnului nostru ce i se cuvine!

Îşi scoase pălăria şi rosti aceste cuvinte încet, cu recunoştinţă, ca pe o rugăciune. Şi ceilalţi îşi dezveliră capetele, iar după ce Old Shatterhand a terminat, din fiecare gură răsună un puternic şi convins „Amin!”

Căpetenia sioucşilor, care era legat şi aşezat pe pământ, a urmărit această scenă cu mare mirare. A fost ridicat şi

dus încotro se îndreptau acum cu toţii, adică spre intrarea în valea mormântului căpeteniei, unde aşteptau Winnetou împreună cu shoshonii şi indienii upsarocani.

Old Shatterhand intră călare împreună cu căpetenia apaşilor în vale, pentru o putea arunca o privire asupra duşmanilor. Ca de obicei, comunicau între ei fără cuvinte: privirile erau de ajuns.

Oihtka-petay se apropie de ei şi îi întrebă:

– Ce au de gând să facă fraţii mei! Old Shatterhand îi răspunse:

– Ştim că fraţii noştri roşii au şi ei o voce, la fel ca şi noi. Din acest motiv vom fuma mai întâi pipa sfatului. Înainte de aceasta, însă, aş dori să vorbesc cu „Marele Mocasin”, căpetenia indienilor sioucşi.

Descăleca, la fel Şi Winnetou. În jurul prizonierului se formă un cerc. Old Shatterhand se apropie de acesta şi i se adresă cu următoarele cuvinte:

– „Marele Mocasin” a căzut în mâna duşmanilor săi, iar oamenii săi sunt pierduţi, deoarece sunt încercuiţi de stânci şi de noi. Nu pot fugi şi, deci, vor muri prin gloanţele noastre, dacă tu, căpetenia indienilor ogellallaşi, nu vei face ceva, pentru a-i salva.

Se întrerupse, pentru a vedea efectul cuvintelor sale. Dar indianul râmase în continuare liniştit şi ţinea ochii închişi. Old Shatterhand continuă:

– Fratele meu roşu să-mi spună dacă mi-a înţeles cuvintele!

Indianul deschise ochii, îi aruncă o privire plină de ură şi scuipă, fără un cuvânt.

– Crede căpetenia indienilor ogellallaşi că are în faţa sa un animal râios, astfel că simte nevoia să scuipe?

– Wakon cana! „Femeie bătrână!”, scrâşni prizonierul

– „Marele Mocasin” a orbit. El nu mai poate deosebi un războinic puternic de o femeie bătrână.

– Kot-o pun-krai şonca! „O mie de câini!”, asta sunteţi, şuieră prizonierul.

Unii dintre indienii care se aflau în apropiere au scos un strigăt de furie. Old Shatterhand îşi întoarse privirea spre aceştia, uitându-se sever la ei, iar apoi se aplecă şi, spre mirarea tuturor şi mai ales spre uimirea prizonierului, începu să-i desfacă legăturile.

– Căpetenia indienilor ogellallaşi să-şi dea seama, spuse el, că nu-i vorbeşte nici o femeie bătrână şi nici un câine, ci un bărbat. Se poate scula de jos!

– Indianul se ridică. Cu toate că era obişnuit să nu-şi arate simţămintele, nu-şi putea ascunde uimirea, în loc să i se răspundă la calomnieri cu lovituri de picior şi cu pumnii, el era eliberat!

– Deschideţi cercul!, ceru Old Shatterhand războinicilor ce-l înconjurau.

Aceştia îi făcură pe voie, astfel încât indianul sioucs putea privi în defileul văii. Îi vedea pe ai săi în spatele mormântului căpeteniei. Datorită mişcărilor lor îşi putu da seama că aceştia ţineau sfat. În ochii săi se aprinse un licăr. Nu avea nici o şansă de evadare? În cazul cel mai favorabil, putea ajunge la indienii săi din tribul sioucs, iar în caz de ghinion era împuşcat, şi aceasta era de preferat în locul unei morţi prin tortură.

Old Shatterhand observă însă această licărire din privirea indianului şi îi spuse:

– „Marele Mocasin” are de gând să evadeze. Să renunţe însă la această idee. Numele său arată că lasă urme mari, dar picioarele noastre sunt uşoare ca aripile unei rândunici, iar gloanţele noastre niciodată nu-şi greşesc ţinta. Să se uite la mine şi să-mi răspundă dacă greşesc!

– „Marele Mocasin” nu se uită la un lup şchiop!, mârâi indianul.

– Old Shatterhand este lup şchiop? Acolo se află Winnetou, căpetenia apaşilor, al cărui nume este mult mai vestit decât oricare nume al indienilor sioucşi!

– Uff!, îi scăpă prizonierului.

Nu se aştepta să aibă de-a face cu aceşti doi bărbaţi. În timp ce privirea sa trecea de la unul la altul, pe faţă i se putea vedea o expresie de respect, pe care nu o putea ascunde. Old Shatterhand continuă:

– Şi se mai află şi alţi războinici la fel de viteji în jurul tău. Căpetenia indienilor ogellallaşi îl poate vedea aici şi pe Oihtka-petay, căpetenia indienilor shoshoni, şi pe Moh-aw, puternicul său fiu. Lângă ei se află Kanteh-pehta, vraciul invincibil al indienilor upsarocas. Dincolo îi poţi vedea pe Pitt-honshek şi pe Dick-petah-tce. Vei...

Îşi întrerupse cuvintele, căci în apropiere se auzi o puternică detunătură, încât caii s-au cabrat speriaţi;

– Chiar şi războinicii încercaţi şi-au arătat spaima. În vale se auzi un tunet prelung, şi deodată cu toţii au simţit că li se mişcă pământul sub picioare. Din găurile cu noroi, împrăştiate prin vale, ţâşniră vapori de o culoare albastră-

cenuşie într-un loc, în altă parte galbeni ca pucioasa, ori roşii-sângerii sau întunecaţi ca negrul de fum. Aceşti vapori erau urmaţi de împroşcături de noroi. Aerul se întunecase datorită acestei fierberi din măruntaiele pământului şi a nămolului care zbura de colo-colo. Atmosfera devenise sufocantă.

Era imposibil să vezi mai departe de douăzeci sau treizeci de paşi. Fiecare trebuia să-şi poarte singur de grijă, pentru a nu fi lovit de noroiul fierbinte, împroşcat peste tot. Se făcuse o harababură de nedescris. Caii s-au smuls din pripoane şi se îndepărtau în goană; oamenii strigau şi se încurcau reciproc. În partea din spate a văii s-a auzit urletul de groază al indienilor sioucşi. Caii lor goneau spre ieşirea văii. În timpul acestei goane, mulţi au căzut în gropi, fiind acoperiţi imediat de nămol; alţi cai reuşeau să ajungă la ieşirea din vale, răsturnându-i la pământ pe oamenii întâlniţi în cale.

Old Shatterhand a reuşit să-şi păstreze calmul. Imediat după prima detunătură, l-a prins puternic în braţe pe „Marele Mocasin”, împiedicându-l să fugă. Dar trebui să-i dea din nou drumul, sărind într-o parte, ca să nu fie lovit de o bucată de noroi fierbinte. În această săritură se ciocni de Dick Rotofeiul. Acesta din urmă căzu şi, vrând să se ţină de Old Shatterhand, îl trânti la pământ.

La început, „Marele Mocasin”, căpetenia sioucşilor, de frică nici nu încercă să se apere de Old Shatterhand, dar apoi, simţindu-se liber, se gândi la fugă. Scoase un strigăt strident, triumfător şi se repezi spre vale. Dar n-a ajuns departe. Trebuia să treacă pe lângă Bob. Acesta îi trase cu

repeziciune o lovitură în cap cu patul armei. Datorită forţei cu care lovise. Bob a fost şi el trântit la pământ. Voi să se ridice repede în picioare, dar un cal speriat l-a dat din nou peste cap.

– Căpetenia vrut fugă! După el, după el!, striga în gura mare.

– „Marele Mocasin” se clătină un timp pe picioare, datorită loviturii pe care o încasase de la Bob, dar în scurt timp îşi reveni şi îşi continuă fugă, fiind însă urmărit. Martin, fiul „Vânătorului de Urşi”, auzise strigătul negrului. O văzu pe căpetenie fugind şi începu să o urmărească. Putea să-l lase să scape pe schingiuitorul tatălui său? Nu! Gleznele curajosului Martin erau rănite de legături şi băiatul nu avea nici o armă la el. Cu toate acestea însă, începu să alerge după indian cât putea de repede.

– Indianul nu avea timp să privească înapoi. Nu credea că îl poate urmări cineva în acea harababură generală. Voia să ajungă la mormânt. Dar chiar în preajma acestuia se aflau cele mai multe găuri cu noroi. Din cauza asta coti spre dreapta, spre peretele văii, încercând să se salveze în lungul ei fără a se expune pericolelor.

Dar se înşelase. Şi acolo existau multe cratere, fumegând şi fierbând. Se văzu nevoit în repetate rânduri să le ocolească cu mare grijă. De multe ori ridicase deja piciorul şi se pregătea să sară. Când vedea dintr-odată că pământul, aparent solid, era de fapt o masă vâscoasă şi adâncă. Se putea feri de aceste pericole numai sărind în lături, fulgerător. În faţa lui se deschideau cu aşa repeziciune fisuri în sol, încât numai datorită fricii de

moarte reuşea să facă salturi atât de mari, încât să se salveze.

Iar acum mai simţea şi urmările loviturii de măciucă o lui Bob. Capul i se îngreuna; în faţa ochilor îi plutea un abur roşietic, ceţos: plămânii nu-şi mai făceau datoria nici ei, iar picioarele îi obosiră de la un timp. Voi să se odihnească pentru un moment şi privi deodată înapoi. Simţi, mai mult decât văzu, că în spatele său se află un urmăritor, dar nu-i putu ghici trăsăturile: ar fi văzut că acesta e aproape un copil.

Îngrozit „Marele Mocasin” îşi continuă fuga. Nu avea nici o armă asupra sa şi-l credea pe cel din spatele său înarmat. Cum să scape de el? În faţa sa, în spatele său şi în partea stângă, ştia că se deschid abisuri care ameninţă să-l înghită, în partea dreaptă se afla peretele stâncos, care se înălţa aproape vertical. Puterile îi slăbiră cu totul. Se credea pierdut.

Deodată, văzu deasupra lui câteva colţuri de stâncă şi întrezări o salvare. Îşi adună ultimele forţe şi începu să se caţere.

La fel de brusc precum s-au deschis, craterele cu noroi se domoliră. Aerul devenise din nou limpede; se putea vedea la fel de clar ca şi mai înainte.

În vale răsună deodată un strigăt puternic. Era negrul Bob:

– Stăpân Martin! Indian porc ordinar a să vrut să-l ucidă, dar dom' Bob nu putut lăsa întâmple aşa ceva!

Şi arătă în direcţia piscului stâncos, îndreptându-se în fugă spre acesta. Martin îl ajunse din urmă pe „Marele

Mocasin”, aflat în vârful stâncii, iar acum cei doi se luptau pe viaţă şi pe moarte. Indianul sioux îl înşfăcase pe fiul „Vânătorului de Urşi” cu braţele sale puternice şi încerca să-l arunce în prăpastie. Dar era foarte obosit şi aproape ameţit. Băiatul, curajos şi abil, îi scăpă de mai multe ori. Într-o astfel de împrejurare, Martin se retrase cât putu mai mult, îşi luă avânt şi se repezi cu toată forţa asupra căpeteniei. Acesta îşi pierdu echilibrul, încercă cu ambele mâini să se ţină de ceva, dar, pierzând pământul de sub picioare, nimeri în gol. Căzu de pe stâncă, scoţând un urlet de spaimă, cufundându-se într-un crater în care noroiul abia se liniştise. Fu pe loc înghiţit, ca de o gură deschisă.

Scena a fost urmărită de toţi cei aflaţi în vale. În partea de jos a văii răsună un strigăt puternic de bucurie, în timp ce în partea de sus se auzi urletul de ciudă al indienilor ogellallaşi, care văzuseră cum un puşti l-a învins pe „Marele Mocasin”, căpetenia lor renumită. Dar tot vacarmul era dominat de strigătele lui Bob. Acesta se căţăra iute pe stâncă, întocmai unei pisici sălbatice, scoţând sunete nearticulate de fericire şi bucurie. O dată ajuns sus, îl strânse în braţe pe învingător.

– Băiat bun!, spuse Dick. Îmi tremură sufletul pentru el. Dar ţie, Frank?

– Mie cu atât mai mult!, răspunse micul saxon, ştergându-şi o lacrimă de bucurie. De spaimă, eram gata să transpir chiar şi miere. Bine că totul s-a încheiat cu bine. Puştiul e curajos, a învins, iar cu indienii ogellallaşi n-o să mai avem mult de furcă, îi vom obliga să-şi încline capul şi să-şi introducă grumazul în furcile culinare.

– Vrei să spui caudine! Aceasta este…

– Vă rog respectuos să tăceţi! Îl întrerupse mititelul cu un ton foarte sever. Într-un moment atât de solemn nu mă cert cu dumneata. Prevăd că indienii sioucşi trebuie să se predea. Atunci se va încheia aici o pace generală între popoare la care trebuie să participăm şi noi doi. Daţi-mi, vă rog, mâna! Et in terra trosc!

– Îi scutura mâna grăsunului care râdea de ghiveciul lingvistic, iar apoi Frank se grăbi spre Martin Baumann, care coborâse de pe stânci împreună cu Bob, pentru a-l felicita.

Şi ceilalţi îl îmbrăţişară, exprimându-şi totodată întreaga lor recunoştinţă. Apoi Old Shatterhand se adresă celor adunaţi:

– Domnilor, nu încercaţi acum să adunaţi caii, nu-i vom pierde, sunt în siguranţă. Chiar şi indienilor sioucşi le-au scăpat. Aceşti oameni trebuie să-şi dea seama că trebuie să ni se predea nouă. Ne ajută şi craterele, active acum, ne ajută şi moartea căpeteniei lor. Rămâneţi aici! Împreună cu Winnetou ne vom duce la ei. Într-o jumătate de oră se va decide dacă se va mai vărsa sânge sau nu!

Împreună cu căpetenia apaşilor se îndrepta spre mormântul „Focului Rău”, în spatele căruia erau adăpostiţi indienii sioucşi. Era o faptă curajoasă, pe care numai aceşti doi bărbaţi o puteau înfăptui: numele lor erau deopotrivă respectate şi temute de duşmani.

Dick şi Pitt discutau în şoaptă. Hotărâră să facă ce le stă în putinţă pentru a sprijini eforturile lui Old Shatterhand de a încheia pacea. Indienii aliaţi lor bineînţeles că nu prea

erau de acord ca duşmanii să fie iertaţi. „Vânătorul de Urşi” şi cei doi tovarăşi ai săi, care au suportat chinuri îngrozitoare, cereau şi ei să se răzbune.

Din acest motiv, cei doi prieteni i-au adunat pe toţi în jurul lor. Iar Dick începu un discurs în care arătă că pentru ambele tabere pacea este profitabilă. Printr-o luptă, bineînţeles că indienii sioucşi ar fi distruşi; dar câte vieţi omeneşti vor fi astfel sacrificate! Iar după aceea probabil toate triburile sioucşilor ar dezgropa securea războiului pentru a se răzbuna pe autorii acestei băi de sânge inutile. Îşi încheie cuvântarea astfel:

– Indienii shoshoni şi upsarocani sunt războinici viteji şi nici un alt trib nu se poate asemui lor. Dar indienii sioucşi sunt *ca* nisipul într-un deşert. Dacă ar izbucni un război de răzbunare, atunci mulţi,toţi, mame, soţii şi copii ai voştri ar trebui să-şi jelească fiii, bărbaţii şi taţii. Gândiţi-vă că şi voi v-aţi aflat în mâinile noastre! Old Shatterhand împreună cu Winnetou i-au scos pe Oihtka-petay şi pe fiul său Moh-aw din mijlocul taberei lor iar viteazul vraci upsarocan şi „Tunetul Însutit” au fost învinşi la copac. Am fi putut să distrugem toţi războinici, dar nu am făcut-o. Marele Spirit îşi iubeşte copii şi doreşte ca toţi să trăiască laolaltă ca fraţii. Să încerce şi fraţii mei roşii să ierte! Howgh!

– Cuvintele lui făcură impresie. Baumann era gata să renunţe la toată răzbunarea sa; la fel şi, tovarăşii săi salvaţi. Şi indienii, chiar dacă o făceau pe tăcute îi dădeau dreptate vorbitorului Numai unul dintre ei nu era de acord cu cele spuse de Dick, şi anume uriaşul vraci al indienilor upsarocani. Spuse:

– Sunt nişte hoţi de talismane şi scalpurile lor trebuiesc luate. Iar „Marele Mocasin” este cel care m-a rănit!

– Căpetenia sioucşilor a murit, nămolul l-a înghiţit împreună cu scalpul său. Eşti răzbunat îl linişti Dick, iar talismanele vă vor fi înapoiate. Eşti un om puternic şi ai omorât mulţi duşmani; dar ştii că ursul puternic este mândru. El dispreţuieşte să omoare şobolanul mic şi fricos.

Comparaţia şi-a făcut efectul. Vraciul uriaş se simţea măgulit. El era învingător, deci putea să-şi omoare sau să-şi ierte duşmanii. Tăcea. Curând se întoarseră Old Shatterhand şi Winnetou în fruntea indienilor ogellallaşi. Aceştia îşi lăsară armele la pământ, rugându-se apoi tăcuţi. Prin aceasta dădeau de înţeles fără multe cuvinte că şi-au pus viaţa în mâinile învingătorilor. Stăteau cu capetele plecate, încruntaţi. Lovitura primită prin moartea şefului şi înfrângerea lor a fost atât de neaşteptată, încât erau încă buimăciţi.

Dick se îndreptă spre Old Shatterhand şi-i spuse cum stau lucrurile cu setea de răzbunare a shoshonilor şi upsarocanilor în urma cuvintelor sale. Vestitul vânător se îndreptă către ogellallaşi:

– Războinicii ne-au predat armele deoarece le-am promis să le cruţ viaţa. Feţele palide şi oamenii roşii care iau prins vor să le dăruiască mai mult decât viaţa. „Marele Mocasin” şi cei doi războinici care au vrut să-i omoare pe Wohkadeh şi pe fiul „Vânătorului de Urşi” sunt morţi. Asta este îndeajuns. Războinicii ogellallaşi să-şi ia înapoi armele. O să fumăm pipa păcii şi o să-i ajutăm să-şi caute cai. Să domnească înţelegerea între ei şi noi. Acolo, la mormântul

„Focului Rău”, o vom cinsti împreună pe căpetenia care cu mult timp în urmă a căzut răpusă de mâna mea. Fie ca securea războiului să fie îngropată între noi şi indienii ogellallaşi! Apoi ei se pot întoarce în ţinuturile lor de vânătoare, povestind despre oameni buni care nu vor să ia scalpul duşmanului învins şi despre Marele Spirit al feţelor palide, căruia noi îi spunem Iisus Cristos, a cărui poruncă este ca omul să-şi iubească aproapele, fie el chiar duşman. Howgh!

Indienii sioucşi rămaseră înmărmuriţi de întorsătura fericită pe care au luat-o lucrurile. „Nici nu îndrăzneau să creadă că este adevărat; dar după ce le-au fost înapoiate armele, s-au repezit plini de recunoştinţă la vestitul vânător. Chiar şi vraciul upsarocan era mulţumit, aflând că talismanele furate nu au fost aruncate. De îndată el şi războinicii săi şi le recăpătară.

Caii nu fugiseră prea departe. Au fost aduşi uşor înapoi, iar sioucşii împuşcaţi de Old Shatterhand au fost înmormântaţi în apropierea căpeteniei lor. După ceremonia înmormântării, au părăsit împreună valea nesănătoasă, îndreptându-se spre aerul curat al pădurii. Seara, după ce s-au aprins focurile de tabără şi când cu toţii stăteau împăcaţi, laolaltă prieteni şi duşmani, Frank îi spuse lui Dick:

– Aspectul cel mai plăcut al dramei noastre este sfârşitul. Iertat şi uitat. Toată viaţa mea n-am fost un mare prieten al omorului şi măcelului, deoarece mă conduc după zicala: „Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face!” Noi am câştigat; am arătat zeilor că suntem eroi, iar acum n-a mai rămas decât

un singur lucru de făcut. Ce zici?

– Da, dar ce?

– Cine se tachinează, se iubeşte. Noi ne-am cam ciondănit, dar în adâncul inimii ne iubeam. Deşi avem păreri ştiinţifice diferite. Deci, să ne recunoaştem prietenia şi să ne înfrăţim. Bate palma, bătrâne! Vrei?

– Vreau! Răspunse Dick.

– Vino să te strâng în braţe, inimă de frate!

Şi Frank începu să recite patetic, strângând la piept burta Rotofeiului:

„Farmecul tău reface prietenia
Pe care prostia a dezbinat-o;
Frank şi Dick îşi recunosc frăţia
Şi cu duşmănia ei au terminat-o!”

***

În curând în librării şi în chioşcurile de difuzare a presei, un nou volum al celebrului autor Karl May, romanul

SPIRITUL DIN LLANO ESTACADO!

O nouă întâlnire cu Winnetou, Old Shatterhand şi prietenii lor, Dick şi Pitt, o nouă suită de aventuri extraordinare în miraculoasa lume a Vestului Sălbatic.

Cereţi la toate librăriile şi punctele de difuzare a presei din ţară, romanul

SPIRITUL DIN LLANO ESTACADO!

Editat de revista „INTERVAL” într-un tiraj confidenţial de numai 50.000 de exemplare.

Cumpăraţi această carte şi nu veţi regreta!

O lectură antrenantă, plăcută, uşoară, pasionantă pentru toate vârstele:

SPIRITUL DIN LLANO ESTACADO

Un roman tradus pentru prima oară în româneşte al faimosului prozator, Karl May!

***

***

Coperta colecţiei: OVIDIU COSULEŢU
Ilustraţia Volumului: ION PREDA

Karl May — UNTER GEIERN
„Der Sohn des Barenjagers”
Karl-May-Verlag
Radebeul bei Dresden. 1887

***

Volum editat de revista „INTERVAL”
a Uniunii Scriitorilor din România
ISBN 973 - 95374-0 5

***

Cuprins

KARL MAY

fiul vînătorului de urși

Faimosul autor Karl May povestește o formidabilă peripeție a eroilor săi, Old Shatterhand și Winnetou.

Cowboys și indieni, prieteni și dușmani, se înfruntă de-a lungul unui roman palpitant în care suspansul se intîlnește la fiecare pagină.

FIUL VÎNĂTORULUI DE URȘI e una dintre creațiile strălucite ale inegalabilului romancier Karl May, un adevărat om al vestului.

147 lei+
2 lei T.L.
149 lei

COLECȚIA WESTERN 1

ISBN-973-95374-0-5